

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

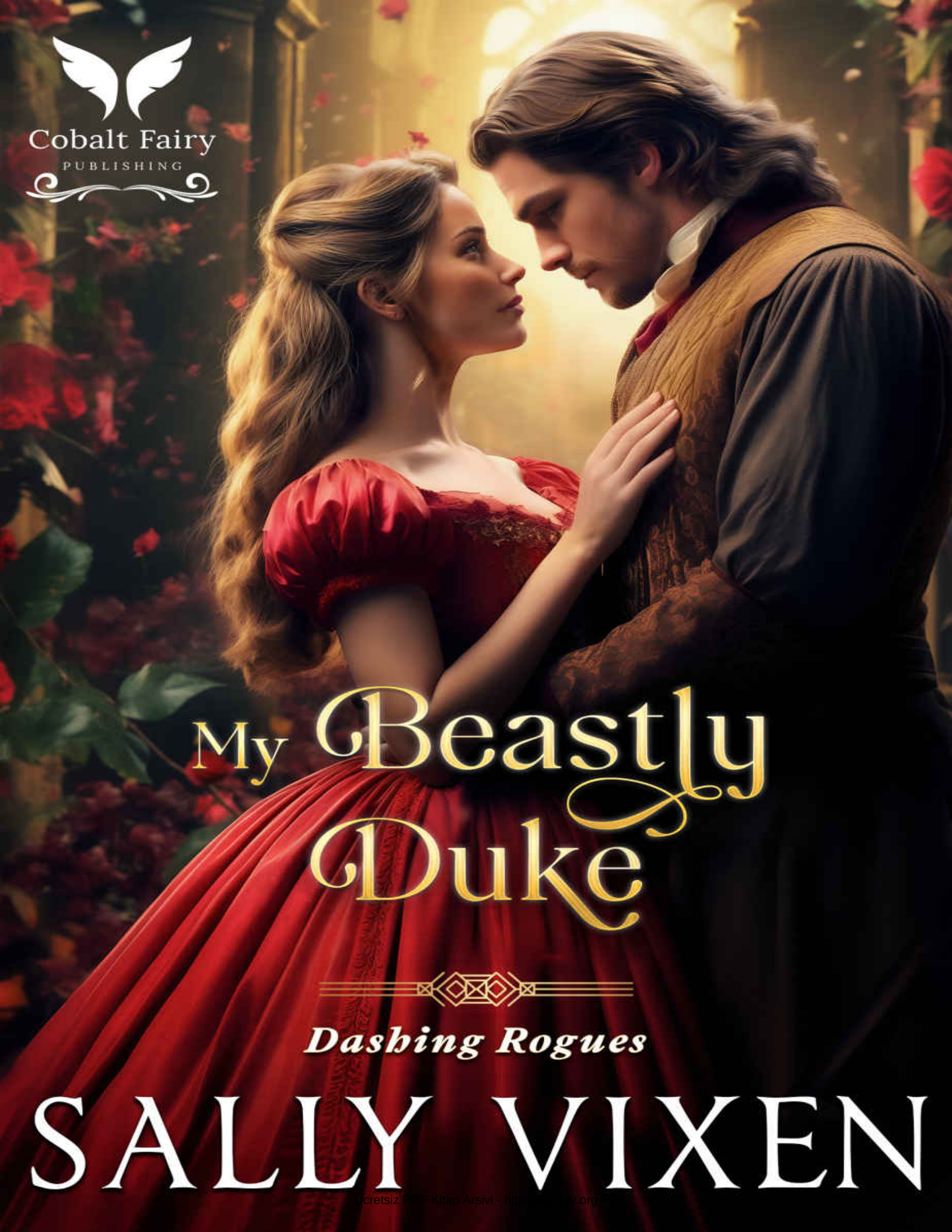
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My Beastly Duke

Dashing Rogues

SALLY VIXEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BENİM CANAVAR DÜKÜM

BUHARLI BİR TARIHI REGENCY AŞK ROMANI

DASHING ROGUES
ÜÇÜNCÜ KİTAP

SALLY VIXEN

İÇİNDEKİLER

Bu muhteşem gruba katılın!
Okumaya Başlamadan Önce...

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Sonsöz

Genişletilmiş Epilog

Önizleme: Benim Acımasız Markizim

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Also by Sally Vixen

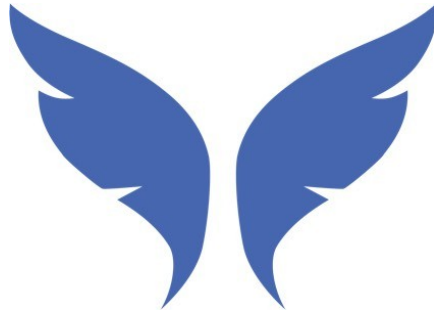
Yazar Hakkında

BU MUHTEŞEM GRUBA KATILIN!

Benimle ve dünyanın dört bir yanındaki binlerce benzer düşünen kitap kurduyla sohbet edebileceğiniz bir grup olduğunu biliyor muydunuz?

Facebook'taki grup adı: Kobalt Perisi'nin Obur Okurları

Katılmak için [buraya tıklayın](#) ve size garanti ederim, bize daha önce katılmış olmayı dileyeceksiniz!

Yukarıdaki resme tıklamanız yeterli! ⬆

KİTAP HAKKINDA

"Seni hak etmiyorum, ama yine de sana sahip olacağım..."

Zoraki bir evlilikten kaçınmak için çaresiz kalan Leydi Mary, uzun zamandır kayıp olan bir Dük ile sahte bir kur yapar. Ama Çirkin'in kapısına dayanacağını ve kendisinden istediğini talep edeceğini hiç beklemiyordur...

Savaştan dönen Dük Edmund sosyeteye yeniden girmek zorundadır. Bu yüzden hiç tanımadığı bir kadın ona kur yapıyormuş gibi yazınca, ona karşı koyamayacağı bir teklifte bulunur... Başka hiçbir beklentisi olmayan bir mantık evliliği.

Ama tatlı yeni gelini kendi iyiliği için fazla baştan çıkarıcıdır. Ve onu içinde bulunduğu Canavar'dan kurtaramaz.

OKUMAYA BAŞLAMADAN ÖNCE...

Okumaya başlamadan önce...

Edmund bir Dük olmayı hiç beklemiyordu. Ama oldu... Ve bunu henüz bir askerken öğrendi... **İşte Edmund'un hayatını sonsuza dek değiştiren o an.** Hikayemi ve bu iki karakteri zihninizde daha iyi canlandırmanıza yardımcı olacak **bir Ön Bölüm.**

Okuyucularımın çoğu bunu istedi ve bu yüzden **ücretsiz olarak** veriyorum! Çok seveceğinize inanıyorum!

Okumak zorunlu değil, ancak bu kitapla ilk kez karşılaşıyorsanız gerçekten yardımcı olacaktır.

Hikayelerinin başlangıcını [buradan](#) okuyabilirsiniz.

Yukarıdaki resme tıklamanız yeterli! ↑

BÖLÜM 1

O *Tanrım, bu gerçek! Hayalet malikanesine musallat olmak için geri döndü!*

Kalbi göğsünde çılgınca çarpan Mary Lewis nefesini tutabilmek için mücadele etti. Lewis Malikânesi'nin tanıdık ferforje demir kapılarını gördüğünde rahatlamanın iliklerine kadar işlediğini hissetti ve ön kapıya doğru sarktı. Yanındaki Bayan Theodosia Ferguson da en az onun kadar bitkin ve nefes nefese kalmıştı.

"Aman Tanrım! Siz ikiniz nerelerdeydiniz?"

Mary başını kaldırdığında annesi Powell Kontesi'nin ona hayal kırıklığı dolu bir bakış attığını gördü.

"Mary Eleanor Lewis, siz zaten yirmi üç yaşındasınız. Bu çocukça saçmalığın bir yerde durması gerek!"

"Anne," diye gülerek bir ses yükseldi Kontes'in arkasından. "Mary'den daha mantıklı biri olmadığını biliyorsun!"

Artık Trowbridge Markizi olan ablası Julia, mavi gözlerini aydınlatan muziplik ve eğlenceyle tüm sahneyi inceledi. Biraz gerisinde, Lord Trowbridge koruyucu elini Julia'nın omzuna koydu. "Hadi ama Red, kız kardeşini böyle kızdırmak zorunda mısın?" diye sordu ona.

"Onunla alay etmiyorum. Onun tarafını tutuyorum." Julia gözlerini devirdi. "Sanki bu yeterince açık değilmiş gibi."

"Ah, hepimiz Julia'nın Mary için savaşa gideceğini biliyoruz," dedi nazik bir ses. Barrington Düşesi Selina Gillingham, kocası William onu yanına çekerken yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. Kocasının yüzünü her daim süsleyen çatık kaşlar, onun yanındayken gözle görülür bir şekilde yumuşuyordu.

Dördü birlikte, *ton* balığındaki her genç bayanın temsil ettiği şeyi temsil ediyorlardı. umutsuzca istediği ama asla yüksek sesle dile getirmediği mutlu bir evlilik.

Herkes evlilik peşindeydi, bu doğrudu, ama aşk için evlendiğini söyleyecek pek kimse yoktu.

Sosyetenin saygın üyeleri arasında evlilik daha çok alışverişe dayalı bir ilişkiydi ve her iki taraf da istediğini alırdı

-Beyefendi, soyunu devam ettirecek ve ihtiyaçlarını karşılayacak bir eş; genç hanım ise hayatının geri kalanında güvende olacaktı.

Aşk ve mutluluk, çok arzu edilmesine rağmen denklemde isteğe bağlıydı.

Mary kız kardeşine gülümsemeye başlamıştı ki odada bir kişinin daha olduğunu fark etti. Hemen ardından gülümsemesi kesildi ve onun yerine Repington Markisi Philip Giles'in varlığını kabul ederken kibar bir ifade takındı.

"İyi akşamlar Leydi Mary," diyerek onu yumuşak bir şekilde selamladı. Yüzündeki gülümseme alıştırılmış bir rahatlıktaydı. "Umarım parktaki gezintinizden keyif almışsınızdır? Az önce sevgili annenize bu öğleden sonra size eşlik edemediğim için duyduğum üzüntüyü dile getirdim."

Bunu tam olarak açıklayamıyordu ama Lord Repington'ın konuşma tarzındaki bir şey her zaman tüylerini diken diken etmişti. Bundan bahsetmenin kibarca olmayacağını biliyordu, bu yüzden düşüncelerini çoğunlukla kendine sakladı.

Ancak Theodosia, Markiz'in onda uyandırdığı rahatsızlığın gayet farkındaydı. Kazanan bir gülümsemeyle Selina'ya yaklaştı ve kayıtsızca, "Majesteleri, Bean'in bugünlerde nasıl olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu.

Bir zamanlar Lord Trowbridge'e sevgili karısı tarafından şaka olsun diye hediye edilen küçük patiska kediden söz edilince odadaki herkes kahkahalara boğuldu, hikâyeden habersiz olan Lord Repington hariç.

Mary onun kibarca gülümsediğini gördü ama çenesindeki gerginliğin hoşnutsuzluğunu gösterdiğini de anlayabiliyordu.

Kişi uzun süre arka planda kaldığında, başka hiç kimsenin fark edemeyeceği şeyleri görebiliyor.

Bir duvar çiçeği olarak ününün ona kazandırdığı bir şey varsa o da diğer insanlara karşı keskin bir sezgiye sahip olmasıydı. Gözlem yeteneğini mükemmelleştirmeyi başarmıştı ve Julia ile Selina sık sık onun diğer üyeler arasındaki önemli ilişkilere dikkat çekerken ne *kadar* isabetli davrandığını söylerlerdi.

Bazen görünmez olmak işe yarıyordu.

"Gel bakalım." Lord Trowbridge güldü. "Aceleyle dönmenizin nedeni o küçük tüy yumağı olamaz!"

Theodosia ona bir bakış fırlattı ama Mary sadece başını salladı ve yumuşak bir gülümsemeyle, "Hayır, hiç de değil. Sadece çok acıkmıştık ve hava kararmak üzereydi."

Ancak William'ın buna hiç niyeti yoktu. İnsanları gözlemleme konusunda Mary ile boy ölçüşebilecek biri varsa, o da oydu. Ona yalan söylemek neredeyse imkânsızdı.

İkisine kaşlarını kaldırarak baktı. "Leydi Mary'nin akşam yemeği için aceleyle eve döndüğünü hiç duymadım."

Theodosia hafifçe yan tarafını dürttüğünde Mary hafifçe pembeleşti. "Oh, Mary, onlara gördüklerimizi anlatmalıyız!" İç çekti.

"Neyi gördün?"

Leydi Powell'ın kulakları oldukça keskindi. Mary bunun iki kızını sürekli beladan uzak tutmak zorunda kalmaktan kaynaklandığını düşünüyordu, gerçi bu Julia'nın en iyi yaptığı şeydi.

Ablasının Lord Trowbridge'e kur yapması birkaç yıl önce sona ermişti ve *ton* hâlâ onun sağladığı eğlence seviyesini aşabilecek bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

"Oh... bir hayalet söylentisi duyduk, bilirsiniz..." Theodosia belli belirsiz konuşmaya başladı, korkusu sesinden belliydi.

Mary arkadaşının elini sıkmak için uzandı, ancak başını nazikçe ve sertçe salladı. "Ama Thea," diye usulca hatırlattı ona, "hayalet diye bir şey olmadığını biliyorsun."

"Peki, Huxley Malikanesi'nin Batı Kanadı'ndaki ışıkların yanıp sönmesini nasıl açıklıyorsunuz?" Theodosia haykırdı.

"Böyle bir olayın makul bir nedeni olduğuna eminim-" Mary açıklamaya çalıştı ama annesi çoktan sözünü kesmişti.

"Huxley Malikanesi!" Leydi Powell'ın nefesi kesildi. "Neden böyle kasvetli bir yerin yakınında bulunuyordunuz?"

"Sadece geçiyorduk!" Mary onu rahatlatmaya çalıştı. "Ayrıca, aslında yanına bile gitmedik."

Leydi Powell, "Bu oldukça mantıklı bir davranış," dedi. "Titreyen ışıklara gelince, bu imkânsız. O zavallı ailedeki herkes trajik bir şekilde öldü ve anladığım kadarıyla yakında merhum Dük'ün yakın akrabalarını aramaya başlayacaklar."

Meryem annesine doğru biraz eğildi, merakı artmıştı. Bu gibi şeyler *tonlar* arasında nadiren açık açık konuşulurdu.

Leydi Powell başını salladı. "Bu kadar az torunları olması oldukça talihsiz bir durum. Dördüncü Dük'ün iki oğlu vardı ama küçük olan savaşa gitti, büyük olan da onu aramaya çıktı. Ne yazık ki, büyük oğlunun içinde bulunduğu gemi bir yıldan uzun bir süre önce korkunç bir fırtınada battı ve kurtulan olmadı, ya da bana öyle söylendi."

Annesinin sözleri üzerine kalbi iki kardeşe birlikte attı. Belki onlar da tıpkı kendisi ve Julia gibi bir bağı paylaşıyorlardı. Belki de merhum Huxley Dükü küçük kardeşi için o kadar endişelenmişti ki onu aramak ve eve geri getirmek için her şeyi riske atmıştı.

Umarım birlikte huzur bulurlar.

Ancak Theodosia hassas bir şekilde ürperdi. "Belki de ailesinin intikamını almak için ölümden dönmüştür."

Lord Repington alaycı kahkahasını bastırmaya çalışıyormuş gibi bir homurtu çıkarırken, diğer iki adam Theodosia'ya nazikçe gülümsemekle yetindi. Hiçbiri hayaletlerin varlığına inanıyor gibi görünmüyordu ve bu konuda Mary de inanmıyordu.

Theodosia'nın elinin kendi elini sıkıca kavradığını hissetti ve neredeyse bembeyaz kesilmiş olan arkadaşına baktı.

"Mary," dedi Theodosia usulca. "Sence... geceyi burada geçirebilir miyim? Eve dönmek ve yolumun üzerindeki o korkunç Huxley Malikânesi'nden geçmek istediğimi sanmıyorum..."

Mary gülümsedi ve arkadaşının elini okşadı. "Elbette. Powell Malikânesi'nde istediğin zaman kalabilirsin canım."

"Oh, şükürler olsun! Annemin geçen hafta taşraya nasıl gittiğini biliyorsun ve ben bu evde yapayalnızım..." Theodosia sözlerini yarıda kesti ve bir kez daha ürperdi, gözleri korkudan irileşmişti.

"Peki ya sen Mary?" Julia merakla kız kardeşine baktı. "Çok sessizsin. Huxley Malikânesi'nin hayaletlerinden korkmuyorsun, değil mi?"

Mary başını salladı. Parktaki birkaç bay ve bayandan tuhaf görüntüler olduğunu duymuştu -ışıklar titriyordu ve pencerelerin yanında uzun, karanlık bir figür vardı.

Konağı Huxley Malikanesine yakın olan bir beyefendi, terk edilmiş malikaneden geceleri kapı çarpmaları ve çığlıklar duyduğunu iddia ederek taşınmayı bile düşünmüştü.

"Hayaletlere inanmıyorum," dedi Mary basitçe. "Ama tabii ki her şeyin mantıklı bir açıklaması olsaydı çok daha az üzücü olurdu."

"Ve büyük olasılıkla haklısınız."

Hepsi dönüp baktıklarında Lord Powell'ın karşılarında durduğunu, gözlüklerinin altından parlayan gözleriyle nazikçe gülümsediğini gördüler.

"Huxley Malikanesi yılın büyük bir bölümünde terk edilmişti ve eşyalar doğal olarak bakımsız kalacaktı," diye açıkladı. "Menteşeler, kapı kolları... bu tür şeyler. Muhtemelen birkaç kapı bakımsız kalmış ve rüzgâr içeri girdiğinde çarpma sesleri çıkarıyor olabilir."

Mary babasının düzenli gerekçesine gülümsedi.

Evet, bu kesinlikle geceleri kapıların neden çarpıp durduğunu açıklıyor.

"Peki ya çığlıklar ne olacak?" Theodosia sordu.

Powell Kontu şimdiden kendi kızı olarak görmeye başladığı genç kadına hoşgörüle gülümsemekle yetindi. "Bir şişeye üflediğinizde nefesinizin çıkardığı sesi biliyor musunuz?" diye sordu ve göz kırptı. "Bu, böylesine bakımsız bir malikâneye esen rüzgârla açıklanabilir. Sonra, bunu duyan insanlar muhtemelen birbiri ardına bir şeyler eklemiş, kendi hikayelerini daha gizemli haberlerle süslemişlerdir." Çaresiz bir gülümsemeyle omuz silkti. "Londra'da işler nasıldır bilirsin canım. Söylentiler her şeyden daha hızlı yayılır."

Mary, Theodosia'nın omzunu sıvazlarken başını salladı. "Sanırım bu pek çok şeyi açıklıyor. Artık o kadar korkmana gerek yok, sevgili Theodosia."

Bu, sözde "perili" mülkü çevreleyen hesapların mükemmel derecede mantıklı ve düzenli bir özetiydi. Belki de onun zevkine göre biraz fazla derli toplu.

Babası nazik bir gülümsemeyle ona doğru döndü. "Bana inanmıyor musun, canım?"

Mary ona gülümsemekle yetindi. "Sana inanıyorum baba. Ama bazı şeylerden o kadar da emin değilim..."

"Oh?" Powell Kontu kaşlarını kaldırdı. "Peki neden emin değilsin canım?"

"Pencerelerden birinde karanlık bir figür görüldüğüne dair ifadeler var..."

"Hayalet!" Theodosia korkuyla haykırdı.

Ama Mary sadece başını salladı. "Hayaletlerden canavarlardan korktuğum kadar korkmuyorum, gerçekten..."

Bir hayalet sadece ruhani bir şeydi. İsterse onu korkutabilirdi, eğer gerçekse bile.

Ama canavarlar bambaşka bir konuydu. Onlar gerçektir. Bedensel. Ayrıca bir hayaletin başarabileceğinden çok daha fazla fiziksel zarar verme potansiyeline sahiptiler.

Ve sonra, canavar doğaya sahip insanlar vardı.

Mary'ye göre bu şeyler, arkalarından feryat eden ve kapıları çarpan bir grup hayaletten çok daha korkutucuydu.

"Tüm bu hayaletler ve diğer şeylerle ilgili konuşmalar oldukça rahatsız edici." Lord Repington alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Leydi Mary, bahçelerde bir tur atmak için bana eşlik eder misiniz?"

Tercih ettiği cevap hızlı bir "hayır" olurdu ama Mary annesinin ona ters baktığını fark etti ve itiraz boğazında hızlı bir ölümle son buldu.

"Ben... Ben çok memnun olurum lordum," diye mırıldandı umursamazca.

Elini Marki'nin uzattığı kolunun arasına soktuğunda, ablasının kaşlarını çattığını gördü ve başını hafifçe salladı. Ablasının öfkesinin saçlarının rengi kadar ateşli olduğunu bildiği için Julia'yı rahatsız etmek istemiyordu.

Bahçeye çıktıklarında Lord Repington'ın gülümsemesi daha da genişledi. Ve Mary kalbinin daha da sıkıştığını hissetti. Markiz'in iyi bir adam olabileceğini hissediyordu... bir şekilde. Ama ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

Belki yaşça kendisine anne babasından daha yakın olmasının bir faydası olabilirdi ama kendi yaşındaki genç hanımlar Lord Repington'dan daha yaşlı erkeklerle evlendiklerinde bunun pek de bir mazeret olmadığını biliyordu. Yüzüne karşı olgun ve seçkin, kulak misafiri olmadığında ise yaşlı diyebilecekleri biriydi.

Ne yazık ki, sıkıntılarına en iyi çözümün kendilerinden çok daha genç kadınlarla evlenmek olduğunu düşünen erkeklerin sayısı oldukça fazlaydı ve Lord Repington da bu türden biri gibi görünüyordu. Mary'ye ilgi duymaya başlamadan önce, onun yarı yaşında olan Bayan Penelope Westley'nin peşinden koşmuştu. Ondan önce de Bayan Crowley vardı.

Mary başını iki yana sallayarak kendini Markiz'in gevezelik ettiği konuya odaklanmaya zorladı ve eteklerini toplayıp ondan kaçmak istese de hafif ilgili bir ifade takındı.

"Dediğim gibi, Leydi Mary," diye devam etti Lord Repington, kadının tüylerini diken diken eden bir gülümsemeyle, "Kont'tan sizi ciddi bir şekilde takip etmek için izin istiyorum."

Gözlerini kırpıştırdı ve adamın söylediklerini duymamış gibi yaptı. "Affedersiniz lordum?"

"Lord Powell'dan size kur yapmak için izin isteyecektim," diye açıkladı.

"Oh, ama yapamazsın!" diye a zından kaçırdı kendini durduramadan.

Kadının kesin reddi karşısında kaşlarını çattı. "Peki neden olmasın, Leydi Mary?"

Düşün, Mary! Hızlı düşün!

"Lordum," dedi daha sakın bir ses tonuyla, "Londra'daki pek çok genç hanım arasından beni seçmiş olmanızdan onur duydum-"

Çok daha güzel ve esprili konuşmalar yapmakta m kemm  olan genç bayanlar...

"-ama babama böyle bir soru sormanız mümkün değil," diye devam etti. "Ben... ah... başka biri bana kur yapıyor."

Kulağa ne kadar gülünç gelse de kelimeler ağzından bir çırpıda döküldü. Londra'nın her yerinde bir duvar çiçeği olarak tanınıyordu, kendini görünmez bir hayata mahkum etmişti.

Eğer biri ona kur yapsaydı, bu kesinlikle büyük bir heyecan yaratırdı. Lord Repington ona inanmadığı için suçlanamazdı.

"Tebrik etmem gereken bu talip kim peki?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Dudaklarını büzdü ve hissettiğinden çok daha fazla güven ifade eden bir ses tonuyla cevap verdi: "Huxley Dükü."

Tanrı yardımcım olsun ama az önce merhum Dük hakkında konuşmadık mı? Ölü bir adamı talibim olarak ilan ederek ne yapmaya çalışıyorum?

BÖLÜM 2

S kaybolmak istedi. Toprağa gömülmek ve toprağın onu bütünüyle yutmasına izin vermek istiyordu.

Mary, Powell Malikânesi'nin bahçelerinin ortasında, arkasında güneş göz kamaştırıcı bir turuncu top halinde parıldarken Repington Markisi'yle birlikte dururken yanaklarının büyük bir utançla yandığını hissetti.

Lord Repington'ın kahkahayı patlatmadan önce dudaklarının kenarlarının hafifçe titrediğini gördü.

"Huxley Dükü mü?" Kıkırdadı. "Hayalet mi?"

O anda Mary, zavallı Huxley Dükü için keskin bir savunma duygusu hissetti. Belki de ölmüştü. Ya da denizde kaybolmuştur.

Ancak yine de Markiz'in ne kendisine ne de merhuma karşı böyle aşağılayıcı bir tavır takınması gerektiğini düşünmüyordu.

Lord Repington hakkındaki düşünceleri daha da azalmıştı ama ona karşı duyduğu hoşnutsuzluğu açıkça gösteremeyeceğini biliyordu. Ne de olsa evlerinde bir misafirdi.

Yine de onun biraz daha uslu durmasını diliyordu.

"Peki, söylesene, neden sana sahip çıkmak için yüzünü göstermedi, canım?" Lord Repington gözlerindeki yaşları silerek kıkırdadı.

Bu yalanı o başlatmıştı ve arkasında duracaktı. Mary'nin ablasıyla paylaştığı bir karakter özelliği varsa, o da katıksız inatçılıktı. Çocukken bile, bir şeyi iddia ettiğinde, ona sıkıca tutunarak yoluna devam ederdi.

"Çok meşguldü," dedi ona kaçamak bir ifadeyle. "Hâlâ sosyeteye yeniden girmek için doğru zamanı bekliyor. Ve tabii ki önce malikanesini onarmak istiyor. Harap bir malikâneye gelin getirilemeyeceğini herkes bilir lordum."

"Elbette." Marki ona patronluk taslayarak gülümsedi. "Sevgili Huxley Dükü'nün aksine benim malikânem el değmemiş durumda ve halk arasında iyi bir itibarım var. Bir hayaletten biraz daha fazlası olan bir adamdan daha iyi olduğuma emin misiniz?"

Onun yalanlarını ortaya çıkarmaya niyetlenmişti ama Lewis kadınlarının iddialarına ne kadar inatla bağlı kalabileceklerini bilmiyordu. Julia kadar sivri dilli olmayabilirdi ama onların yoluna çıkmaya cüret eden aptalın Tanrı yardımcısı olsun.

Ya da belki de aptal olan oydu.

"Aslında bu akşam ona bir mektup yazacaktım," dedi ona. "Akşam yemeğinden sonra."

"Peki bu mektubu nereye teslim etmeniz gerekiyor?"

"Huxley Malikanesi'ne tabii ki."

"Şu terk edilmiş, harap yığın mı?"

Mary bunun yerine sessiz kalmayı ve ona incinmiş bir bakış fırlatmayı tercih etti. Bu, onun daha küçümseyici karşı çıkışını biraz yumuşatmış gibi göründü, ama sadece çok küçük bir parçayla.

"O halde şuna ne dersiniz Leydi Mary?" dedi sinsî bir sırıtışla. "Mektubunuzu bu akşam yemekten sonra... Huxley Malikânesi'ne götürebilirim. Bu şekilde ona daha çabuk ulaşır, öyle değil mi?"

"Oh, ama sizi gereksiz yere rahatsız etmek istemem, lordum."

"Leydim, *ısrar ediyorum*."

Mary karşısındaki adamdan daha da fazla hoşlanmadığını hissetti. Adam işleri onun için son derece zorlaştırıyor ve olası tüm çıkış yollarını kapatıyordu. Ona yanıldığını kanıtlamak istiyordu ve bu uğurda saygınlığını feda etmeye hazırdı. Sırf kendini kanıtlamak için onu aptal yerine koyacaktı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Eve döner dönmez mektubumu yazacağım..."

"Neden şimdi yapmıyorsun? Onu burada senin için güvende tutacağım." Kalbine yakın bir noktayı okşadı.

Mary dudaklarını büzdü ve sıkıca gülümsedi. "O halde size sorun çıkarmam gerekecek lordum."

Muhtemelen bahçede daha uzun süre kalacaklarını düşünen diğer konukların şaşkın bakışları arasında içeri döndüler.

Mary sessizce babasından bir şeyler yazmak için çalışma odasını kullanmak üzere izin isterken, Lord Repington'ın mektubunu Huxley Dükü'nden başkası olmayan talibine teslim ederek onun için iyi bir şey yapmak niyetinde olduğunu yüksek sesle ilan ettiğini duydu.

Theodosia'nın keskin nefes alışını ve ailenin üzerine çöken rahatsız edici sessizliği duydu. Yüzlerindeki ifadeyi görmek için arkasını dönmedi ve babası onay verir vermez çalışma odasına yöneldi.

Mektuplarını yazmak için kullandığı kâğıdı ve tüy kalemi nerede sakladığını zaten biliyordu. Alt dudağını    neyerek aceleyle sözde talibine bir not yazmaya koyuldu.

Bunu okuyacağından hiç    phem yok. Genç bir bayanın mahremiyetine saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim.

Markiz hakkındaki düşünceleri her geçen an daha da azalıyordu.

Bir süredir ili kimiz varmış gibi göstermeliyim.

Birkaç satır daha yazdı, eli her zamanki yazısıyla kâğıdın üzerinde kayıyordu. Sonunda, bir süsleme ve i   eki le en alta imzasını attı.

Sanırım sesim aşırı derecede ileri ve umutsuz çıkmadı.

 nemli değıl. Eğer Lord Repington mektubu okursa, ona sadece gülecekti. Mektubunda fazla cüretkâr görünmesinin pek önemi yoktu.

Mektubu düzgün bir şekilde katlamış ve zarfı bir parça balmumuyla düzgün bir şekilde m   rlemiş olarak salona döndüğünde, annesinin bakışlarını yakaladı ve mektubu Marki'ye uzatırken onu görmezden gelmeyi tercih etti.

"Nezaketiniz için çok teşekkür ederim lordum," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı. "Majestelerine bunu bildireceğim."

Diğer herkes ona gülmekle acımak arasında kalmış gibi baktı.

"Umarım ateşli açıklamalarınızla hayaleti utandırmazsın, canım," diye fısıldadı babası ona.

Mary gülümsemesini korumak için mücadele ederken bile yanaklarında çılğınca bir sıcaklığın filizlendiğini hissetti.

İçten içe ölüyor, kimsenin mektubun içeriğini gerçekten görmemesi için dua ediyordu.

Lord Repington'ı tanıdığım kadarıyla, yine de okuyacaktı ve Mary, Lord Repington'ın sırf kendini kanıtlamak için onu bu yüzden utandıracağını belli bir korkuyla biliyordu.

"Oh, Mary! Annen haklıymış! O korkunç Huxley Malikanesi'nin yakınına bile gitmemeliyiz!"

Mary, bir marangoz ordusuna, bir bahçıvan ordusuna... ve belki de en azından biraz hayat verecek bir insan ruhuna muhtaçmış gibi görünen malikâneye doğru ilerlerken endişeli arkadaşını sakinleştirmeye çalıştı.

Sabahın ilk ışıklarında bile kasvetli ve ıssız görünüyordu. Birkaç yıl önce görkemli bir yapı olabilirdi. Kesinlikle bir dükalık koltuğunun heybetli boyutlarına sahipti ama bakımsızlık yüzünden bu etkileyici havasını kaybetmişti.

Lord Repington mektubu kapıya bırakacağını söyledi. Bütün bu arazide tek bir kişi bile olmadığına göre, bu sabah hala orada olmalı. Eğer değilse, o zaman ilk başta oraya hiç bırakmadığını söyleyebilirim...

Ağır ferforje demir kapıya yaklaştıklarında, Theodosia'nın parmaklarının neredeyse acı verecek şekilde koluna girdiğini hissedebiliyordu. Serin bir rüzgâr çimenlikte esiyor, bir avuç ölü yaprağı etrafa saçıyor ve sadece her yerin ürkütücülüğünü vurgulamaya yarıyordu.

Ama Mary korku yerine sadece keskin bir ıssızlık duygusu hissetti. Huxley Dükü'nün varislerinin yokluğunda, bir zamanların bu güzel, saray gibi evinin tamamının solup gitmesine izin verilmiş olmasından duyduğu üzüntü daha fazlaydı. Oğullarını kaybetmenin yasını tutan bir baba gibi.

Sonunda kapıya vardılar ve Mary'nin korktuğu gibi mektup hiçbir yerde yoktu.

Lord Repington söz verdiği gibi onu buraya getirdi mi? Eğer getirdiyse, belki de rüzgar onu uçurmuştur...

O mektubu geri almalıydı. Bu sadece dolaylı olarak birinin -güya Huxley Dükü'nün- mektubu okuduğunu kanıtlamakla kalmayacak, aynı zamanda ilk aşk mektubunun bir başkası tarafından okunması biraz fazla utanç verici olacaktı.

Daha da kötüsü, hoşlanmadığı bir talibi caydırmak için yapılan bir maskaralıktan başka bir şey değildi.

"Ben rüzgârın mektubu uçurup uçurmadığını anlamak için etrafı kontrol ederken sen burada kalabilirsin," dedi dişleri takırdayan Theodosia'ya.

"İçeri tek başına mı giriyorsun? Mary, girmemelisin!"

"Yapmalıyım," dedi arkadaşına sakince, kendini onun elinden nazıkçe kurtarmadan önce.

Kapıyı itti, menteşeler gıcırdarken pasın gıcırdadığını hissetti. Oldukça soğuk bir gündü ve Mary içeri doğru ilerlerken bir çift sıcak tutan eldiven seçtiği için minnettardı.

Kapının önünden geçti ve bakışlarını her yerde gezdirerek Marki'nin kendisine teslim edeceğine söz verdiği mektubu aradı.

Ön kapıya yaklaştıkça, belki de mektubunu gerçekten hiç teslim etmediğini ve babasıyla konuşmaktan vazgeçirmek için böyle bir strateji geliştirdiği için kendisini aptal yerine koyarak kendi evinin rahatlığında buna güldüğünü fark etti.

Ayrılmak için döndüğünde, mülkün Batı Kanadı olarak adlandırılan üçüncü katında titreyen bir ışık gördü. Gözleri kısıldı. Oldukça... lamba ışığına benziyordu.

Ama bu terk edilmiş arazide lambaları kim yakıyor olabilir?

Tam o sırada pencerelerin önünden geçen karanlık bir figür gördü ve kalbi göğsünde acıyla çarpmaya başladı.

Ya malikânenin içinde soyguncular varsa? Terk edilmiş olsa bile, içeride hâlâ çaresiz insanların ilgisini çekebilecek birkaç şey vardı.

Mary topuklarının üzerinde döndü ve Theodosia'nın endişeyle onu beklediği kapıya doğru koşmaya başladı. Tüm vücudu hava kadar hafif hissetmesine rağmen bacakları birden kurşun gibi ağırlaştı.

"Durun! İçeri gel ve kendini açıkla!"

Ses -derin, karanlık, *emredici*- malikânenin içinden bir kırbaç şaklaması gibi fırladı. Mary tüm vücudunun donduğunu hissetti ve kendine kaçmasını, uzaklaşmasını söylemeye çalışsa da hareket edemedi.

Geri çekilen ayak seslerini ve açılırken gıcırdayan bir kapının sesini duydu. Yavaşça arkasına döndü ve ön kapının sanki kendi isteğiyle karanlığa açıldığını gördü, çünkü orada kimse yoktu.

Hayalet diye bir şey yoktur. Orada birileri olmalı ve ben de onların mülküne izinsiz girmiş olabilirim!

Annesi, merhum Huxley Dükü'nün en yakın akrabasını aradıklarını söylemişti. Belki de bu uzak bir kuzeniydi ve unvanı ve onunla birlikte gelen mülkü talep etmeye gelmişti.

En akla yatkın açıklama buydu.

Eğer öyleyse, bu yeni Huxley Dükü'nü çenesi dik bir şekilde karşılayacaktı. Ve eğer o gerçekten bir canavarsa, o zaman ona kolay bir av olmayacağını kanıtlayacaktı.

Omurgasını dikleştirdi ve ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı itmeden önce kısa bir süre tereddüt etti. Bununla yüzleşecekti... her kimse.

Derin bir nefes alarak bir adım öne çıktı ve ön kapıdan içeri girdi.

İnsan ya da canavar, onun önünde sinmeyecekti.

BÖLÜM 3

Mary etrafına baktı ve malikânenin içinin de en az dışı kadar harap durumda olduğunu fark etti. Bununla birlikte düşündüğünden çok daha temiz olduğunu fark etti.

Evin örümcek ağlarıyla kaplı olmasını ve kirşlerden ellerinden daha büyük örümceklerin sarkmasını bekliyordu. Mobilyaların büyük bir kısmı hâlâ beyaz kumaşlarla kaplı olsa da, her şey yakın zamanda süpürülmüş ve tozları alınmış gibi görünüyordu.

"Günaydın leydim."

Bir uşanın kıyafetlerini giymiş nazik yaşlı adamı gördüğünde neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Kıyafetleri kesinlikle daha iyi günler görmüş gibi görünüyordu ama gülümsemesinde bir sıcaklık ve gözlerinde en ufak bir hayalet gibi görünmeyen bir pırıltı vardı.

"Size düzgün bir şekilde hitap edebilmem için adınızı öğrenebilir miyim leydim?" diye sordu, bakışları gerçek bir merakı yansıtıyordu.

"Mary," diye mırıldanmayı başardı. "Mary Lewis."

"Ah... Powell Kontu'nun kızı olmalısınız, hmm?"

Eğer bu uşak bir hayaletse, şu anki soylularla oldukça içli dışlı görünüyordu.

"Evet. Evet, öyleyim."

"Ah... ve kendimi tanıtmayı unuttum." Ona gülümsedi. "Ben Williams, Huxley Malikânesi'nin kahyasıyım. Huxley Dükü'ne hizmet ediyorum."

Hangisi? Mary ona sormak istedi. Ölen mi, yaşayan mı?

"Majesteleri sizi görmek istiyor," diye ekledi başını sallayarak ve aynı sıcak gülümsemeyle. "Beni çalışma odasına kadar takip ederseniz, sizi ona götüreceğim, Leydi Mary Lewis."

Tam adının bu şekilde söylendiğini duymak ona çok katı ve resmi gelmişti ama adam bunu o kadar nazik bir şekilde söylemişti ki kız bundan rahatsızlık duymamıştı.

Mary uşağı büyük merdivene kadar takip etti. Başının üzerinde kristal bir avize gördü ve avizenin kullanıldığı zamanlarda tüm salonu nasıl ışıkla doldurmuş olabileceğini hayal etti.

Onu, önceki Huxley Düklerinin, düşeslerinin ve atalarının portrelerinin süslü çerçevelerinden ona baktığı geniş bir koridora götürdü. Hepsinin, mülklerine izinsiz girdiği için muhtemelen kendisinden hoşnut olmadıklarını düşünerek ürperdi.

Büyük bir kapıya geldiler ve Williams hafifçe kapıyı çaldı. "Leydi Mary Lewis geldi, Majesteleri."

Mary nedense onun adını söyleme biçiminde bir tür aplike sezmişti.

"İçeri gel."

Çalışma odasının içinden gelen ses zengin, çökmüş, derin ve büyüleyiciydi. Sanki saf çikolata damıtılarak bir sese dönüştürülmüş gibiydi.

Williams ona içeri girmesini işaret etti ve kadın bir an için tekrar tereddüt etti.

İster insan olsun ister canavar, geri adım atmayacağım.

Mary derin bir nefes alarak odadan içeri adımını attı. Uşak kapıyı arkasından kapattığında kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Beni efendisiyle yalnız bırakman uygun mu?

Görünüşe göre, Huxley Malikanesi'ndeki personel, kadın ve erkekler arasındaki davranış kurallarını pekiştirme konusunda o kadar katı değildi.

Çenesini kaldırdı ve geniş omuzlu, uzun boylu bir adamın masanın arkasında, sırtı ona dönük bir şekilde durduğunu gördü. Elleri arkasında kenetlenmişti ve parmak uçlarından tembelce sarkan katlanmış bir çarşafı görebiliyordu.

Ona ne söylemeliyim? Bir şey söylemeli miyim?

Onun yerine boğazını temizlemeye karar verdi.

"Huxley Malikanesi'nde ne yapıyorsun?"

Adamın derin sesi tüylerini diken diken ederken Mary narin bir iç geçirdi. Önündeki figür kesinlikle hayalet değildi, ama bir insan mı yoksa bir canavar mı olduğu görülecekti.

"Özür dilerim, Majesteleri," dedi ona kibarca. "Buraya bir şey almaya geldim. Burada birinin olduğunu bilmiyordum."

"Oh?" Sözcük ipeksi bir tonda çıkmıştı. "Bu mektubu gönderen Leydi Mary siz olabilir misiniz?"

Büyülenmiş bir halde, adamın elini kaldırıp dün gece yazdığı mektubu sallamasını izledi.

"Ağabeyimin Bayan Clarissa'yla olan nişanını size kur yapmak için bozduğunu bilmiyordum leydim," dedi usulca. "O halde sizi kötü karşıladığım için beni affedin."

Ağabeyi mi? Oh-

Mary, karşısındaki adamın büyük ihtimalle merhum Huxley Dükü'nün küçük kardeşi olduğunu anladığında, kafasında bir şeyler canlandı. Savaşta öldüğü tahmin edilen kişi.

Ama adam hâlâ hayattaydı ve onun önünde duruyordu.

"Şey, açıklayabilirim," diye söze başladı. "Bu sadece bir yanlış anlaşılma."

"Bir yanlış anlaşılma mı?"

"Evet." Mary, ona arkası dönük olduğu için göremediğini bilmesine rağmen, başıyla onayladı. "Majestelerini tanı mıyordum, ve, şey... insanlar senin bir hayalet olduğunu düşünüyor!"

Bir an için onun geniş omuzlarının hafifçe gerildiğini gördüğünü sandı ve bu kadar aptalca bir şeyi ağzından kaçırdığı için neredeyse kendini tekmeleyecekti. Ama sonra omuzlarının titrediğini gördü.

Bana gülüyor mu?

"Anlıyorum," dedi sonunda ve bu kez sesinde bir eğlence duyduğuna yemin etti. "O halde, bu mektupla ilgili merakımı gidermiş oldunuz. Artık gidebilirsiniz."

Mary onun tek istediğinin yazdığı aptalca mektubun ardındaki gerçeği öğrenmek olduğuna inanamıyordu.

Theodosia bu malikaneden sağ çıkabildiğim için şanslı olduğumu söylerdi.

"Ah... peki, hepsi buysa, o zaman... şey, teşekkür ederim," diye kekeledi.

Arkasını döndü ve çalışma odasından çıktı, kapıyı arkasından olabildiğince sessizce kapattığından emin oldu. Elbette bu imkânsızdı, çünkü kapı oldukça ağırdı ve menteşelerinin yağlanmaya ihtiyacı vardı.

Yine de, kapı kapanır kapanmaz, Huxley Dükleri'nin çerçevelerinden kendisine bakan yüzlerinin yanından geçerek koridordan aşağı uçtu. Merdivenlerden hızla indi ve hızlı adımlarla ön kapıdan çıktı.

Sabah güneşine çıkana kadar, başından beri tuttuğunu fark etmediği nefesini nihayet serbest bırakmasına izin verdi.

Theodosia'nın hâlâ kapının ardında onu beklediğini görebiliyordu; eldivenli elleri parmaklıkları kavramış, heyecanla dönüşünü bekliyordu.

Ürkütücü malikâneye son bir kez daha baktı ve kaşlarını çattı. Az önce tanıştığı adam... gerçekten de heybetli bir duruşu vardı. Ve sesi... hayatı boyunca hiç bu kadar büyüleyici ve zorlayıcı bir ses duymamıştı.

Gerçekten de merhum Huxley Dükü'nün küçük kardeşi miydi? Eğer öyleyse, bu onun şu anki Huxley Dükü olduğu anlamına mı geliyordu?

Hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken başını salladı.

Yüzünü görememiş olmam oldukça talihsiz bir durum. Bu deneyimi daha az gerçeküstü hale getirebilirdi... ve onun gerçek olduğundan ve hayal gücümün bir ürünü olmadığından emin olabilirdim...

Edmund çalışma odasının penceresinden genç hanımın -Lady Mary Lewis'in- kendisini bekleyen başka bir genç kadınla buluşurken kapüşonunu tutarak hızlı adımlarla kapıya doğru yürümesini izledi.

Aralarındaki etkileşimi düşününce, homurdanmaktan kendini alamadı.

Çok tuhaf bir yaratıktı. Perili olduğunu iddia ettiği bir malikâneye girecek kadar cesurdu. Kibarca yetiştirilmiş genç hanımların çoğu böyle bir şeyi yapmayı hayal bile edemezdi.

Elindeki mektuba tekrar baktı ve bu kez neşesini zorlukla tutabildi.

İçinde bulunduğunuz durumu çok iyi anlıyorum, Majesteleri. Kur yapmamızın önündeki engellere rağmen, birbirimize duyduğumuz sevgiye sadık kaldığım konusunda sizi temin ederim. Sabır ve metanetle, sonunda babamla görüşüp beni isteyeceğiniz günü sabırsızlıkla bekliyorum...

Kısa, tatlı ve o kadar basmakalıptı ki, ilk başta yazarın kelimeleri sıkıcı bir aşk romanından aldığını düşündü.

Williams'ın arkasından, "Leydi Mary'nin gitmek için acele ettiği kesin," dediğini duydu. "Ve sizi uzun zamandır hiç bu kadar eğlenirken görmemiştim, Majesteleri. Genç hanımın ne istediğini öğrenebildiniz mi?"

Edmund mektubu Williams'a verirken homurdandı. "Ne istediğini ancak Tanrı bilir."

Williams mektubu aldı ve içindekileri tararken gözleri fincan tabağı kadar büyüdü. Sonunda Edmund'a baktığında, güneşin kendisi gibi ışıldıyordu. "Belki de bu o kadar kötü bir fikir değildir, Majesteleri," diye yorum yaptı. "Belki de tam olarak genç hanımın istediğini yapmalısınız."

"Ne? Onunla evlenmek mi?" Edmund alay etti. "Saçmalama Williams."

Uşak, "Huxley Dükü olarak er ya da geç yeniden sosyeteye girmeniz gerekecek," dedi. "Ve bir eş bunu yapmanın en iyi yoludur."

Haksız değildi ama Edmund haklı olduğunu da söyleyemezdi. Topluma yeniden girmesini kolaylaştıracak bir kadınla evlenmek onu son derece rahatsız hissettiriyordu. Bir tabanca ve küçük bir av bıçağından başka bir şeyi olmadan düşman topraklarına gizlice girmeyi tercih ederdi.

Ama topluma yeniden girmek de böyle bir şey değil mi? Çaresiz anneler ve onların kof, bakir kızlarıyla dolu kalabalık bir balo salonundan daha tehlikeli bir alan yoktur.

Ve tabii ki, erkeklerin de en az kadın meslektaşları kadar başa çıkılması imkansız olduğunu nasıl unutabilirdi?

Edmund, düşmanıyla açık bir savaşta doğrudan karşı karşıya gelmeyi, vals yaparken sözlü kılıçları çarpıştırmaya tercih ederdi.

Ama sonra, Huxley Dükü unvanı kendi sorumluluklarını da beraberinde getirmişti ve bunlardan biri de kendisinin ve Jonathan'ın yokluğunda çürüyen mülkü yeniden inşa etmektir. Paraya, hem de çok paraya ihtiyacı olacaktı ve bunu elde etmenin en kolay yolu da yeterince büyük bir çeyizi olan bir kadınla evlenmektir.

Ve eğer kardeşini onu aramaya iten ve ölümüne neden olan o sinsî söylentinin arkasında kimin olduğunu bulacaksa

gemi kazası...

Edmund, Williams'ın tavsiyesindeki haklılığı düşünürken yumruklarını sıktı.

"Lanetleneyeceğim," diye sessizce yemin etti.

"Kibar olun, Majesteleri," diye uyardı uşak, gözle görülür bir şekilde kırgın görünüyordu. "Artık kaba saba bir asker değilsiniz." İçini çekti ve Edmund'a sanki yaramaz bir çocuğun uzun süredir acı çeken ebeveyniymiş gibi baktı. "Korkarım savaş alanını geride bırakmayı öğrenmen gerekecek."

Evet, görünen o ki tüm bunların temeline inmek için yeniden öğrenmem gereken çok şey var...

Edmund Leydi Mary'yi düşündü ve yine kendi kendine gülümsedi. Geçmişte karşılaştığı sığ, bencil sosyete kızlarına hiç benzemiyordu. Fiziksel özelliklerini kendi çıkarları için kullanan soğuk, hesapçı güzellere de benzemiyordu.

Hayır, onda neredeyse çocuksu bir masumiyetin yanı sıra sakın bir dış görünüşle yumuşatılmış bir cesaret ve cüretkârlık vardı.

Edmund kendini iyi bir karakter yargıcı olarak görmeyi severdi ve bir asker olarak onu rütbelerini hızla yükseltmeye iten de bu özelliği idi.

Bu ve neredeyse pervasız cesareti elbette. Ne de olsa kaybedecek hiçbir şeyi olmayan birinin kendi hayatıyla kumar oynaması pek de hayranlık uyandırıcı bir şey değildi.

"Görünüşe göre, benim sadece bir hayaletten başka bir şey olmadığımı dair söylentiler var," dedi usulca, kendisinden önce ağabeyi ve babasının oturduğu berjer koltuğa otururken. "Belki de yakında onu ziyaret etmeliyim. Belki *bu* onu hayalet olmadığımı ikna eder."

Ancak bir canavar.

Parmaklarını birleştirip uzaklara bakarken sıırttı. Şimdiden, büyüleyici Leydi Mary ile bir kez daha tanışmak için sabırsızlanıyordu.

Yakında.

BÖLÜM 4

Mary parmaklarının tuşların üzerinde gezinmesine izin verdi, piyanodan yükselen müzik onun kanatlanmasını sağladı ve dünyadan ve onun tüm sorunlarından uzaklaşmak.

Huxley Malikânesi'nden döndükten sonra Theodosia'ya gizlilik yemini ettirmiş, sabah gezintileri sırasında olanları kimseye anlatmaması için ona yalvarmıştı. Arkadaşı bu konuda konuşmayı bile düşünemeyecek kadar sarsılmıştı.

Ancak kız kardeşi bir şahinin keskin gözlerine sahipti ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştı. Nitekim Julia şimdi bir fincan çay ve en sevdiği limonlu karelerden oluşan bir tabakla kanepede oturuyordu.

Mary piyanoforte çalarken kız kardeşinin gözlerinin sırtına dikildiğini hissedebiliyor, merakının onu yeneceğini ve sonunda ona ne olduğunu soracağını biliyordu.

Julia'nın merakını bir süre daha içinde tutmasına izin verirken kendi kendine gülümsedi...

Ama sonra salonun kapısı açıldı ve her iki kız kardeş de şaşkınlıkla arkalarına döndüklerinde annelerini sarsılmış ve kafası karışmış bir halde buldular. Müzik hemen durdu ve odaya gergin bir sessizlik çöktü.

"Mary, canım," dedi Leydi Powell, alışılmadık bir şekilde titreyen sesiyle. "Bir ziyaretçi var."

Mary kaşlarını çattı. Onu ziyaret etmek isteyen tek ziyaretçileri kız kardeşi Theodosia ve Selina'ydı.

Lord Repington da. Her ne kadar onun varlığı pek hoş karşılanmasa da...

"Sanırım sana bir özür borçluyum, sevgili çocuğum," diye ekledi annesi titrek bir gülümsemeyle. "Sana daha önce inanmadığım için."

Leydi Powell biraz yana çekilerek kendisini salona kadar takip etmiş olan adamı gösterdi.

Mary onu görür görmez nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti.

Hayatında gördüğü en *çarpıcı* adamdı. Uzun saçları geniş omuzlarına kadar uzanıyordu ve bir kuzgunun kanadı kadar siyahtı. Gözlerinden birini kapatan bir göz bandı ona daha çapkın bir görünüm veriyordu. Alnında, göz bandının altında kaybolan belli belirsiz bir yara izi görülebiliyordu.

Açıkta kalan tek gözü büyüleyici bir gümüş renginde parlıyor, zekâsıyla keskinleşiyor ve bir şahin gibi onun her hareketini izliyordu. Dudakları neredeyse vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yırtıcı.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?" diye sordu derin, karanlık ve oldukça *tanıdık* bir sesle.

Karşılarında duranın kim olduğunu anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sizin için ne yapabilirim lordum?" diye sordu ona oldukça sert bir şekilde.

Ona çapkınca gülümsedi. "*Majesteleri.*"

Oh... doğru. O zaman kardeşinin unvanını ve mülkünü çoktan miras aldı.

"Majesteleri."

Kız bu iki kelimeyi söylerken gülümsedi. "Peki ben neden burada olmayayım?" diye sordu usulca, avını takip eden bir panterin tüm zarafetiyle ona doğru yürürken. "Nişanlımı bile ziyaret edemeyecek miyim?"

Adam onun önünde durdu ve Mary bir an için sanki dünya yok olmuş ve geriye sadece o ve kendisi kalmış gibi hissetti. Şaşkınlıkla onu izledi,

Elini dudaklarına götürüp arkasına yumuşak bir öpücük kondurduğunda, kolunda ve omurgasında elektrik çarpıntıları oluştu.

"Bu arada," diye ekledi alçak sesle, "benim adım Edmund Hunt. Bir sonraki mektubunda bunu kullanmalısın, hayatım."

Kız orada dururken, adam ona gülümsedi ve kız hemen onun ne olduğunu anladığına karar verdi; o kesinlikle bir *canavardı* ve şimdiye kadar gördüğü en güzel canavardı.

Edmund, Leydi Mary'nin onun kim olduğunu anladığında gözlerinin kocaman açıldığını görünce içten içe güldü. Uzun kirpikleriyle o koyu kahverengi gözler sanki bir dişi geyiğe aitmiş gibi görünüyordu ve şu anda her an fırlayacakmış gibi bakıyordu.

Ama sonra odadaki diğer genç kadının -kız kardeşi olduğunu tahmin ediyordu- ve annelerinin de çoktan gittiğini fark etti.

Tüm niyet ve amaçları için yalnızdılar.

"Buraya bana şantaj yapmaya mı geldin?" Leydi Mary ona öfkeyle tısladı.

İşte o zaman küçük dişi geyiğin dişleri olduğunu ve dişlerini göstermekten çekinmediğini fark etti.

"Bana elini uzatan kişinin sen olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Ona sırttı. "Ben sadece istediğinizi yapmak için buradayım. Babandan seninle evlenmesini istemek niyetindeyim."

"Sen-ne?"

Her lanet dakikada onun şaşkın ifadesinin tadını çıkarıyordu.

"Evet," diye güvence verdi ona. "Ve yazdığın o *skandal* mektupla birlikte, kabul etmekten başka seçeneğin yok."

"Yani bana şantaj yapıyorsun."

"Hayır, ben sadece sizi böyle bir mektup yazmak zorunda bırakan çıkmazdan kurtulmanız için bir yol öneriyorum."

Bu sözleri söylediğinde onun gözle görülür bir şekilde yumuşadığını gördü. Onun, yaptığı şeyi neden yaptığını bir şekilde anladığını biliyordu.

"Repington Markisi bana kur yapmak için babamdan izin isteyip isteyemeyeceğini sordu," dedi sessizce.

Edmund bu Repington Markisi'nin hoşlandığı biri olmadığını söyleyebilirdi. Belki de karakteri şüpheli bir adamdı. Ya da çirkin. Ya da yaşlı.

Her iki durumda da, seçme şansları olsa kendilerini reddetmeyi tercih edecek kadınları açık ya da gizli bir şekilde zorlayan erkeklere tahammülü yoktu.

"Kaç yaşında?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Kırk yıldan biraz fazla." Omuz silkti.

Neredeyse onun babası olacak yaşıydı! Edmund bu noktada kendini zor tutuyordu ama Leydi Mary'yi teklifini kabul etmeye ikna etmek istiyorsa onu korkutmaması gerekiyordu. Leydi Mary şimdiden en ufak bir hareketinde Edmund'un ulaşamayacağı bir yere sıçrayacakmış gibi görünüyordu.

"Ona zaten başka biriyle flört ettiğimi söylersem cayacağını düşündüm," diye açıkladı hüzünlü bir gülümsemeyle. "Aklıma gelen isim Huxley Dükü oldu. İtiraf etmeliyim ki bunu ona ağzımdan kaçırırken enine boyuna düşünmemiştim."

"Kulağa gerçekten aşâğılık bir adam gibi geliyor." Edmund homurdandı.

Sinirli bir şekilde güldü. "Belki de o kadar kötü biri değildir. Sadece kendimi onunla evlenirken göremiyorum, hepsi bu."

"O halde çok naziksınız Leydi Mary. Sözleriyle sizin kadar cömert davranmayacak pek çok kişi var."

Biraz kızardı ve alt dudağını ısırarak başını eğdi.

Edmund ona bakarken, içinde onu koruma ihtiyacının yükseldiğini hissetti. Adamı vurmak zorunda kalsa bile, onun Marki ile evlenmesini engelleyeceğini biliyordu.

"Belki de önce sana ne teklif ettiğimi dinlemelisin," dedi ona çok daha nazik bir tonda. "Görünüşü korumak için katılmamız gereken birkaç sosyal etkinlik dışında başka hiçbir beklentimiz olmadan ikimiz için de uygun bir evlilik."

Kız şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Kendi amaçlarım için topluma yeniden girmek istiyorum ve bir eş bunu yapmanın en hızlı yolu olacaktır," diye açıkladı. "Endişelendiğiniz şey buysa, sizi temin ederim ki yasadışı ya da utanç verici hiçbir şeye karışmayacaksınız."

"Mantık evliliği mi?" diye yankılandı boş bir sesle. "Ama gerçek aşkı bulma şansımızı boşa harcamış olmaz mıyız?"

Edmund'un efsanevi bir fantezinin peşinden koşmak gibi bir niyeti yoktu ve bu konuda ona karşı dürüst olması gerektiğini biliyordu. Ne de olsa dürüstlük, işlemsel ya da başka türlü her türlü ilişki için en iyi temeldi.

"Gerçek aşkı bulmaya niyetim yok," diye itiraf etti. "Yani evliliğimize gelince, ben sadık kalacağım. Ancak sen... ne istersen yapabilirsin. Seni durdurmayacağım ya da yoluna çıkmayacağım."

Dudaklarını büzdü ve yanaklarına sevimli bir kızarıklık yayıldı. "Peki ya varisler meselesi?"

Edmund sıkıca gülümsedi. "Dediğim gibi, sizi istemediğiniz bir şeyi yapmaya zorlamayacağım, leydim - varisler üretmek de buna dahil. Ancak çeyiziniz, mülkümü yeniden inşa etmemde bana çok yardımcı olacaktır."

Bir konuda dürüst olacaksa, her konuda dürüst olabilirdi.

"Görünüşe göre bu anlaşımdan senin benden daha çok çıkarın var." Sesi biraz huysuz çıkmıştı ve Edmund dudaklarını çekiştiren gülümsemeye engel olamadı.

"Başlangıçta öyle görünebilir." diye kabul etti. "Ama size başka kimsenin veremeyeceği bir şey verebilirim."

Kaşlarını çattı. "Neymiş o?"

"Özgürlüğünüz, Leydi Mary. Canınız ne isterse, nasıl hoşunuza giderse öyle yapabilirsiniz. Dediğim gibi, anlaşmamızı tehlikeye atmadığı sürece size engel olmayacağım."

Leydi Mary onun teklifi üzerinde düşünürken durakladı. Ne de olsa evlilik bir kadının hayatında belirleyici bir faktördü. Hayatının geri kalanını

hayatının geri kalanını mutluluk ya da sefalet içinde geçirecek.

Edmund açıkçası hiçbir zaman bir kadını kendisiyle birlikte ömür boyu sürecektir bir sefalet mahkûm etmek istememişti, bu yüzden Leydi Mary'ye bu teklifi götürüyordu; ona istediği her şeyi verecekti.

Sadece aşk değil.

"Eğer evleneceksek," dedi usulca, "o zaman önce bazı koşullar belirlememiz gerekecek..."

"Şartlarınız ne olursa olsun, hepsini kabul edeceğim."

Kadın ona bakakaldı. "Ama daha onları duymadınız bile. Kim hakkında tam bilgi sahibi olmadığınız şartları kabul eder ki?"

Güldü. "Leydi Mary, çok mantıklı bir genç kadına benziyorsunuz, bu yüzden beni çirkin bir şey yapmaya zorlamayacağınıza inanıyorum."

"Aşık olmak gibi mi?"

"Aşık olmak gibi."

Aşkın evliliklerinde yeri olmayacaktı, tıpkı onun hayatında hiç olmadığı gibi.

Her ikisinin de bir anlaşmaya varması, birbirlerinden asla karşılayamayacakları beklentiler içinde olmalarından çok daha iyiydi.

En azından bu şekilde, bu durumdan ne istediğimiz konusunda net oluruz. Her iki şekilde de ikimiz de kazanacağız.

Ve ona göre bu, y a p a b i l e c e k l e r i en iyi anlaşma türüydü.

BÖLÜM 5

H e çıldırdı!

Mary'nin karşısındaki adama bakarken düşünebildiği tek şey buydu ve alaycı bir şekilde gülümsüyordu.

Savaş beynini etkilemiş olmalı ve şimdi saçma sapan konuşuyor. Akli başına geldiğinde, her şeyi inkar edecek ve-

"Leydi Mary, kararsızlık içindesiniz."

Adamın nazikçe elini tutup arkasına bir öpücük kondurmasını bir tür eğlenen dehşetle izledi. Dudaklarının hissi -o kadar yumuşak ve sıcaktı ki- onun soğuk ve sert görünümüyle öyle bir tezat oluşturuyordu ki, hayal görüp görmediğini anlamak için gözlerini kırıştırmaktan kendini alamadı.

Yine de karşısında duruyordu, hâlâ hafifçe elinin üzerine eğilmişti, dudakları hafif, çapkın bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Kalbinin birkaç kez hızlı attığını hissetti.

göğsünde.

Adam ne kadar yakışıklı olduğunun son derece farkındaydı ve bunu açıkça kendi avantajına kullanıyordu. Baştan aşağı bir askerdı.

"Aman Tanrım!"

Annesinin şaşkın çılgılığı üzerine Mary, sanki babasının dokunuşu onu haşlamış gibi elini hemen geri çekti. Arkasını döndüğünde annesini babasının kolunda buldu, ikisinin de yüzünde şaşkın bir ifade vardı, Julia ise biraz endişeli görünüyordu.

Kız kardeşinin sert mavi bakışlarını, son derece soğukkanlı bir ifade takıyan Edmund'a çevirdiğini gördü. Mary buna neredeyse kahkahalarla gülecekti, çünkü kız kardeşinin delici ve oldukça rahatsız edici bakışlarına dayanabilecek çok az erkek vardı.

"Mary, kim bu adam?"

Babasının ses tonundan, şiddetli bir tepki vermemek için kendini çok zor tuttuğunu anlayabiliyordu. Powell Kontu pek çok şey olabilirdi ama o her şeyden önce bir babaydı ve kimsenin kızlarının onurunu kırmasına izin vermezdi, özellikle de kendi çatısı altında.

"Baba," diye başladı usulca, bakışları Edmund'unkileri tutuyordu. "Bu Majesteleri, Huxley Dükü."

"Hayalet mi?"

Dük'ün dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Görünüşe göre çok sayıda insanı hâlâ yaşayanlar arasında olduğuma ikna etmem gerekebilir."

Mary sahte bir kahkaha atarak, "Kesinlikle öyle," diye ekledi.

Babası önce ona, sonra Edmund'a baktı. "Peki senin kızıma karşı niyetin ne?"

Bu noktada Mary için durum oldukça gülünç bir şekilde kontrolden çıkmış gibi görünüyordu ve bir kahkaha patlattı. "Neden, buraya benimle evlenmek için gelmiş, baba!"

Leydi Powell boğuk bir hıçkırıkla şaşkınlık çılgılığı arasında bir ses çıkardı. Julia kollarını göğsünde kavuşturdu ve Dük'e bakmaya devam etti.

Ancak Lord Powell bu ani açıklamadan oldukça etkilenmiş görünüyordu.

"Eğer kızım seni istiyorsa, neden olmasın!" dedi neşeyle.

Leydi Powell bu ifadeye itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama Edmund Kont'a sırtıtmakla yetindi ve yumuşak bir sesle, "O halde hepimizin aynı fikirde olmasına sevindim. Özel bir ruhsat alacağım ve mümkün olan en kısa sürede evlenebiliriz."

"Özel bir lisans mı?" Julia sorgulayan bir kaşını kaldırdı ve delici mavi bakışları küçük kız kardeşine kaydı. "Bu kadar acelemiz olduğunu bilmiyordum, Majesteleri."

Leydi Powell başını salladı. "Evet, bu çok doğru. Özel bir ruhsatın gerekli olduğunu düşünmüyorum..."

"Ama anne," dedi Mary annesine nazikçe, "Majesteleri ve ben yıllardır evlenmeyi bekliyoruz..."

Asırlar derken birkaç dakikanın geçmesi kastediliyorsa...

"Emin misin?" Kız kardeşinin sesi neredeyse bir mırıltı gibiydi ve Mary içindeki tehlikeli akımı hissedebiliyordu.

Ama iyi ya da kötü, Dük'ün yanında yer almıştı, bu yüzden heyecanla başını salladı. "Bunu bir sır olarak sakladığımız için şok edici gelebileceğini biliyorum ama... Majesteleri ve ben..." diye devam etti ve Edmund'a baktı, onun gözlerinde neredeyse şefkatli bir pırıltıyla kendisine baktığını görünce kalbi biraz olsun tekledi.

Bir kadına böyle bakabileceğini hiç bilmiyordum. Görünüşe göre adam rol yapmakta da oldukça usta!

Ama oyunculuk Londra'da işlerine yarayacak özel bir beceriydi. Aceleyle nişanlanıp evlenmeleriyle birlikte, biraz zorlu bir yolculuğa çıkacaklarından hiç şüphesi yoktu.

Sonra bunu hissetti; elini hafifçe sıktığını. O kadar da endişelenmesine gerek olmadığına dair sessiz bir güvence. Tüm bunlar olurken yanında duran biri vardı.

İşte o zaman Mary bu birlikteliğin bir şansı olabileceğini düşündü.

"Üç gün! Üç gün!"

Mary, annesinin yatak odasında volta atıp endişeyle ellerini ovuşturmasını çaresiz bir eğlence içinde izledi. Babası ve Dük evlilik sözleşmesinin en ince ayrıntılarını konuştuktan sonra, hanımlar Mary'nin yatak odasında kendi toplantılarını yapmaya başlamışlardı.

Kontes, "Çeyizinizi üç gün içinde nasıl hazırlayacağız?" diye feryat etti.

"Gel bakalım anne." Julia koltukta oturduğu yerden sakın sakın gülümsedi. "Sanki hayatımız boyunca buna hazırlanmamışız gibi değil - muhtemelen Mary doğduğundan beri, anladığım kadarıyla."

Anneleri dönüp yüzünde oldukça sert bir ifadeyle ablasına bakarken Mary neredeyse kahkahadan boğulacaktı.

"Ve sen!" Leydi Powell parmağını Julia'ya doğru salladı. "Kendi flörtün ve evliliğinle bana yaşattıklarını çoktan unuttuğumu bir an bile aklından çıkarma!"

Julia elbisesinin üzerindeki hayali tüyleri karıştırırken utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Her şeyin en iyisi oldu, değil mi?" Mary'ye bilerek gülümsedi. "Tıpkı Mary'nin düğününün de aynı şekilde iyi sonuçlanacağından emin olduğum gibi."

"Oh, devam edin ve bana gülün, ikiniz de!" Leydi Powell ofladı pufladı. "Bu arada, üç gün içinde bir düğün için hazırlanmam gerekecek!"

Mary kaşlarını hafifçe çatarak, "Çok ayrıntılı olmasına gerek yok, anne," dedi. "Londra'nın yarısının düğünümün üzerine üşüşmesi fikrinden hoşlanacağımı sanmıyorum zaten."

Ton'un yarısının bile şehirde yeni bir Huxley Dükü'nün varlığından haberdar olduğundan şüpheliydi; üstelik bu kişi, hayal ettikleri hayaletten çok daha etten kemikten biriydi.

Ve ne kadar muhteşem bir örnek olduğu ortaya çıktı. Tehlikeli bir şekilde.

Yanaklarında belli belirsiz bir sıcaklık hissederken yere baktı. Her nasılsa, onun yüzünü sadece bir kez görmüştü ama onda böylesine... asi duygular uyandırmayı başarmıştı.

İki Lewis kardeşten Mary her zaman daha mantıklı ve akli başında olanıydı, Julia ise ateşli ve fırtınalıydı. Çoğu zaman arka planda kalmayı tercih ettiği için kendini sade ve hatta belki biraz sıkıcı buluyordu. Kendi kurunun bu kadar alışılmışın dışında olmasını kesinlikle beklemiyordu - tabii buna uygun bir kur denebilirse.

Hayır, hiç kur yapmadılar. Sadece bir hafta içinde nişan ve evliliğe atladılar.

Bu haber duyulduğunda Londra'daki dedikoducuların çok eğleneceğinden emindi.

"Davetli listesini minimumda tutmamızı tercih ettiğini biliyorum, canım, ama düğünle ilgili çok perişan olmayı göze alamayız, yoksa bunun hakkında konuşulacak," diye annesi onu uyardı. "Bana sorarsan bu şekilde bir evliliğe başlamak pek de ideal olmaz."

Mary nazıkçe omuz silkti. "O zaman sadece bize en yakın olanları davet edin -Theodosia ve annesi, Barrington Dükü ve Düşesi, Dowager Markiz... Geri kalanlar bunu oldukça özel bir olay olarak görecektir ve onlara Majestelerinin bu şekilde olmasını tercih ettiğini söyleyebiliriz."

Annesi volta atmayı bıraktı ve ona baktı. "Bunu söylemenin oldukça iyi bir yolu. Majestelerinin davet etmek istediği başka konuklar da var mı?"

"Kardeşi bir yıldan uzun bir süre önce denizde öldü. Başka biri olacağını sanmıyorum."

Nişanlısının tüm ailesini kaybettiğini hatırlatınca, Leydi Powell'ın ruh hali biraz daha kasvetli bir hal aldı. "Sanırım haklısınız, onların yokluğunun hatırlatılmasını istemeyecektir. Dediğin gibi yapacağız, canım." Mary'ye hüzünle gülümsedi. "Ben sadece daha görkemli bir düğün yapacağınızı umuyordum."

Julia annelerine gülümsemekle yetindi. "Eğer Mary'nin istediği düğün buysa, biz kimiz ki tartışalım?"

Mary kız kardeşine minnettar bir gülümseme gönderdi. Julia'nın muhtemelen kendisine milyonlarca sorusu olduğunu biliyordu ama kız kardeşinin sarsılmaz sadakati her zaman öncelikliydi ve bunun için minnettardı.

"Pekâlâ." Leydi Powell içini çekti. "Siz iki kızı tartışmanız için yalnız bırakayım. Elimden geldiğince işleri yoluna koymam gerekiyor."

Mary, Julia ile kendisini odada bir kez daha yalnız bırakan annesine bol bol teşekkür etti.

Kapı Kontes'in arkasından kapanır kapanmaz Julia mavi gözleri ısıltı ısıltı parlayarak Mary'ye döndü. "Pekâlâ," dedi. "Seni herkesten daha iyi tanıyorum ve Huxley Dükü'ne yazdığın mektubun Markiz'i senden uzaklaştırmak için bir oyun olduğunu biliyorum. Peki, tüm bunların arkasındaki gerçek hikâye nedir?"

Mary kızardı ve alt dudağını ısırarak kız kardeşine mahcup bir şekilde gülümsedi. Gerçek buydu. Julia onun mizacını ailelerindeki herkesten daha iyi biliyordu ve başlangıçta mektubun bir maskaralıktan başka bir şey olmadığını ablasına bile itiraf etmişti. Anne babasını kandırabilse bile ablasını kandırmasına imkân yoktu.

"Şey..." dedi. "Her şey biraz beklenmedik, öyle değil mi?"

Julia başını salladı. "Kesinlikle öyle." Mary'ye uzanıp elini sıktı ve dikkatle gözlerinin içine baktı. "Yine de bundan emin misin?"

Dün biri Mary'ye sorsaydı, tüm bunların saçma olduğunu düşünürdü. Enine boyuna düşünmeden bir şey yapan biri değildi. Aklı başında, sağduyulu, hiçbir belaya bulaşmayan bir kız kardeş olması gerekiyordu.

Sıkıcı olan.

Sıkıcı genç hanımlar aniden kasabada yeniden ortaya çıkan gizemli düklerle nişanlanmazlardı.

Ama sonra onu düşündü - sanki onu tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi salonlarına nasıl girdiğini. Onun ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu nasıl biliyormuş gibi görüldüğünü... ve sonra ona her şeyi elde etmenin bir yolunu sunduğunu.

Aşk hariç. Bu evlilikte aşk söz konusu değil.

Ne var ki Mary genç bir kadındı. Önce Selina'nın, sonra da kız kardeşinin gönülden sevdikleri ve karşılığında kendilerini de aynı derecede seven erkeklerle evlenmelerini izlerken bile, aklının mantıklı tarafı kendisi için aynı şeyin geçerli olmayabileceğini söylüyordu.

Yine de, bunun *tondaki* sevgisiz evliliklerin çoğundan daha iyi olacağını ummuştı.

Bu Lord Repington'la evlenmekten iyidir.

Dük en azından ona özgürlüğünü vaat etmişti; dilediğini yapabilirdi ve Dük onun dilediği şeyin peşinden gitme arzusunu engellemeyecekti.

Ona sadık kalacağına dair söz bile vermişti. Aristokrasideki çoğu koca böyle bir şeyi düşünmeye asla cesaret edemezdi. Düşünseler bile, bu sözlerini asla yerine getirmezlerdi.

Sadece bu da değil, keskin gri gözleri ve koyu renk saçlarıyla onu son derece yakışıklı da buluyordu. Taktığı göz bandını bile tehlikeli derecede büyüleyici bulmuştu...

Ellerine bakarken kızardı, parmakları seğiriyordu - çocukluğundan kalma gergin bir alışkanlık.

"Evet," dedi usulca. "Evet, çok eminim."

Julia verdiği cevaptan tatmin olmuş bir halde arkasına yaslanırken Mary gizemli Dük'ü düşünmeden edemedi. Onun hakkında bildiği çok az şey vardı ve kendisi hakkında bu kadar açık sözlü olmayacağını da çok iyi biliyordu. Londra'da da neredeyse hiç kimse onu tanımıyordu, çünkü uzun süredir sosyal ortamlardan uzaktı.

Onun hakkında ne bilmek istiyorsa, bunu kendisi belirlemeliydi.

-Ve bu, çok iyi olduğunu bildiği bir şeydi.

Kafasında bir plan oluşmaya başladığında Mary usulca gülümsedi...

BÖLÜM 6

R *Üstüne yığılan cesetleri fırlatıp atarken içini yaşlılık ve çaresizlik doldurdu, burnuna ölüm kokusu doldu, gözleri her gözeneği. Etrafında duyabildiği tek şey topların gürültüsü, silah sesleri ve yaralıların çığlıklarıydı.*

Ölülerin sessizliği...

"HAYIR!"

Görünmez bir saldırgana doğru hamle yaptı. Ancak kolu katı bir ete temas etmek yerine çok daha hafif hissediyordu...

Neredeyim ben? Burası artık Yarımada değil, değil mi?

Savaşın gürültüsü zihninden silinip yerini ocaktaki ateşin çıtırtısına bırakırken gözleri yavaşça odaklandı. Sıcaklık, soğuk, ıslak çamur hissini ve kaygan kan hissini -kendisinin ve Tanrı bilir başka kiminkini- kovdu.

Bir iniltiyle elini uzun siyah saçlarının arasında gezdirdi. Titreyen ateşin ışığında çıplak kollarındaki ter parıltısını görebiliyordu.

Başka bir kabus, hayır, bir anı.

Zihni bu tür hatırlatmalarla doluydu. Bazen, Huxley Malikânesi'ndeki rahat yatağında değil de savaş meydanında olduğuna inanıyordu.

General Jones bir keresinde ona bunun biraz zaman alacağını söylemişti ama Edmund bazen salıverilmenin ölüm şeklinde geldiğini bilecek kadar savaşta sertleşmiş adamlar tanımıştı.

Ama ondan önce pek çok kişi ölmüşken o şimdi hayattaydı.

Hiç savaş görmemiş olan Yonatan bile beklenmedik bir şekilde ondan önce ölmüştü.

Umut etmiştim... Ondan önce öleceğimi umut etmiştim. Onun ölümüyle yaşamak zorunda kalmamayı.

Ama Edmund biliyordu ve yaşadığı sürece, ağabeyinin ölümüne dolaylı olarak sebep olmanın suçluluğunu asla taşıyamayacağını biliyordu.

Jonathan'ın uzun ve mutlu bir hayat sürmesi, yüksek doğumlu bir kadınla evlenmesi ve Hunt ailesinin gururlu mirasını devam ettirecek varisler doğurması gerekiyordu.

Şimdi okyanusun dibindeydi, sonsuza dek kaybolmuştu ve Edmund, Jonathan'ı tehlikeye iten söylentilerin arkasında kimin olduğunu bulmak için hiçbir masraftan kaçınmayacak, taş üstünde taş bırakmayacaktı.

Pencereden dışarı baktı ve havanın hâlâ karanlık olduğunu gördü. Güneş henüz ufukta görünmemişti. Yine de zihni, uykunun çoktan geride bıraktığı bir hayata daha da yaklaşacağı anlamına geldiği yatağa dönmeyi reddetti.

Ben artık Binbaşı Hunt değilim. Ben Huxley Dükü'yüm ve birkaç gün içinde Leydi Mary ile evleneceğim.

Aklına, geniş kahverengi gözleriyle ona bakan büyüleyici genç kadının resmi geldi. Gözlerinde parlayan keskin zekâyâ rağmen, Edmund'un çok uzun zaman önce kaybettiği bir şeye daha sahipti: masumiyet.

Leydi Mary Lewis kelimenin tam anlamıyla bir masumdu. Adamın kurdu karşısındaki kuzu gibiydi ama sayısız genç kadın dehşet içinde ondan uzaklaşırken, o gözlerini kırpmadan adama bakmıştı.

Onun iyiliği için zihnini bastırmak, şeytanlarıyla savaşmak zorundaydı.

Düşüncelerinin yönü onu sinirlendirince yorganı üzerinden attı. Zihnini boşaltması gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu da Huxley Malikânesi'nin Batı Kanadı'ndaki kulede yatıyordu.

Odanın bir tarafındaki kirişlerden sarkan ağır bir torbayla tamamladığı boks ringine girdiğinde Edmund kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Bir çift susturucu kaptı ve tahıl dolu torbaya vurmaya başladı. İlk başta, yumrukları bir ritmi ya da stratejisi olmayan bir vuruş telaşından ibaretti. Bu sadece içinde hissettiği hayal kırıklığının bir dışa vurumuydu.

Çantaya vurduğunda, yontulmuş yanaklarında ve burnunda çiller olan güzel bir yüz zihninde yeniden canlandı. Geniş kahverengi gözler ona baktı ve bocaladığını hissetti.

Leydi Mary Lewis ona sert bir yargıyla, tiksintiyle ya da hatta korkuyla bakmamıştı. Hayır, ona merakla bakıyordu, sanki henüz çözemediği kafa karıştırıcı bir bulmacaymış gibi.

Ona inanamıyormuş gibi baktığı zamanlar da oldu. Ve sonra, öfkeyle ona sertçe baktığı zamanlar da oldu.

Hayır, Leydi Mary Lewis açıkça ondan korkmuyordu, oysa korkması gerekirdi.

Belki de kendini koruma duygusundan yoksundur.

Belli ki tereddütlüydü ve haklı olarak da öyleydi. Birbirlerini çok az tanıyorlardı ve adam şimdiden kalbi zayıf olan her genç kadını korkutacak kadar korkunç bir tablo çizmişti.

Ama aptal değildi, hayır. Belli ki gösterdiğinden daha zekiydi.

-Bunu onun keskin bakışlarında görebiliyordu, teklifine kendi sorularıyla cevap vermesinden anlıyordu.

Babası ona duvar çiçeği dediklerini söylemişti, çünkü arka planda kalmayı, etrafındaki insanları gözlemlemeyi tercih ediyordu.

Edmund'a göre bu, nişanlısının anlattığından daha fazlası olduğuna dair bir işaretti ve belki de yeterince şanslıysa, onu kendi dünyasına almasına izin verebilirdi...

Bu tamamen saçmalık! Ona, iradesi dışında bir şey yapmaya zorlamayacağıma dair söz verdim.

Kadının ona bazı ayrıcalıklar tanıyacağını varsaymak, kadının da nazıkçe belirttiği gibi, evliliklerinden çok şey kazanacağını düşününce, gerçekten de çok şey istemek demektir.

Kum torbasına tekrar vurdu, zihni berraklaştıkça darbeleri daha kesin ve isabetli olmaya başladı.

Yapılacak en iyi şey Leydi Mary'den uzak durmak ya da onu ilk karşılaşmalarında olduğu gibi korkutmamak için mümkün olduğunca uzak durmaktı. Leydi Mary çoğu genç kadından daha cesur olabilirdi ama Mary'nin, yaklaşan birliktelikleriyle ilgili kendi kuşkuları olduğundan emindi.

O gün salonda da aynı şeyi söylemişti zaten.

Karısı olarak, onun yanında bile kendini asla güvende hissetmek zorunda kalmayacağından emin olacaktı.

Özellikle de onunla.

Edmund nihayet düşüncelerinden yeterince arınabildiğinde, güneş çoktan ufukta yükselmiş ve hizmetçiler görevlerini yapmaya başlamışlardı. Atkısını astı ve uşağına kendisine bir banyo hazırlamasını söylemek üzere aşağı indi.

Williams odasında belirttiğinde çoktan ılık suya girmişti. Uşak onun rahatsızlığını hissetmiş olmalı ki özür dileyerek eğildi.

Williams, "Bağışlayın majesteleri ama bir uşak az önce bir mektup getirdi," diye bilgi verdi.

Edmund kaşlarını çattı ama gözlerini açmadı. Arayanlar için görgü kuralları bir şekilde değişmiş miydi? Artık kartlarını sabahın köründe mi gönderiyorlardı?

"Atın gitsin," dedi umursamaz bir tavırla.

"Ah... nişanlınızdan, Majesteleri," diye açıkladı Williams.

Edmund'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve kaşlarını çatarak Williams'a mektubu uzatmasını işaret etti. Uşak mektubu hemen Edmund'un eline tutuşturdu ve Edmund mektubu hızla açarak içindekileri birkaç saniye içinde gözden geçirdi.

Mektubu *Edmund*'a hitaben yazdığını görünce sırtıttı ve bir dahaki sefere ona yazarken nasıl muzipçe kendi adını kullanmasını önerdiğini hatırladı.

Savaştan döndüğünden beri kendini kaptırdığı neşeli anlardan biriydi bu. O zamandan beri bu anların sayısı çok azdı.

Leydi Mary, ona öyle geliyordu ki, daha önce karşılaştığı hiçbir genç bayana benzemiyordu.

Edmund insanları yargılama ve nasıl tepki vereceklerini tahmin etme yeteneğiyle gurur duyuyordu. Savaşta verdiği tepkiler o kadar isabetliydi ki, asker arkadaşları onun öngörü yeteneğine sahip olduğuna inanıyordu.

Ve şimdi, Leydi Mary'de başlangıçta izin verdiğiinden daha fazlası varmış gibi görünüyordu. Şimdiden genel düzeni altüst etmeye başlamıştı.

Edmund'un katı emirlere uyulmasından daha çok hoşlandığı bir şey yoktu. Ne de olsa özünde bir askerdi.

Ama Leydi Mary'ye adamlarına yaptığı gibi emir veremezdi. O bir aristokrasi leydisiydi ve o da geçmişinden görgü kurallarını unutacak kadar uzaklaşmış değildi.

Bir hanımefendiye nazik ve saygılı davranılması gerektiğini hatırladı. Şimdi nişanlısı olduğu için daha da fazla. Ona bu kadar duygusuz davranamazdı.

Ancak, onun da bazı koşullar koyması gerekecek gibi görünüyordu. Sanki bir köpeği çağırıyormuş gibi ona öylece bir mektup gönderemezdi.

Mary güzel bir fincan çayın tadını çıkarırken bir yandan da Earl'ün kendisi için satın aldığı yeni kitabı okuyordu. Arada bir bir tabak dolusu bademli *makarona* uzanıyor ve bisküviyi kemiriyor, hevesli bir ilgiyle sayfaları karıştırırken biraz duraklıyordu.

Okumak onun hayatındaki en büyük zevklerden biriydi ve annesi onun doymak bilmez okuma arzusu yüzünden bir mavi çoraplı olarak görülmesinden korksa da, bu hobisi onu kitaplara boğan babası tarafından sık sık şımartılıyordu.

Romanında özellikle ilgi çekici bir bölüme gelmişti ki, hizmetçisi Ellen kulağına bir şeyler fısıldamak için sessizce ona yaklaştı.

"Majestelerine teslim edildiğinden emin oldunuz mu?"

Ellen başını salladı. "Travis kâhyanın mektubu bizzat almasını ve Majestelerine iletmesini sağladı. Hatta majestelerinin cevabını yazmasını bile bekledi leydim."

Mary bir kaşını kaldırarak hizmetçisine devam etmesi için işaret verdi.

"Cevap göndermedi leydim," diye yenilgiyle itiraf etti Ellen, başını öne eğerek.

Mary sadece gülümsedi ve kitabına geri dönerken başını salladı. "Öyle bakma, Ellen. Tam da beklediğim gibi."

"Ah." Ama hizmetçisi hâlâ sanki kendisi de az önce küçümsenmiş gibi kederli görünüyordu. "Hâlâ Majestelerinin en azından bir cevap göndermesi gerektiğini düşünüyorum."

Ve eğer yapsaydı, bu onun karakterine tamamen aykırı olurdu.

Mary güldü ve başını salladı. "Majestelerinin ilgilenmesi gereken daha önemli meseleler olduğuna eminim," dedi hizmetçisine.

Mary artık onun karakterini az da olsa anladığını hissediyordu. Diğer birçok beyefendinin yaptığı gibi onu gereksiz sözlerle sıkıyordu ve bu yüzden onu daha çok takdir ettiğini fark etti.

Ellen umut dolu gözlerle ona doğru döndü. "O zaman ona bir mektup daha gönderecek misiniz leydim?"

Mary başını salladı. "Buna gerek yok, Ellen."

Hizmetçi gülümsedi ve başını hafifçe salladı. "Özür dilerim leydim ama Majestelerine sevginizi iletmek için bazı notlar göndermeniz anormal olmaz. Ne de olsa o artık sizin nişanlınız..."

Mary hizmetçisinin sözleri karşısında neredeyse boğuluyordu. Ona aşk notları gönderdiğini mi sanıyorlardı? Hayır! Hayır! Sadece onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu!

"Tavsiyen için teşekkür ederim Ellen," dedi alaycı bir tavırla. "Ama Majesteleri ve ben, cevap vermemizi gerektirmeyecek bir tür anlayışa vardık."

"Oh." Hizmetçinin gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaktı. "Sanırım bu kadar uzun süredir flört ettiğinizde, kalpleriniz fazla konuşmaya gerek kalmadan doğal olarak birbirini anlayacaktır."

Ellen daha fazla yanılıyor olamazdı, ama Mary onun bu varsayımıyla o kadar eğleniyordu ki, onu düzeltme zahmetine bile katlanmadı. Ne de olsa o ve Dük, uzun zamandır gizli aGk yaĞayan ve Ğimdi evlenmek üzere olan çift rolünü sürdürmeye karar vermiĞlerdi. Bunun bir maskaralık olduğunu ne kadar az kişi bilirse, her ikisi için de o kadar iyi olacaktı.

"Sanırım öyle de denebilir," diye mırıldandı kaşlarını çatarak sayfayı çevirirken.

Ellen başıyla onayladı ve reverans yaparak hanımından ayrıldı.

Hizmetçisi kapıyı arkasından kapattıktan sonra Mary iç çekerek kitabını yere bıraktı. Ellen, Edmund'un cevabıyla -ya da cevapsızlığıyla- geldiğinden beri
-Sayfadaki kelimelere zorlukla konsantre olabildiğini fark etti.

Geçmişte bunun tam tersi olurdu - bir kitaba kendini tamamen kaptırdığında etrafında olup bitenlere odaklanmakta zorlanırdı.

Neyim var benim böyle? Neden onun adını anmak bile beni bu kadar etkiliyor?

Merakından mıydı? Ne de olsa Edmund daha önce tanıştığı diğer erkeklere hiç benzemiyordu. Neredeyse saldırgan olacak kadar açık sözlü ve sertti. Konuya girmeden önce gereksiz basmakalıp sözlerle canını sıkıyordu.

Dürüst olmak gerekirse bunu ferahlatıcı buldu ve gelecekte kendisine karşı bu kadar açık sözlü olup olmayacağını merak etti.

Gizemli Huxley Dükü'yle bir sonraki karşılaşmasını beklerken farkında olmadan dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Belki o zaman onun daha fazla sırrını ortaya çıkarabilirdi...

BÖLÜM 7

Mary, Berkeley Meydanı'ndaki çay dükkanına adım attığında keyfi yerindeydi. Pendleton's açıldığından beri Sadece kusursuz hamur işleri ve son derece iyi çayları nedeniyle değil, aynı zamanda genç bir hanımefendinin itibarı zedelenmeden talibiyle toplum içinde görülebileceği tek yer olduğu için de önemli sayıda soylunun ilgisini çekmiştir.

Tam da bu nedenle Edmund'u kendisiyle çay içmeye davet etmek için bu özel çay dükkânını seçti.

Ama gelecek mi?

Mektubuna cevap verme zahmetine bile katlanmamıştı ama onu bu kadar aleni bir şekilde hayal kırıklığına uğratamazdı.

Julia ve Andrew'u masalardan birinde otururken buldu ve gülümseyerek onlara katıldı.

"Mary, bu konuda emin misin?" Kız kardeşinin sesi büyük bir endişe ifade ediyordu. Parlak mavi gözleri yumuşacıktı ve Julia'nın onun için gerçekten endişelendiğini anlayabiliyordu. Kız kardeşi ve eniştesinin birbirlerine bakışlarını izledi.

Andrew ona nazikçe, "Kız kardeşin kararını sorgulamak istemiyor, Mary," dedi. "Sadece bunun çok... ani olduğunu düşünüyor."

Julia, "Sen de böyle ani kararlar vermiyorsun," dedi. Vurguladığı noktayı vurgulamak istercesine kaşığını tabağının üzerine koydu. "Bu senin karakterine hiç uymuyor."

Mary ikisine de gülümsedi, ikisinin de ona ne kadar değer verdiğini biliyordu. Bir bakıma, kendisini gerçekten önemseyen ve çıkarlarını gözeten insanlarla çevrili olduğu için şanslıydı.

"İkinizin de benim için endişelendiğinizi biliyorum ama Dük'le evlenmenin en doğru hareket tarzı olduğuna inanıyorum," diye itiraf etti hafif bir gülümsemeyle. "Ben bir duvar çiçeğiyim, başka bir beyefendiden aynı şekilde bir teklif almam mümkün değil."

Repington Markisi vardı ama Mary onunla evlenmektense kız kurusu olmayı ve tüm *tonun* kendisine acıyarak bakmasını tercih ederdi.

Şansını gizemli Dük ile denemeyi tercih eder.

"Bu tamamen saçmalık!" Julia kollarını inatla göğsünün üzerinde kavuşturarak alay etti. "Sen tanıdığım en güzel kadınlardan birisin ve istediğin her erkeği elde edebileceğini biliyorum."

Mary hafifçe kıkırdadı. Bir kız kardeşin sadakati gerçekten de harikulade bir şeydi. "Yeteneklerime olan tam inancını takdir ediyorum sevgili kardeşim, ama gerçekler sana aksini söyleyecektir. Beklentilerim gün geçtikçe azalıyor ve gerçekten de Majesteleri'yle evlenmek senin düşündüğün kadar korkunç bir kader değil."

"Neden? Onunla hiç tanıştın mı?"

"Salondaki o zaman dışında, tam olarak değil..."

Kız kardeşine yalan söylemenin hiçbir anlamı yoktu. *Ton'un* geri kalanı Julia'ya çekici bir cadalozdan başka bir şey olarak bakmayabilirdi ama Mary kız kardeşinin sık sık benzetildiği tilki kadar kurnaz olduğunu ve bir yalanı fersahlar öteden fark edebileceğini çok iyi biliyordu.

Ama bu tamamen bir yalan değildi. Mary, Huxley Dükü'ne yazdığı utanç verici mektubu geri almak için Huxley Malikânesi'ne gizlice girdiğinde Edmund'la tanışmıştı. Elbette Julia'nın bunlardan haberdar olmasına izin veremezdi; bu sadece Edmund'la kendi arasındaydı.

Bu şekilde kalmasını çok istiyor.

Mary dramatik bir iç geçirdi. "Ama neden beni bundan vazgeçirmeye çalıştığını anlamıyorum. Bir dükle evlenmekten daha kötü kaderler de var..."

Ablası ve eniştesinin birbirlerine baktıklarını gördü ve bir gün Edmund ile kendisinin de birbirlerine aynı şekilde bakıp bakamayacaklarını merak etti. Julia ve Andrew'un sahip oldukları şey, *Ton*'daki evliliklere göre gerçekten de oldukça nadirdi. Aynı şeyi kendisi için de istemediğini söylerse yalan söylemiş olurdu.

Andrew ona nazikçe, "Düşündüğün gibi değil," dedi. "Ablan ve ben sana çok değer veriyoruz ve onun nasıl bir adam olduğunu pek bilmediğimiz için endişeleniyoruz. Londra'dan ayrılalı epey oldu ve sen bunu henüz bilmiyor olabilirsin ama savaş insanları değiştirir Mary. Yıllar önce kasabayı terk eden genç adamla aynı olmayabilir."

Mary basitçe gülümsedi ve omuz silkti. "Belki de yakında onun nasıl bir adam olduğunu öğreniriz."

"Sen... onu merak etmiyorsun, değil mi sevgili rahibe?" Julia dikkatle sordu.

"Elbette öyleyim. Benim yerimde kim olsa doğal olarak evlenmek üzere olduğu kişi hakkında bilgi sahibi olmak ister." Mary durakladı ve çayını yudumladı. "Ne de olsa hayatımın geri kalanını onunla geçireceğim."

Bunu tekrar yaptıklarını gördü - hızlı bakış alışverişi. Ancak bu kez kız kardeşinin yüzünde hafif bir gülümseme fark etti, Julia çayını yudumlayarak bunu ustalıkla maskeleyemedi önce.

"Bana böyle sataştığınız için ikiniz de çekilmezsiniz!" Mary şikayet etti.

Julia hafifçe güldü. "Evet, ama çok eğlenceli değil mi, sevgili Mary?"

"Eğlence kaynağı siz olduğunuzda pek de eğlenceli olmuyor."

Bunu komik bulmuş olabilirlerdi ama Mary aynı zamanda Edmund'un anlattığından daha fazlası olduğunu hissetti ve bu da doğal olarak merakını uyandırdı.

Ama belki de nişanlımı daha iyi tanıyarak başlamalıyım.

Edmund'un kendisine teklif ettiği şeyin ötesinde gerçekte ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve ikisinin de aynı şeyi istediğini varsaymak istemiyordu.

Evet, ortak ilgi alanları ve birbirleriyle evlenerek her ikisinin de hızla ulaşabileceği hedefleri vardı.

Ama bundan daha fazlası olmalı. Olmalı...

Şimdilik onu daha yakından tanımakla yetinmek zorundaydı. Başlamak zorundaydılar. *Bir yerlerde, belki de burasıydı.*

Tabii mektubuna olumlu yanıt verir ve umduğu gibi ortaya çıkarsa.

Duvarda asılı süslü saate bir göz attı ve içini çekti. Mektubunda belirttiği saati beş dakika geçmişti ve Edmund'dan hâlâ bir iz yoktu.

Sakin ve dingin yapısına rağmen Mary bekletilmekten hoşlanmazdı.

Buraya gelmek isteseydi, şimdiye kadar çoktan gelmiş olurdu. Eğer ilgilenmiyorsa, o zaman neden burada daha fazla oyalanmam gerektiğini anlamıyorum.

"Eğer hepsi buysa, sanırım artık gitmeliyim," dedi hızlıca, dudaklarını peçeteye silerek.

Julia kaşlarını çatı. "Ama biraz daha kalmayacak mısın?"

Mary başını salladı. "Korkarım ki hayır. Ben-"

Kapıda neşeyle şingirdayan zillerin sesiyle bölündü. İçeri kimin girdiğini görmek için yavaşça arkasını döndü ve tanıdık uzun boylu, geniş omuzlu adamın Pendleton'ın girişini doldurduğunu görünce kalbi tekledi.

Bir an için, Huxley Malikânesi'nde olduğunu düşündüğü kadar ürkütücü görünüyordu. Ama sonra, soğuk gri gözleri küçük çay dükkânını taradı. Kadının üzerine geldiğinde dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

O anda Mary kalbinin yerinden *fırladığını* hissetti.

Belki de... belki de bu iş hepimizin beklediğinden çok daha iyi sonuçlanabilir.

Pendleton's, Mary'nin dün gönderdiği mektup olmasaydı Edmund'un asla adım atmayı düşünmeyeceği türden bir yerdi. Açıkça reddetmeyi bile düşünmüştü ama Williams onu, nişanlısıyla flört eden çiftler için en popüler yerlerden birinde buluşmanın, sosyeteye yeniden girişini sağlamak için harika bir yol olacağına ikna etmişti.

Pastel tonlardaki iç mekâna bakan Edmund'un aklına daha kötü bir fikir gelemezdi.

Ama sonra, tam ayağa kalkarken onu gördü.

Bugün, kolları kapaklı, soluk limon sarısı bir elbise giymişti. Rengin kendisi tavrına bir tür neşe katsa da, sokaktaki diğer genç hanımların çoğunun süslü püslü kıyafetler giymemesi onun duyarlı yapısını ortaya koyuyordu.

Sabah ışığında saçları zengin karamel rengindeydi ve teni kaymaktaşı kadar berraktı. Tek düşünebildiği saçlarının ona nasıl hissettireceğiydi.

eğer o iğneleri çıkarırsa. Parmaklarının arasından ipekten bir nehir gibi akar mıydı?

Bu yasak düşüncelerden sıyrılmaya çalıştı, ancak kadın çoktan tüm işletmeyi aydınlatan bir gülümsemeyle ona doğru yürüyordu. O anda sanki güneş ışığını insan formunda görüyor gibiydi.

"Majesteleri," diye neredeyse nefes nefese selam verdi. "Sizi görmek bir zevk."

Edmund içinde bulundukları durumda sosyal olarak kabul edilebilir kelimeleri bulmakta zorlandı. "O zevk bana ait, Leydi Mary."

Gözlerinin ışıldamasına bakılırsa, çok iyi iş çıkarmış olmalıydı. Edmund içten içe rahat bir nefes aldı. Edmund ona kolunu uzattı ve o da memnuniyetle kabul ederek, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi elini kolunun arasından geçirdi.

Edmund elinin oraya nasıl bu kadar iyi oturduğuna hayret etmekten kendini alamadı. Sanki bunca zamandır orada olması gerekiyormuş gibiydi.

"Belki de şuraya oturmalıyız," dedi ona usulca, çay dükkanının تنها bir köşesinde yer alan iki kişilik bir masayı işaret ederek. "Kalabalıktan uzakta daha uzun uzun konuşabiliriz sanırım."

Ciddi konuşmaların halkın gözünden uzakta yapılması gerektiğini düşünüyordu ama eğer bu onu çok memnun edecekse, onun isteklerini yerine getirmeye de oldukça istekliydi.

Edmund onu az önce işaret ettiği masaya götürürken başını salladı, önlerinde ayrılan kalabalığın belli belirsiz farkındaydı. İçlerinden birçoğunun ona sanki aralarındaki bir canavarmış gibi iri gözlerle baktığını fark etti.

Ama Mary ona hiç öyle bakmamıştı. Bir kraliçenin yürüyeceği kadar asil ve kendinden emin yürüyordu; sırtı dik, omuzları geride, çenesi neredeyse meydan okuyan bir açıyla eğikti.

Tam o anda, seçtiği gelinle gurur duymaktan kendini alamadı. Ve daha da fazlası, onun teklifini gerçekten kabul etmiş olması gerçeğiyle.

BÖLÜM 8

Mary onu sessizce izliyor, çayına daha fazla şeker karıştırırken ona kaçamak bakışlar atıyordu. Onda öyle bir varlık vardı ki Sanki bir taş kütesinden başka bir şey değilmiş gibi orada öylece otururken bile tüm odayı dolduruyor gibiydi.

Powell Malikânesi'nin salonuna girdiği günkü kadar tehlikeli derecede yakışıklı görünüyordu, uzun adımları aralarındaki mesafeyi kapatıyordu. Pendleton'ın diğer müşterilerinin ona nasıl farklı huşu ve korku ifadeleriyle baktıklarını görmüş ve sadece başını sallayabilmişti.

Onu nasıl korkunç bulabilirlerdi ki? Göz bandının son moda olmadığı doğrudu ama bu sadece onun çapkın cazibesine katkıda bulunuyor gibiydi - en azından ona öyle geliyordu.

Belki de gerçekten sapkın tercihlerim vardır.

İçten içe güldü.

Gerçekten de *Ton*'daki daha "medeni" beyefendilerden hiçbirinin onun ilgisini Huxley Dükü kadar çekmemiştir. Bazılarının hoş göründüğünü kabul edebilirdi ama hiçbirinin onun gibi nefesini kesmemiştir ve kesmeye de devam ediyordu.

"Ben... bugün beni dışarı davet etmeni beklemiyordum," dedi ona usulca, sesi tatma zevkine eriştiği en iyi çikolatadan daha koyu ve zengindi.

Kaşlarını hafifçe kaldırarak ona baktı. "Aşk için evlenmiyor olabilirim Majesteleri ama bir yabancıyla evlenmeyi kabul edemem."

Gülümsedi ve sandalyesinde arkasına yaslandı, geniş gövdesi mobilyaları cüceleştiriyor gibiydi. "Oldukça makul."

Masanın üzerine, dirseğinin yanına koyduğu retikülün içinden bir kâğıt parçası çıkararak, "Ve bu bağlamda," diye devam etti. "Size bazı sorularım var."

"Ateş et."

Ona baktı ve biraz gülümsedi. "Oldukça rahat görünüyorsun. Pekâlâ o zaman, kolay olanlarla başlayalım. En sevdiğiniz renk nedir?"

"Siyah."

"Londra'da en sevdiğin mekanlar hangileri?"

"Yok."

"Hiç evcil hayvanınız oldu mu?"

"Hayır."

"Neden? Onlardan hoşlanmıyor musun?"

Kayınbiraderinin kedilere alerjisi vardı ve Julia bir keresinde ona bir eşek şakası yaparak neredeyse bir kedi yavrusu sahibi olmasına neden oluyordu. Neyse ki Selina, Andrew onun yanında hapşırmaktan kendini alamayınca zavallı yavruyu sahiplenmek için harekete geçmişti.

Edmund'un herhangi bir hayvana alerjisi varsa, bu kayda değer bir şeydi.

"Hayır."

Başını kaldırıp adama baktı, kaşlarını çatarak onu süzerken parmağı kâğıdın üzerinde duruyordu. "Bu konuşmanın geri kalanında bana sadece tek kelimelik cevaplar mı vereceksiniz, Majesteleri?"

Dudakları hafifçe kıpırdadı. "Daha fazla söz söylemenin şartlarınızdan biri olduğunu bilmiyordum leydim. Beni affedin."

Demek ki espri anlayışı var.

Mary gazeteyi bir kenara koyarken gülmekten ve başını sallamaktan kendini alamadı. Yüzünü ellerinin arasına alarak masanın üzerine eğildi ve başını kaldırıp ona baktı.

"Başlangıçta şartlarımdan biri bu değildi ama bunu da eklemem gerekebilir." Ona sıırttı. "Daha fazla koşul eklemeye iznim var, değil mi?"

"Ne kadar istersen."

Onun tembel gülümsemesinin ışığı altında göğsünde sıcak bir şeylerin filizlendiğini hissetti ve içini çekti. O gerçekten de çok güzel bir adamdı, tıpkı düşmüş bir meleğin olabileceğini hayal ettiği gibi.

"Peki ya siz, Majesteleri?" diye sordu ona. "Benim için herhangi bir şartınız var mı?"

Durakladı ve sonra yavaşça cevap verdi, "Evlenip malikâneye döndüğümüzde, nereye gidebileceğin konusunda bazı kurallar koyacağım."

Mary şaşkınlıkla ona baktı. Küçüklüğünden beri, bir kadının evlendikten sonra evinin bakımından sorumlu olduğu konusunda eğitilmişti. Nereye gitmesine izin verileceğine dair koşullar koyarak ne demek istemiş olabilirdi?

"O zaman ben senin tutsağın mı olacağım?" diye sordu kasvetli bir sesle. "Mülkün sadece bir bölümüyle mi sınırlandırılacağım?"

Başını iki yana salladı. "Sizi temin ederim ki öyle bir şey yok. Sadece kendi güvenliğiniz için size bu koşulu dayatıyorum."

Bunun üzerine dudaklarını büzdü. "Neden? Huxley Malikanesi'ne toplar ve kitle imha silahları mı getirdiniz?"

"Belki de," diye cevap verdi kibarca. "Belki de burayı Londra'nın ortasında gerçek bir kaleye dönüştürmek niyetindeyimdir."

Daha önce hiç bu kadar gülünç bir şey duymamıştı ki kahkahalara boğulmaktan kendini alamadı. Eğer sırları varsa, onları kendine saklayabilirdi.

Şimdilik.

"İşlerin belli bir şekilde yapılmasını tercih ederim," dedi ona geniş omuzlarını umursamazca silkerek. "Bu size garip gelebilir, biliyorum, bu yüzden şimdilik bunu tartışmak gereksiz."

Başını salladı. Bunu anlayabiliyordu. Ne de olsa o da kendi başına kalmayı tercih ediyordu. Eğer kendi başlarına kalabilselerdi

birbirlerini rahatsız etmeden kendi hobilerini geliştirmeleri idealden de öte olacaktır.

"Başka sorunuz var mı leydim?"

Bir şey daha var.

Yanaklarına yayılan sıcaklığı hissedince yere baktı. "Bir şey daha var..." diye mırıldandı onun keskin bakışlarından kaçınarak. "Siz... ah... benden beklentileriniz var mı? Karın olarak yani."

Kelimeler o kadar aceleyle çıkmıştı ki onun bunları duyup duymadığını bile merak etti. Ya da onları anlamlandırıp anlamlandıramayacağını.

Eşlik görevlerini yerine getirme düşüncesi bile omurgasından aşağıya bir ürperti gönderdi ve başının döneceğini düşünene kadar kanını ısıttı.

"Hayır." Cevap yumuşak ve kasıtlı bir şekilde söylenmişti. Boğazını temizledi. "Powell Malikânesi'nde senden istediklerim dışında başka bir şeye ihtiyacım olmayacak. Seni hiçbir şey yapmaya zorlamayacağımı söyledim ve ben sözümün eriyim."

Başını salladı ama onun yerine bakışlarını çay fincanına odaklamayı tercih etti.

Çoğu genç kadın, kocalarının kendilerinden düzenli olarak kadınlık görevlerini yerine getirmelerini beklemediğini bilmekten mutlu olurdu.

O zaman neden bu kadar hayal kırıklığına uğramış hissediyordu?

Sözcükler ağzından çıktığı anda Edmund hemen onları geri alması gerektiğini hissetti.

Daha yeminini bile etmemişti ama yatağındaki Mary'yi, ballı ipekten bir nehir gibi yastığına yayılmış gür saçlarını hayal etmemek için tüm iradesini kullanıyordu. Acaba dudaklarının tadı düşündüğü kadar tatlı mıydı? Belki de hiçbir zaman bilemeyecekti ve bu bilgiden vazgeçmeye hazırdı çünkü onu hazır olmadığı bir şeye zorlamaktansa bilmemenin acısıyla yaşamayı tercih ederdi.

"Düşünceleriniz için çok teşekkür ederim, Majesteleri."

Ona neredeyse acıyla gülümsedi. "Siz benim karım olacaksınız leydim. Ne kölem ne de tutsağımsınız."

O geniş kahverengi gözleriyle ona baktı ve adam kendini gözlerinin ballı derinliklerine dalmış buldu. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve adam onun her gün böyle gülümsemesi için elinden gelen her şeyi yapmayı arzularken buldu kendini.

Bu onun görevi olacaktı ve seve seve yerine getirecekti.

"Koşullarıma gelince, bazılarını size önceden bildirmenin akıllıca olacağını düşünüyorum," dedi neşeyle, retikülünden başka bir kâğıt parçası çıkarırken.

Devam etmesi için eliyle işaret etti, onun coşkusunun sıcaklığının tadını çıkarırken daha fazla bir şey söyleyemedi.

"Ayda bir kez gezintiye çıkmamız gerekiyor," diye bilgilendirdi onu. "Parkta basit bir gezinti değil, dikkatinizi çekerim, ama *gerçek* bir gezi. İster balo, ister piknik, ister opera olsun, benim için fark etmez. Pek seçici değilimdir ama uzun süre malikanede kalırsak suratımızın asık olacağından korkuyorum."

Şahsen Edmund baloların oldukça eziyetli bir gezi olduğunu düşünüyordu ama sosyeteye yeniden girmesi için bunun gerekli olduğunu biliyordu. Operayı da hiçbir zaman sevmemiş ya da anlamamıştı, ama arada bir katılmanın *tonda* varlığını kanıtlamak için gerekli olduğunu biliyordu.

Ancak bir piknik... Bu, önerdiği diğer şeylerden çok daha umut verici görünüyordu ve *tonlarca* insan için bir gösteri yapmak zorunda olmadıkları tek şeydi.

"Bunlar harika öneriler," diye hafifçe başını sallayarak kabul etti. "Elimden geleni yapacağım."

Daha da gülümsedi ve devam etti, "Ayrıca her gün tatlı bir şeyler yemek istiyorum. Bir dükkândan özenle hazırlanmış bir şey satın almanıza gerek yok,

Ama yemekten sonra biraz puding ve belki ayımın yanında bisküvi iyi olur."

"O halde, leydimin tercihlerini mutfağı önceden bildireceğim," dedi ona yumuşak bir sesle. "Ve eğer yemek istediğiniz başka bir şey varsa, beni bilgilendirmelisiniz, ben de sizi memnun etmeye çalışacağım."

Onun isteklerini yerine getirmeye bu kadar istekli olduğunu görünce mutlulukla başını salladı. "Yine de birlikte yaşadıkça daha fazla koşul eklemem gerekecek..."

Bunun üzerine biraz gülümsedi. Görünüşe göre henüz tam olarak bitirmemişti ama onu dinlemekten garip bir şekilde mutluydu.

"Ve ben zaten hepsini kabul ettim," dedi ona. "Yoksa unuttun mu?"

"Tabii ki hayır. Sadece o anda bunu kastettiğinizi düşünmemiştim."

"Neden böyle düşündün ki?"

Dudaklarını büzdü. "Erkekler tutmaya hiç niyetli olmadıkları sözler verme eğilimindedirler."

Buna neredeyse homurdanacaktı. Yine de haksız sayılmazdı. Asla yerine getiremeyecekleri böylesine saçma vaatlerde bulunan pek çok beyefendi vardı ve

Kur yapma dönemi sona erdiğinde, çoğu çift kaçınılmaz olarak kendilerini birbirlerinde büyük bir hayal kırıklığına uğramış olarak buldu.

Edmund uygun beklentiler oluşturmaya inanırdı ve Leydi Mary'nin kocası olarak kendisinden beklentileri o kadar yüksek olmasa da, bunu en iyi şekilde yapmaya istekli olduğunu görebiliyordu. Bu, Mary'nin birlikteliklerinden uygun bir şekilde tatmin olmasını sağlaması için yeterli bir nedendi.

"Leydi Mary." Ona hafifçe gülümsedi. "Çoğu beyefendiye benzemediğimi göreceksiniz."

"Bu da bir bakıma oldukça rahatlatıcı."

"Londra'daki beyefendileri pek onaylıyor gibi görünmüyorsunuz."

Kadın, adamın oldukça çekici bulduğu bir yüz ifadesi takındı. "Yeterince gördüm majesteleri ve şimdiye kadar gördüklerim pek de etkileyici değildi."

Kadının da onu bir koca olarak etkileyici bulacağından şüpheliydi ama belki de birbirlerinden bu kadar yüksek beklentileri olmaması en iyisiydi.

"Bu arada," diye ekledi aniden, "evliliğimizin oldukça aceleye geldiğini biliyorum ama... düğünümüze davet etmek isteyebileceğin başka biri var mı? Belki ailenizden ya da yakın arkadaşlarınızdan?"

Meraklı küçük bir serçe gibi başını eğdi ve adam onu sevgiyle okşama dürtüsüne direndi. Bunun yerine sadece başını salladı.

"Kimse yok. Orduda emrinde çalıştığım General'i davet ettim ama davetiyenin düğüne kadar kendisine ulaşacağından şüpheliyim."

"Oh."

Kadın oldukça üzgün görünüyordu ve adam kaşlarını çattı. Onun gülümsemesinden daha çok hoşlandığını fark etti.

Ama sonra, neşeli bir gülümsemeyle ona bakarken kendini toparlamış görünüyordu. "Peki ya siz, Majesteleri? Benim hakkımda bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

Senin hakkında bilmek istediğim çok şey var, canım.

Örneğin, saçlarının gerçekten görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını bilmek istiyordu. Boynundan ya da göğüslerinin tatlı kabarıklığından öpülmekten hoşlanıp hoşlanmadığını. Belli bir şekilde dokunulmayı arzulayıp arzulamadığını ve eğer bunu onun için yaparsa, hazzın sancıları içinde sesinin nasıl çıkacağını bilmek istiyordu.

Onu gülümseten ve güldüren her şeyi bilmek istiyordu.

Onun hakkında *her şeyi* bilmek istiyordu.

"Hayır," dedi sertçe. "Adınızı biliyorum ve bu yeterli."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra durakladı. Yine de hayal kırıklığı, etkileyici kahverengi gözlerinde canlı bir şekilde parlıyordu ve Edmund ona böyle hissettirdiği için kendini tekmelemek istiyordu.

Bunun yerine, ayağa kalktı ve uzaklaşmak için dönmeden önce sipariş ettikleri şeyin parasını ödedi.

Bir kadının hayal kırıklığının onu bu kadar üzeceğini hiç düşünmemişti.

BÖLÜM 9

Mary kısa süre sonra, bir şeyi korku ya da heyecanla beklerken zamanın çok daha farklı geçtiğini fark etti. O vardı Pendleton'daki o günden beri nişanlısıyla konuşmamıştı ve onu bir kez daha görme düşüncesiyle kalbi daha da hızlı atıyor gibiydi.

Düğün sabahı uyandığında, günün her zamanki gibi devam edeceğini düşünmüştü - sabah abdestini alacak ve düğün töreni için hazırlanmaya başlayacaktı.

Bunun yerine, annesi peşinde Theodosia'yla odasına daldığında uykuya dair ne kadar düşüncesi varsa hepsini sarsan bir gürültüyle karşılaştı. Julia ve Selina özür dileyen gülümsemelerle arkalarından geldiler.

"Oh, seni aptal kız! Hâlâ yatakta ne yapıyorsun?" Leydi Powell dehşet içinde nefesini tuttu. "Boş ver şimdi. Çabucak yıkanmalısın! Kendi düğününe geç kalmazsın!"

Ellen terliklerini giymesine yardım ederken Mary, "Ama anne, daha çok erken," diye yakındı. "Dışarıda hava henüz aydınlanmadı bile!"

Leydi Powell yüzünde sert bir ifadeyle ona doğru döndü. "Bugün sadece parkta gezintiye çıkmayacaksınız, değil mi? Bu sizin düğün gününüz ve hazırlanmanız gereken pek çok şey var!"

Mary çaresizce ablasına döndü. "Annemin *senin* düğün gününde böyle olduğunu hatırlamıyorum."

Julia koltukta rahatına bakarken biraz güldü. "Oh, onun da aynı derecede kötü olduğundan emin olabilirsin. Seni evlilik fikrinden caydırır diye haber vermeyi uygun görmedim."

Mary bir düğün hazırlığının ne kadar uzun sürebileceğini hayal bile edemiyordu. Her ne kadar hazırlıkların çoğuna kendi gözüyle tanıklık etmiş olsa da, Julia ve Selina'nın düğünleri ona fazla telaşa gerek kalmadan gerçekleşmiş gibi görünüyordu.

"Mary, canım," dedi Theodosia utangaç bir gülümsemeyle, "senin için bir şey hazırladım." Retikülünden bir şişe çıkardı ve ona uzattı. "Bu en yüksek kalitede gül yağıdır. Bu gece banyo yaparken suyuna katabilirsin-" Koyu bir pembeye döndü ve utangaç bir şekilde başını eğdi.

"Teşekkür ederim Thea," diye karşılık verdi Mary sevgiyle. "Bu bana verdiğin oldukça değerli bir hediye."

"Majesteleri de bunun için size teşekkür edecek." Julia muzipçe kıs kıs gülerek Theodosia'nın daha da koyu bir kırmızı tona bürünmesine neden oldu.

Leydi Powell büyük kızına uyarıcı bir bakış fırlattı. "Gerçekten, Julia," diye uyardı. "Masum genç hanımların yanında dilini tutmayı öğrenmelisin, yoksa onları şok edip bayıltacaksın!"

Julia'nın annesinin azarına cevap vermekten kaçınması o günün öneminin bir göstergesiydi. Bunun yerine, parlak mavi gözlerinde bilmiş bir bakışla arkasına yaslanmakla yetindi.

Mary makyaj masasının önünde otururken, bir gelin için düğün hazırlığının ne kadar eziyetli olduğunu kısa sürede öğrendi. Leydi Powell kısa süre sonra savaştaki birliklere komuta eden bir general gibi sahneyi ele geçirdi. Theodosia, Julia, Selina ve Ellen etrafta koşuşturup çiçekler, saç tokaları, ipek kurdeleler ve danteller getirirken Leydi Powell da Mary'yi itip kakıyor ve canını dişine takıyordu.

"Anne, biraz daha yüklenirsen korkarım devrilir ve düşerim!" Mary şikayet etti.

"Saçmalama," diye homurdandı Kontes. "Çok az zamanınız kalmışken evleniyor olabilirsiniz, ama düşes olacağınız zaman böyle pejmürde bir evlilik yapmanıza izin vermeyeceğim!"

Bir düşes.

Bu sözler Mary'nin bilinçaltına tüm dünyanın ağırlığıyla yerleşti. Mary en çılgın hayallerinde bile bir gün düşes olacağını hiç düşünmemişti.

O, evde kalmış bir kız kurusu olmaya çok yakındı. Aslında bir *düşes* olacaktı.

Annesi onun bu ani sessizliğini fark etmiş olacak ki gülümsedi ve hafifçe kolunu sıktı. "Bu konuda çok fazla düşünüyorsun," dedi ona nazikçe. "Sana bundan kaçınmanı tavsiye ederim."

"Ama düşes olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Korkarım ben de bilmiyordum," diye gülümseyerek ekledi Selina. "Ve öğrenebileceğim kimsem de yoktu." Mary'nin aynadaki yansımasına baktı. "Ama bu sefer sana yardım edecek ben ve hepimiz varız."

Evet, ama muhtemelen hiçbiriniz Edmund Hunt'ın kendisiyle başa çıkmama yardımcı olamayacaksınız.

"Teşekkür ederim Selina," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı Mary.

En azından Barrington Düşesi'nin kendisinden bir düşes olmanın ne demek olduğunu öğrenmeyi bekleyebilirdi.

Nişanlısına gelince.

Mary iç geçirdi. GörünüŖe göre kendi başına çözmesi gereken bazı Ŗeyler vardı.

En azından tüm töreni bir gösteriye dönüŖtürmekte ısrar etmediler.

Bir düğün, sadece gelin ve damadın en yakın arkadaşlarını ve ailesini içerecek Ŗekilde sakın bir olay olmalıdır. Gelin ve damat birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlarsa ve sadece birliktelikleri her ikisi için de faydalı olacağı için bir araya gelmişlerse bu daha da geçerlidir.

Artık Huxley Dükü olduğı için Edmund tüm Londra'nın düğününe davet edilmeyi beklediğini sanıyordu. Ancak, Leydi Mary ile evlendiğı gün, Aziz George Katedrali'nin kutsal salonlarında, sadece Williams ve kahyası Bayan Throckmorton vardı.

Kız tarafının davetli listesi biraz daha uzundu; gelinin anne ve babası, Trowbridge Markisi ve Markizesi, Trowbridge Dowager Markizesi, Barrington Dükü ve DüŖesi, Bayan Theodosia Ferguson ve Cosby Dowager Vikontesi bu listede yer alıyordu.

Büyük bir hoşnutsuzlukla Lord Repington'ın da Mary'nin yanında olduğunu gördü, ancak Markiz davet edilmekten pek memnun görünmüyordu.

"Majesteleri," diye fısıldadı Williams ona, "gelin geldi. Tören birazdan başlayacak."

Edmund başıyla onayladı. "Pekâlâ. Başlayalım."

"Bence bunu söylemesi gereken kişi Başpiskopos, Majesteleri."

"O zaman ona birazdan başlayacağımızı söyleyin."

Kâhyası ona bıkkın bir bakış fırlattıktan sonra aceleyle emirlerini yerine getirdi.

Edmund, Powell Kontu'nun Leydi Mary'yi almak üzere katedralin en önüne doğru yürüyüşünü izledi. Onu görür görmez nefesi kesilir gibi oldu.

Tanrım, bu dünyada daha ışıltılı, büyüleyici bir yaratık var mı?

Her adımda sallanıyormuş gibi görünen fildişi elbisesinin içinde son derece ihtişamlı görünen Mary'nin babasının kolunda kendisine doğru yürümesini izlerken başka her şeyin hayal meyal farkındaydı.

Şapkanın kolları, omuzlarını bir kelebeğin kanatları gibi okşayan ve kollarını uzun beyaz eldivenlerinin kenarına kadar çıplak bırakan bir tür ipek kumaştan yapılmıştı.

Düğünleri için saçları özenle toplanmış, elmas ve inci iğnelerle tutturulmuş ve zarif, kuğu gibi boynu ortaya çıkarılmıştı. Yüzüne yumuşak bir pudra ve dudaklarına ince bir allık sürülerek zarif bir makyaj yapılmıştı.

Kız sonunda utangaç bir gülümsemeyle Edmund'un yanına geldiğinde dünya durmuş gibiydi ve babası sonunda kızı ona teslim ettiğinde Edmund böylesine güzel bir yaratıkla evlendiği için bir tür inançsızlık hissetti.

"Siz... bugün harika görünüyorsunuz leydim," diyebildi ona usulca.

Kadın ona gülümsedi ve adam dudaklarının kıvrımında bir muziplik olduğunu fark etti. "Siz de onun yarısı kadar kötü görünmüyorsunuz, Majesteleri."

Onu mihrabın merdivenlerinden yukarıya, töreni hemen başlatan Başpiskopos'un yanına götürürken başını salladı.

Düğün sorunsuz bir şekilde ilerledi, ancak Edmund arada sırada geliniyle göz göze gelmekten kendini alamadı.

Sonunda, Williams'ın son üç gündür ona alıştırma yaptırdığı sözleri söyleme zamanı gelmişti.

"Bu yüzükle seni evlendiriyorum, bedenimle sana tapıyorum ve tüm dünyevi mallarımı sana bağışlıyorum. Baba'nın, Oğul'un ve

Kutsal Ruh'un. Amin."

Yüzüğü kızın parmağına takarken birinin hıçkırıklara boğulduğunu duydu. Bunun Bayan Throckmorton olduğundan şüphelenmişti ama Leydi Powell'ın da dantel bir mendille gözlerinin kenarlarını sildiğini gördü.

"Sence sığacak mı?" Mary ona sordu.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bana biraz güven, olur mu?"

Üç gün düğün hazırlıkları için çok kısa bir süreydi ama yüzüğün başka kimseye uymayacağı gibi ona da uyacağından emin oldu. Leydi Powell ona Mary'nin yüzüklerinden birini ödünç vermişti ve o da bir zamanlar annesine ve ondan önceki tüm Huxley Düşeslerine ait olan yüzüğü uzman bir kuyumcuya hızlıca yeniden ölçülendirtti.

Artık sadece ve sadece Mary'ye aitti. O artık Huxley Düşesi'ydi.

Sonunda Başpiskopos onları karı koca ilan etti. Edmund'un artık gelinini öpmesine izin verildi.

Kadının yüzünü örten tül perdeyi kaldırırken Edmund onu sadece yanaklarından öpmek niyetindeydi. Ama sonra kız yüzünü ona çevirdi ve Edmund kızın güzelliğinin katıksız ışıltısından daha da etkilendi. Hafifçe pürüzlendirilmiş dudakları, sanki ona ziyafet çekmesi için bir davet gibi ayrılmıştı.

Daha güçlü bir adam ona karşı koyabilirdi. Daha güçlü bir adam olmalıydı.

Ama kendini önünde sunulan cazibeye hevesle kapılırken buldu ve eli kızın başının arkasını kavrayıp dudakları kızın dudaklarına tahmin edemediği şiddetli bir tutkuyla indiğinde önceki niyeti bir kenara bırakıldı.

Dudakları onunkilerin üzerinde kayarak sadece hayalini kurduğu tatlılığın tadına baktı ve kız yumuşak bir miyavlama sesiyle ağzını açtığında kendini kaybetti.

Ancak önlerindeki konuklar coşkulu bir alkış tufanı kopardığında ne yaptığını anladı.

Yapmaması gereken şeyi.

BÖLÜM 10

T o söyleo o oldu oldukça Şok oldum olur
var olmuştur yetersiz bir ifade.

Leydi Mary Lewis -şimdi Mary *Hunt*, Huxley Düşesi- ablasından bu konuda yeterince şey duymuş olmasına rağmen hayatı boyunca hiçbir erkek tarafından öpülmemişti. Bunun göstermelik, hatta belki biraz rahatsız edici olacağını düşünmüştü.

Kanını ateşe vermesini kesinlikle beklemiyordu. Kendisini o kadar sıcak hissettirmişti ki biraz sallanmış ve Edmund başını desteklemeseydi devrilmiş bile olabilirdi.

Gözlerini kısa bir süreliğine onunkilere dikti ve adamın görünen gümüş gözlerinin grinin daha koyu bir tonuna dönüştüğünü gördü. Bir an için, sanki o anda onu yiyip yutacakmış gibi ona baktı, ama sonra arkasını döndü ve sanki aralarında hiçbir şey olmamış gibiydi.

Çok iyi. Eğer böyle olması gerekiyorsa.

Mary iki kez düşünmeden alkışlayan küçük topluluğa döndü. Aklından geçen düşünceleri çabucak zihninin gerisine itti ve sonsuz bir pratikle ustalaştığı küçük bir gülümsemeyi yüzüne yapıştırdı.

Annesinin onlara mutlulukla gülümserken gözlerinin kenarlarını sildiğini gördü.

Annem kızlarının başarıyla evlendirilmiş olmasından dolayı muhtemelen oldukça rahatlamıştır. Başlangıçta korktuğu gibi evlatlık ya da parya olmamamız onu rahatlatmış olmalı.

Elinde hafif bir baskı hissetti ve bakışlarını, sanki önemli bir askeri operasyonu yeni tamamlamış ve bir sonrakini dört gözle bekliyormuş gibi görünen Edmund'a çevirdi.

"Yola çıkalım mı?"

Başını salladı. "Elbette, Majesteleri."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Siz de artık bir düşessiniz," dedi ona. "Majesteleri."

Kesinlikle öyle hissetmiyorum!

Mary onun kendisini bir avuç misafirin tebriklerini kabul etmeye götürmesine izin verirken içten içe başını salladı. Hepsi ona "Majesteleri" diye hitap etmeye başlamıştı ve kendisine de böyle hitap edilmesine alışıp alışamayacağını merak ediyordu.

"Zamanla alışacaksın," dedi Selina ona düğün kahvaltısından sonra parlak bir gülümsemeyle. "Yine de ilk başta tuhaf hissettiriyor."

Julia sinsi bir gülümsemeyle, "Kocanı tanıdığım kadarıyla, hizmetçiler muhtemelen en azından birkaç ay boyunca ayaklarına kapanmışlardır," diye alay etti. Yeni kayınbiraderine eşlik eden iki konuğa doğru döndü. "En azından Huxley Dükü sevgili William'dan daha... cana yakın görünüyor."

Mary kız kardeşinin bakışlarını takip etti. Kâhyayı Huxley Malikânesi'ne yaptığı kısa ziyaretten tanıyordu. Yanındaki kadın karısı olabilirdi ama ikisinde de yakın bir ilişkiye işaret etmeyen bir şeyler vardı.

"Yine de oldukça korkutucu görünüyor." Theodosia ürperdi. "Huxley Malikanesi'nin hayaletiyle evlendiğine hâlâ inanamıyorum!"

Mary arkadaşının yüz ifadesine güldü. "O bir hayalet değil, Thea. O da tıpkı senin ve benim gibi etten kemikten biri."

Theodosia isteksizce gülümsedi. "Korkutucu bir şekilde oldukça yakışıklı."

Mary bakışlarını Edmund'un metanetle durduğu yere kaydırđı, sanki etrafındaki her şeyden kopmuş gibi düğünün geri kalanına bakıyordu. Aldığı askerlik eğitimi ona her şeye rağmen dimdik ayakta durma ve neredeyse hiç irkilmeme gibi esrarengiz bir yetenek kazandırmış olmalıydı.

"Öyle, değil mi?" diye mırıldandı yumuşak bir gülümsemeyle.

Julia ona sessizce, "Eğer sana herhangi bir şekilde acı çektirirse, bana haber vermelisin," dedi. "Ne pahasına olursa olsun Andrew'un seni eve geri getirmesini sağlayacağım."

Mary alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kendi kocanı getirmene bile gerek kalacağını sanmıyorum, sevgili kardeşim."

Julia kıkırdadı ve kısa bir sarılma için onu kendine çekti. "Beni çok iyi tanıyorsun, canım."

Gerçekten de öyle. Mary'nin, ablasının kendisine herhangi bir şekilde kötü davranıldığına dair en ufak bir şey duyması halinde Huxley Malikânesi'ni yerle bir edeceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Seni temin ederim ki bu noktaya gelmesine gerek yok," dedi Julia'ya sarılırken. "Ben de kendi başımın çaresine bakabilirim, çok teşekkür ederim."

Julia'nın gözleri yaşlarla doldu. "Bazen," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bazen senin yetişkin bir kadın olduğunu unutuyorum. Sen her zaman benim en sevgili küçük kız kardeşim olacaksın, bunu biliyorsun."

"Sus artık!" Selina nazik bir kahkaha attı. "Düğünde sadece mutluluk gözyaşlarına izin var."

Kız kardeşler ayrılırken küçük bir kahkaha attılar, ancak kızlıklarının büyük bölümünde olduğu gibi hala birbirlerinin ellerini sıkıyorlardı.

Tam o anda Edmund onlara doğru ilerledi, adımları neredeyse düzenli bir şekilde yeri yiyordu. Mary onun geçit törenindeki bir asker gibi yürüdüğünü düşündü ve daha rahat bir ortamdayken askeri protokolden hiç sapıp sapmadığını merak etti.

Örneğin kendi evi gibi.

"Geç oluyor," dedi ona, yüz ifadesi hâlâ son derece kasvetliydi.

Cenazeye mi yoksa kendi düğününe mi katılıyor?

Mary sadece başını eğdi ve hafifçe gülümsedi. "Öyle mi şimdi?"

"Gel."

Sesi otoriterdi, her sözüne itaat edilmesine alışkın biri gibiydi.

İnsanlara emir vermeye alışmış birinden de tam olarak bu beklenirdi...

Onun hakkında öğrendiklerine göre, kendi liyakatiyle rütbesini yükseltmişti. Ancak, ona emrindeki herhangi bir askermiş gibi emir veremeyeceğini öğrenecekti.

Mary, Huxley Dükü'nü büyük bir sürprizin beklediğine karar verdi.

Edmund, Mary'nin -artık *karısı olan*- kendi iradesine boyun eğecek uysal bir genç kadın olacağını düşündüyse, durumu fena halde yanlış hesapladığı anlaşılıyordu. Mary'nin, Edmund'un emrindeki en inatçı askerlerle bile boy ölçüşebilecek çelikten bir omurgaya sahip olduğu ortaya çıktı.

Birincisi, onun emirlerini sanki sadece bir *öneriymiş* gibi gelişigüzel bir şekilde geri çeviriyordu. Hem de uymak zorunda olmadığı emirleri.

Edmund dudaklarını ince bir çizgi haline getirerek ona Huxley Malikânesi'nde -en azından yaşanabilir olduğu düşünülen kısımlarında- kısaltılmış bir tur attırdı.

"Peki ya bu koridorun ötesi?" diye sordu ona, omzunun üzerinden karanlık, tozlu, örümcek ağlarıyla kaplı koridora bakarak.

Edmund ona bir kaşını kaldırdı. "Oraya hiç gitmeyeceksin."

"Neden olmasın?"

Geliniyle konuşmak, yorulmak bilmeyen bir çocukla konuşmak gibiydi.

"Beni burada tutsak mı etmek istiyorsunuz?" diye ısrar etti.

Bu noktada, yarı yarıya onun sorularına devam etmesini bekliyordu. Gökyüzünün neden mavi olduğu ya da tavukların neden yumurtladığı gibi saçma sapan sorular.

"Bir şey mi var-"

"*Hiçbir şey yok,*" dedi ona sertçe. "Gördüğünüz gibi Huxley Malikânesi kardeşimin yokluğunda bakımsız kaldı ve tüm yapının güvenliğini garanti edemedim."

"Oh."

Gözleri yumuşadı ve neredeyse o anda, ona karşı bu kadar sert davranmamış olmayı diledi. Ne de olsa, bundan sonra evi olacağı için tüm malikâneyi tanımak istemesi beklenen bir şeydi.

Onarımlar biter bitmez, belki de onu daha uzun, daha kapsamlı bir tura çıkaracaktı. Ama şimdilik, *yaşanabilir* olarak kabul edilebilecek alanlarla sınırlı kalması gerekiyordu.

Williams ve Bayan Throckmorton'un onları beklediği büyük salona geri döndüler.

"Belki Williams'ı tanıyorsunuzdur," diye söze başladı Edmund, eski püskü paltolu uşağı kastederek. "Kendisi Huxley Malikânesi'nin kahyasıdır." Sonra da sade gri elbiseli iri yarı kadına döndü. "Bayan Throckmorton bizim hizmetçimizdir. Bir şeye ihtiyacınız olursa ikisinden birini çağırabilirsiniz."

Williams, Mary'nin önünde eğilirken Bayan Throckmorton da pratik yapmadığı için paslanmış gibi görünen kibar bir reverans yaptı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Williams, Bayan Throckmorton," diye karşılık verdi Mary gergin bir gülümsemeyle. "Belki yarın personelin geri kalanıyla tanışmamı sağlayabiliriz."

Edmund uşağıyla hizmetçisinin bakışıklarını gördü, Williams boğazını temizleyip, "Affedersiniz majesteleri, ama koca Huxley Malikânesi'nde sadece Bayan Throckmorton ve ben kaldık," demeden önce.

"Ah." Mary gergin bir elini dudaklarına götürdü. "Peki o zaman, eğer yardım etmek isterlerse belki hayaletleri işe koşabiliriz."

Her iki hizmetkâr da gözle görülür bir şekilde kaskatı kesildi ve bu onun gözünden kaçmadı.

"Ya da belki de değil." Umutsuzca iç çekti. "Tanrım, bu oldukça yanlış oldu..."

"Bir düşes olarak asla yanılmazsınız," diye araya girdi Edmund yumuşak bir sesle. "Özellikle de Huxley Malikanesi'nde."

Kız şaşkınlıkla ona baktı, sıcak kahverengi gözlerinde minnettarlık parlıyordu ve o anda Edmund dünyasının eğilip büküldüğünü ve durma noktasına geldiğini hissetti.

O lanet olası gözleri yasaklanmalı. Bir adama hayal bile edemeyeceği şeyler yaptırabilirler.

Ellerini iki yanında yumruk yaparak hızla topuğuna döndü ve çalışma odasında bir şeyle ilgilenmesi gerektiğine dair birkaç kelime mırıldandı, ama Mary'nin gözlerindeki hayal kırıklığını görmeden önce değil.

Kendisine karşı dürüst olmak gerekirse, bu onu gerçekten üzüyordu.

Ama o masumdu. Adamın planlarının ne kadar derin olduğunu bilmiyordu ve onu olması gerekenden çok daha derinlere sürükleyeceğinden korkuyordu.

Onu kol mesafesinde tutmalı. Ya da daha uzakta.

Evet, ondan ne kadar uzak olursa o kadar iyiydi.

Uzaklaşırken, Bayan Throckmorton'un ona akşam yemeğinde ne istediğini sorduğunu belli belirsiz duyabiliyordu. Edmund kendi kendine acı acı gülümsedi. En azından bu konuda karısını hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Gelmeden önce Bayan Throckmorton'a mutfağı yeniden doldurmasını ve Mary'nin zevklerine uygun bir menü hazırlamasını emretmişti.

Ona her gün tatlı bir şeyler vaat ettim.

Çalışma odasının ağır meşe kapısını arkasından kapattı ve tuttuğunu fark etmediği nefesini dışarı verdi. Yumruklarını çözdü.

Artık evliydi, iyi ya da kötü. Huxley Malikanesi'nin artık bir düşesi vardı.

Artık planlarını harekete geçirmeye başlayabilirdi.

BÖLÜM 11

W *tuhaf bir adam.*

Mary kocasının kaybolduğu yöne doğru baktı. O sabahtan beri kocasının her kıpırdayışında ne kadar sert yürüdüğünü fark etmekten kendini alamıyordu, sanki hâlâ alayla birlikte yürüyor gibiydi.

Londra'da görünmeye başladığımızda biraz rahatlamayı öğrenmesi gerekecek.

Diğer insanların varlığından duyduğu rahatsızlığı anlayabilse de, *tonların* arasında kendini kabul ettirmek istiyorsa biraz daha rahatlaması gerektiğini biliyordu.

Toplumun ne kadar acımasız olabileceğini herkesten daha iyi biliyordu.

"Öğleden sonra çayınızın o d a n ı z d a m ı yoksa yemek salonunda m ı servis edilmesini istersiniz, Majesteleri?"

Mary kaşlarını çat t ı . "Salonu henüz görmediğimi sanıyorum Bayan Throckmorton."

Hizmetçinin yanaklarında iki pembe nokta belirdi. "Salon şu anda kullanıma uygun de ğ il, Majesteleri."

"Oh."

Salon kapalıyken, ziyaretçileri kabul edebilecekleri başka bir yer de pek yoktu. Belki de Huxley Malikânesi'nin kapılarını konuklarına açması için epey bir zaman geçmesi gerekecekti.

"Yine de görmek isterim. Tabii oraya giden koridor güvenliyse," diye ekledi Mary hemen.

Salon gerçekten de herkese kapalıysa Bayan Throckmorton'ın Edmund'la başının derde girmesini istemiyordu.

Hizmetçi, onu rahatlatmak için başını eğmekle yetindi ve gülümseyerek, "Bu taraftan, Majesteleri," dedi.

Onu Edmund'un daha önce gösterdiği yemek odasının önünden geçirdi ve çift kapıyı açarak aydınlık, güneş ışığı alan bir odaya götürdü.

Hemen hemen her şeyden yoksun.

Bayan Throckmorton ona yumuşak bir sesle, "Majesteleri bu odayı bir an önce döşemeyi düşünüyor," dedi. "Annesi -merhum Düşes- zamanının çoğunu burada geçirirdi ve... şey, onun ölümünden sonra burası bakımsız kaldı."

Mary bunu çok iyi anlayabilirdi. Ne de olsa salon çoğunlukla evin hanımlarına aitti. Hanımının isteğine bağlı olarak oturma odası ya da sabah odasıydı. Akşam yemeğinden sonra hanımların, beylerin yemek odasında konyak ve purolarının tadını çıkarmalarına izin vermek için çekildikleri yerdi.

Beyefendilerin buraya gerçekten ihtiyacı yoktu ve son sahibesi de çoktan gittiği için, belki de diğer odalardan daha fazla ihmal edilmiş gibi görünüyordu.

"Majestelerinin bu oda için hazırladığı herhangi bir plan var mı?" Mary sordu.

"Majesteleri bir tasarımcının Huxley Malikânesi'ni ziyaret etmesini ve yapılması gerekenleri değerlendirmesini sağladı. Yine de-" Hizmetçi yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı. "Ayrıca mülkün restorasyonunda Düşes'in tercihlerini dikkate almak niyetinde olduğunu da belirtti."

Mary gülümsedi. Huxley Dükü olmak gibi bir planı olmayan bir adam için Edmund'un her şeyi düşünmüş olduğu anlaşılıyordu. Edmund'un savaş alanında da görevlerinde olduğu kadar titiz davranacağını hayal etti.

"Sakıncası yoksa, Majesteleri," diye ekledi Bayan Throckmorton. "Anna adında bir kızım var, leydinizin hizmetçisi olarak hizmet edebilir. Okuma yazma bilir ve saç şekillendirme konusunda özel bir yeteneği vardır."

Mary merakla başını hafifçe yana eğdi. "Çok memnun olurum."

Hizmetçi rahat bir nefes aldı. "Onu mümkün olan en kısa sürede size göndereceğim. Çaya gelince..."

Mary basitçe gülümsedi. "Haklıydınız Bayan Throckmorton, onun yerine odamda çay içeceğim." Durakladı. "Tabii Dük benimle çay içmek istemezse."

Bayan Throckmorton başını salladı. "Majesteleri bir kez çalışma odasına girdi mi, onu oradan çıkarmak için doğanın bir gücü gerekir."

Mary kaşlarını çattı. Görünüşe göre kocası işine çok bağlıydı, tıpkı *Ton*'daki pek çok beyefendi gibi.

Bunun değişmesi gerekecek. Bütün gün kendini çalışma odasına kapatamaz!

Anlaşıldığı üzere Bayan Throckmorton, Mary'yi kocasının işi uğruna yemekten vazgeçme eğiliminde olduğu konusunda uyarmakta haksız değildi.

Her ne üzerinde çalışıyorsa.

Bir süre sabırsızca parmaklarını masaya vurdu ve Edmund'un oturması gereken karşısındaki boş sandalyeye baktı.

"Williams."

Uşak onun yanında eğildi. "Evet, majesteleri."

"Majesteleri akşam yemeği hakkında bir şey söyledi mi?"

Kâhyanın bir an tereddüt ettiğini gördü, sonra da şöyle dedi: "Yok bir şey majesteleri. Sadece mutfaklara tercihlerinizi söyleyebilirsiniz ve her şey sizin isteklerinize göre ayarlanacaktır."

"I Bak. Ve ne hakkında Onun Grace?" o basıldı. "Ne vardır onun tercihler?"

"Ah." Williams biraz özür diler gibi baktı. "Ekselansları uzun süre yemek yememeye alışkındır. Çoğu zaman akşam yemeğini çalışma odasında yer."

"İş bitti mi?"

"Sanırım öyle, Majesteleri."

Mary karşısındaki masaya bakarken kaşlarını çattı. Sanki birinin akşam yemeğinde hazır bulunması bekleniyormuş gibi düzenlenmişti. Eğer daha iyisini bilmeseydi, kocasının kendisinden kaçtığını söyleyebilirdi.

Ama neden buna ihtiyaç duysun ki?

"Pekâlâ." Asık suratla iç çekti. "Mutfağa akşam yemeğini getirmelerini söyleyebilirsiniz."

Mary biftek ve patatesleri bıçaklarken, karşısındaki boş sandalyeye dik dik bakmaya devam etti. Yemekten sonra Bayan Throckmorton pudingi getirdi ve Mary kızgınlığının azaldığını hissetti.

Sadece birazcık.

En azından tatlı bir şeyler yediğimden emin oldu.

Bir kaşık dolusu pudingi ağzına attı ve muhallebi dilinin üzerinde erirken zevkle iç geçirdi. Bu şahane tatlıyı kim yaptıysa, maaşına zam yapılmasını hak etmişti!

Yemek odasında olması gerekenden çok daha uzun süre oyalandı ve sonunda yeni kocasının gerçekten de yemeğe gelmeyeceğini kabul etti.

onunla birlikte. Kalbi kırık bir şekilde yatak odasına geri döndü ve yeni hizmetçisi Anna'yı çağırdı.

Anna üstünü değiştirmesine yardım ederken Mary aynadan ona baktı ve "Anna, ne zamandır Huxley Malikanesi'ndesin?" diye sordu.

"Çocukluğumdan beri Huxley Malikanesindeyim, Majesteleri."

"Yani, Majestelerini oldukça iyi tanıyorsunuz?"

Hizmetçi dikkatle bakışlarını kaçırdı. "O... Şey, ben sadece bir hizmetçiyim, Majesteleri ve efendilerimizin arasına pek karışmayız..." Mary'nin bakışlarını hissetmiş gibi aceleyle ekledi: "Ama bu, Majestelerinin bize hiç kaba davranmadığı anlamına gelmez, hayır."

"Anladığım kadarıyla insanlardan kaçma eğilimi var..." Mary mırıldandı, belki de Edmund'un kaçtığı tek kişinin kendisi olmadığını düşünerek biraz rahatlamıştı.

"Şey... Majesteleri her zaman böyle değildi..."

"Ne demek istiyorsun?"

Anna dudağını ısırды ve yere baktı. "Majesteleri hakkında dedikodu yapmanın bana düşeceğini sanmıyorum," dedi ona acı dolu bir sesle. "Yoksa annem beni azarlar."

Mary biraz gülümsedi. Bayan Throckmorton'un, efendileri hakkında konuşmaya cesaret ederse kızını azarlayacağını hayal edebiliyordu. Bu aynı zamanda Edmund'a olan sadakatlerinin de bir göstergesiydi.

Sadece sadakatlerinin eninde sonunda kendisine de uzanacağını umabilirdi.

"Belki ileride onun hakkında daha çok şey öğrenirim," dedi biraz daha iyimser bir ifadeyle. "Ne de olsa elimizde zamandan başka bir şey yok."

Anna dikkatle başka bir şey söylememeyi tercih etti ve Mary'nin sırtına doğru sarkan kahverengi saçlarını özenle tararken sadece mırıldandı ve başını sallayarak onayladı.

Ailesi dışında biri onu saçları açık görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. En son modaları deneyecek kadar cesur olan kız kardeşinin aksine, çoğu zaman saçlarını topuz yapıyordu. Mary rutininden oldukça hoşlanıyordu.

Şimdi kocası onu ilk kez saçları açık görecek ve bu düşünce yanaklarına bir sıcaklık yaydı. Daha önce saçlarının bu kadar özel bir mesele olabileceğini hiç düşünmemişti, ama işte şimdi buradaydı.

İşini bitirdikten sonra Anna sessizce çıktı ve Mary'yi yeni büyük yatak odasında yalnız bıraktı.

Mary etrafa bakmış ve oldukça temiz olduğunu fark etmişti, ancak mobilyalar ve dekor biraz daha *eski* görünüyordu... oldukça yeni olmalarına rağmen yüzeyde neredeyse hiç çizik yoktu.

Merhum Huxley Dükü çok aceleyle gitmiş olmalı.

Parmaklarını yazı masasının pürüzsüz ahşap yüzeyinde gezdirdi. Edmund'un kardeşi odayı beklenen bir kişi için döşemiş gibiydi. Belki de zamansız ölümünden önce düşes yapmayı planladığı genç bir kadın.

Başkası için tasarlanmış bir şeyi kullanmaktan hoşlandığından pek emin değildi...

"Bu konuda başka seçeneğim yok gibi." Yumuşak bir şekilde iç çekti.

Her halükârda, bir kez harçlık aldığı anda, belki Edmund odayı kendi zevkine göre döşemesine izin verirdi.

Belki de değildir.

Görünüşe göre evde para sıkıntısı vardı ve adam kızın çeyiziyle oldukça ilgileniyor gibiydi. Neyse ki çeyizi oldukça büyüktü, bu yüzden Huxley Malikanesi'ni restore etmek için uzun bir yol kat edeceğini düşündü.

Bu düşünceyle, kapıdan oldukça uzakta olmasına rağmen yatak odasında onurlu bir yer işgal eden devasa sayvanlı yatağa doğru ilerledi. Çarşaf lar yeni yıkanmıştı ve kocasını onların üzerinde karşılayacağı düşüncesiyle yüzü kızardı.

Annesi düğün gecesi ne yapması gerektiği konusunda tam olarak net değildi. Ancak Julia ve Selina çok daha açık sözlüydü, yine de kız kardeşinin onunla alay edip etmediğini merak ediyordu.

Karnının derinliklerinde bir şeylerin çalkalandığını hissederken dudaklarını büzdü. Julia ona kocasının kendisini katedraldeki gibi öpmesini beklemesi gerektiğini söylemişti. Mary bunu düşününce bile kızardı, hatırladıkça ayak parmakları kıvrılıyordu.

Daha önce hiç öpülmemişti ve hiç kimse kendisi gibi bir çiçeğin öpücüğünü çalmak için yeterince istekli olmamıştı. Gerçi Lord Repington bunu yapmak istediğini söylemişti ama bunu düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu.

Edmund'un öpücüğünün onda uyandırdığı tuhaf duygulara hiç benzemiyordu.

Katedrale döndüğünde, kendini onun öpücüğünü daha fazla *arzularken* bulduğunda biraz dehşete *düşmüştü*. Hatta parmakları adamın kollarına gömülmüş, ona sarılmış ve kendini ona karşı oldukça arzulu bir şekilde bastırmıştı.

Eğer daha fazla öpmeye niyetliyse, annesini bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Ya da neden bunun

ilk başta *acıttı*.

Öpüşmek onu hiç incitmemişti. Aslında, çok zevkli bir duyguydu. Aslında tekrar deneyimlemeyi dört gözle beklediğı bir duyguydu.

Mary halının üzerindeki çıplak ayak parmaklarına bakarken kızardı. Acaba Edmund onu fazla ileri gitmiş mi bulacaktı?

Yapacağını söyleyebilirim... Öpücüğüne verdiğim tepki beni bile biraz şaşırttı.

Gözleri bir saatin sessizce zamanı gösterdiği şömine rafına kayarken içini çekti. Saat çoktan geç olmuştu ve Edmund'un düğün gecesini de çalışmaya niyetli olup olmadığını merak etti.

Eğer öyleyse, belki de bu sadece beklenen bir şeydi. Ne de olsa kız kardeşinin canlı güzelliğine ya da Selina'nın tatlı cazibesine sahip değildi. Ayrıca, her şey göz önüne alındığında, bu evlilik için ne yazık ki hazırlıksızdı.

Ayrıca onu evliliklerini tamamlamaya ya da yapmak istemediğı bir şeyi yapmaya zorlamayacağına dair de söz vermişti.

Yatağı uzandığında, kalbine çöken hayal kırıklığına engel olamadı.

Ertesi sabah Mary yine boş bir kahvaltı salonuna girdi. Bayan Throckmorton'ı masayı hazırlarken buldu, kendisi ve h    gelmemiş olan kocası için tabakları ve  atal bıçak takımlarını dikkatle yerle tiriyordu. Kadın gitmek için döndüğünde Mary onu aceleyle durdurdu.

Hizmetçi hoş bir gülümsemeyle, "İstediyiniz başka bir şey var mı majesteleri?" diye sordu.

"Ekselansları kahvaltıya gelmiyor mu?" Mary ona basitçe sordu.

Ya lı kadının gözlerindeki merhamet parıltısını fark etti ve sessizce cevap verdi: "Majesteleri size dikkat etmesi gereken şeyler olduğunu söylememi istedi."

"Anlıyorum."

Mary yaptı. Gerçekten yaptı.

Ama bu, bundan *ho lanmak* zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Ne de böylesine yalnız bir varoluşa alışmak istiyordu.

Gülümsedi ve omuzlarını dikle tirdi. "O halde Bayan Throckmorton, en azından bu sabah bana eşlik eder misiniz? Bu kadar uzun süre kendi halime bırakılırsam delirece imden korkuyorum..."

Kahvaltı için sofraya oturduğunda Mary kocasıyla davranışları hakkında konuşmaya karar verdi. Kocası onun tüm koşullarını kabul etmeye hazır olduğunu söylemişti. Şimdi birkaç şartı daha vardı.

BÖLÜM 12

Edmund karısından uzun süre kaçamayacağını düşündü. Bir ara onunla konuşmak *zorundaydı*.

Ama ona ne söyleyecekti? Onunla savaş taktiklerini tartışması mümkün değildi. Mary'nin onun savaş düzenleri hakkında durmadan konuşmasından hoşlanacağından şüpheliydi. Yeni miras kalan malikânesini yönetirken yaşadığı sıkıntılardan bahsetmekten hoşlanacağını da sanmıyordu.

Edmund son yarım saattir okumaya çalıştığı belgeleri bir kenara fırlatırken hayal kırıklığı içinde içini çekti.

Williams ona daha önce, "En azından Ekselansları'yla görüşmelisin," demişti. "Bayan Throckmorton, bu sabah kahvaltıyı kaçırdığınız için majestelerinin hayal kırıklığına uğradığını söyledi."

Daha pek çok hayal kırıklığı yaratan şey bulacaktır.

Edmund içten içe yüzünü buruşturdu.

Gerçek şu ki Mary gibi genç bir hanımla nasıl konuşacağını bilmiyordu. Savaş meydanlarında geçirdiği yıllar boyunca, havadan sudan konuşma konusundaki tüm becerilerini kaybetmişti; bunu duysalar, şüphesiz hocaları üzüntüden ellerini ovuştururlardı. Ne de olsa Jonathan'ın yerine Huxley Dükü olarak geçmek zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

Eğer evlenecekse, bunun hayatının geri kalanında kendini asker bir adama bağlayarak neye bulaştığını bilen bir kadınla olacağını düşünmüştü.

Mary kesinlikle o tür bir hanımefendi *değildi*. Bu nedenle, şimdi ona nasıl yaklaşacağını tamamen kaybetmişti.

"Kahretsin," diye küfretti nefesinin altında. "Keşke bir yolu olsaydı-"

O anda çalışma odasının kapısı pat diye açıldı ve başını kaldırdığında yumuşak kahverengi bir bohçanın odasına girdiğini gördü. Güzel yüzünde oldukça öfkeli bir ifadeyle kendisine doğru yürüyen *karısını* tanıyana kadar önce kaşlarını çatı.

"Kahvaltıda yoktunuz," dedi kollarını göğsünde kavuşturup, kaşlarını zarıfçe kaldırarak.

Belki de gözünün korkması gerekiyordu ama sevgili karısının başı omuzlarına neredeyse hiç değmiyordu ve onun tehditkâr olmaktan çok sevimli göründüğünü fark etti.

"Ben... değildim."

"Yemekte sen de yoktun."

"İlgilenmem gereken bazı işler vardı."

Kadının bakışlarını çalışma odasının üzerinde gezdirdikten sonra, üzerinde bir avuç boş tabak bulunan bir tepsiye indirmesini izledi.

"Ben zaten yedim," dedi ona güç bela.

"Bunu görebiliyorum."

Kaşlarını çattı. "Yani, seni bu kadar kısa sürede dul bırakacağım için o kadar da endişelenmene gerek yok."

"Oh, hayır. Özellikle bu konuda endişelenmiyordum, sevgili kocacığım."

Kadının sesi neredeyse bir mırıltıya dönüşmüştü ve Edmund bunun beyni üzerinde çok şaşırtıcı bir etkisi olduğunu fark etti. Kadın ayak parmağına kadar ona yaklaştı ve Edmund tüm mantıklı düşüncelerini yitirdi.

Kokusu -temiz, yumuşak ve davetkâr- burnunu gıdıkladı. Bu kadar yakından, onun sıcak kahverengi gözlerindeki altın benekleri, yanaklarında incelikle açan kızarıklığı görebiliyordu. Ona dik dik bakarken bile göğsü kışkırtıcı bir şekilde inip kalkıyordu.

"Ah... ne diyordunuz?" diye kekeledi, sesinin aptal gibi çıkmasından nefret ediyordu.

"Varlığınıza ihtiyacım var," dedi ona sert bir sesle - tartışmaya yer bırakmayan bir sesle. "Her gün en az bir öğün boyunca."

Edmund kaşlarını çatı. "Yemekler hoşuna gitmedi mi? Sana mutfakta ne istersen söyleyebileceğini söylemiştim-"

"Eksik olan yemek değıl, *arkadaşlık*," dedi sert bir şekilde. "Özellikle de *senin* arkadaşlığın."

"Benim mi?"

"Evet, Majesteleri. Arkadaşınız."

"Ama neden?"

Kendi kendini beslemek için gerekli becerilere sahip görünüyordu. Neden her gün bir öğünde onun arkadaşlığına ihtiyaç duysun ki?

Gerçi onu besleme fikrinin de kendine göre bir çekiciliği vardı...

Başını salladı ve sessizce kendine odaklanmasını söyledi. Gözlerinin onu bu şekilde aptallaştırmasına izin veremezdi.

"Olduğunu iddia ettikleri hayalet olmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Bu konuda tam olarak ne düşündüğünü ona bildirmek için kaşlarını çattı. Söylenti.

"Eğer malikânenin etrafında amaçsızca dolaşmaya, ona musallat olmaya ya da aklınızdaki hayalet faaliyetlerini yapmaya niyetliyseniz" - burnunu çekti, elini umursamaz bir şekilde salladı - "*hata yaptığınızı* bilmenizi isterim. Birlikteliğimizden aşk beklemiyor olabilirim ama kesinlikle arkadaşlık *talep* ettiğimi şimdiye kadar anlamış olmalısın."

Kadının sözleri içinde bir şeylere çarptı ve kadının evlilikleri için öne sürdüğü koşulları kabul ettiğini hatırladı. Belki de onun taleplerine sınırlar koymalıydı ama artık sözünden dönmek için çok geçti.

"Edmund," diye iç geçirdi, sesi bir çocuğa bir şey açıklayan birinin tonuna bürünmüştü. "Biriyle konuşmam gerek, yoksa *delireceğim*."

Ona bu kadar yakın durmaya devam ederse, delirecekti. Daha şimdiden, kadının yakınlığı adamın bilinçsizce ona doğru eğilmesine neden olmuştu.

Ama ona ne söyleyecekti? Onun gibi genç kadınların kendisi gibi erkeklerle birlikte olmayı asla eğlenceli bulmayacağını mı?

Londra'ya adım attığı andan itibaren genç hanımların ona nasıl baktıklarını görmüştü. Ya korkuyla ya da tiksintiyle nasıl uzaklara baktıklarını. Nasıl kaçıştıklarını ve onu nasıl görmezden geldiklerini.

Üstelik Mary nazıkçe yetiştirilmiş genç bir hanımdı. Annesi belki de onun, yaşam tarzını desteklemeye devam edebilecek yavan bir beyefendiyle evlenmesini istemişti.

Edmund, oldukça utanç verici bir şekilde, bunların hiçbirini değildi.

"Günde en az bir kez tatlı bir şey istediğinde," dedi ona alaycı bir şekilde, "varlığımla onu *tatlandırmam* gerektiğinin farkında değildim."

Belki biraz sertlikle ona geri adım attırabileceğini düşünmüştü.

Şaşkınlık içinde kalan genç karısı ona sadece neşeyle gülümsemekle yetindi. "Yapabilirsiniz çok memnun olurum, Majesteleri," diye cevap verdi ballı bir tonda. "Ama cidden, buna *ihtiyacım* var."

"Ne istediğinizi bilmiyorsunuz," dedi ona kabaca. "Ben... Ben tam olarak örnek bir yemek arkadaşı sayılmam. Nasıl havadan sudan konuşulacağını ya da bir bayana duymak istediklerini nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ben-"

Bir parmağını nazikçe onun dudaklarına bastırdı. "Ben de öyle," dedi hoş ve nazik bir ses tonuyla. "Aslında çoğu beyefendi bana bir bakış bile atmaya tenezzül etmez. Ancak bu, böyle bir izolasyon içinde var olabileceğim anlamına gelmiyor."

Sesinde ağır bir ihtiyaç vardı. Bu ve parmağını dudaklarında hissetmek, kanının damarlarında sıcak bir şekilde kükremesine neden olan bir histi, vücudunu onunkine bastırmasını ve dudaklarını yağmalamasını talep ediyordu, tıpkı katedralde neredeyse yaptığı gibi, düğün misafirlerinin tam görünümünde.

Onu hak etmiyorum, hatta bu kadar parlak ve masum bir şeyi arzulamamalıyım. Sonunda onu da kendimle birlikte sürükleyip yok edeceğim...

Birçok şey olabilirdi ama sonunda onun gözlerinden o parlak ışığı çalacak bir canavara dönüşecek kadar alçak ya da bencil değildi. Çünkü biliyordu ki, eğer ona yakınlaşmasına izin verirse, sonunda yakınlaşacaktı.

Şimdiye kadar sevdiği herkes onu terk etmiş ve ölmüştü. Mary'yi de aynı kadere maruz bırakamazdı. Bunun düşüncesine bile katlanamıyordu.

Ama kız ona bakıyordu, gözleri kocaman, güven ve masumiyet doluydu.

Saflık.

Onun insandan çok canavar olduğu gerçeğini görmezden gelmesine neden olan şey saflıktı.

Onu istediğin için. Daha fazlasını.

Derin bir nefes aldı. O kadar yakındaydı ki, sıcak nefesinin yüzünü havalandırdığını hissedebiliyordu. Tek yapması gereken kollarını ona dolamak, daha da yaklaşmak ve onun o tatlı dudaklarının tadına bir kez daha bakmaktı.

"Majesteleri..."

Sözcükler yumuşak bir solukta çıkmıştı ve bu onu kendisini bağlayan büyüden kurtarmaya yetmişti. Geriye doğru adım atarken başını salladı ve kaşınan ellerini arkasında kavuşturdu.

"Pekâlâ," diye sertçe cevap verdi. "İsteğinizi kabul ediyorum."

Kız ona parlak bir şekilde gülümsedi, ancak adam onun alt dudağının titrediğini görebildiğine yemin etti.

Karşılaşmalarından o da etkilenmiş miydi? Olasılıklar üzerinde durmaya cesaret edemedi.

"Benim gibi dūřüneceęini biliyordum," dedi ona muzaffer bir sırıtışla. "Ve bu oldukęa bŸyŸk bir gelişme. En azından artık bana tek kelimelik yanıtlar vermiyorsun."

Onunla alay ediyordu. GŸneřli gŸlŸmsemesinin sıcaklığı altında, neredeyse kendisi de gŸlŸmseyecek gibi hissediyordu.

"ęok iyi o zaman." GŸlŸmsedi. "Sanırım sizi yeterince rahatsız ettim. Her ne yapıyorsan devam edebilirsin. Yine de seni akşam yemeğine bekliyorum."

"Akşam yemeği mi?" diye yankılandı.

GŸldŸ. "Doğal olarak. İsteğimi zaten kabul ettiğinize ve kahvaltıda varlığınızı ęok Ÿzledięimize gŸre, akşam yemeğini benimle yemelisiniz."

"Pekala."

Ona gŸlŸmsedi ve gitmek için dŸndŸ. Tam odadan ęıkmak Ÿzereyken omzunun Ÿzerinden ona parlak bir gŸlŸmsemi fırlattı. "Unutma, seni bekliyor olacağım."

O anda Edmund, onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmaktansa sağ kolunu kesmeyi ya da kalan gŸzŸnŸ teslim etmeyi tercih edeceğini hissetti.

Belgelerine geri dönerken başını salladı ama kiracıları tarafından sunulan sayısız hesap ve raporu incelerken kendini gülümserken buldu.

Görünüşe göre karısı onu büyülemeyi başarmıştı. Belki birazcık.

Evrak yığınının altında, *tonun* diğer üyelerinden gelen kartlar ve tebrik mesajlarını içeren bir yığın zarf olduğunu görünce neşesi kaçtı.

Edmund alaycı bir şekilde homurdandı. Yeni Huxley Dükü ile bağlantılarını güçlendirmek istediklerine şüphe yoktu.

Gözleri zarflardan birinin üzerindeki tanıdık bir karalamaya -Bayan *Clarissa Grant*- takıldığında yığını eledi.

Altın sarısı saçları ve keskin buz mavisi gözleriyle uzun boylu, söğüt gibi bir kadının görüntüsü zihninde parladı.

Clifford Vikontu'nun tek kızı olan Edmund bir zamanlar ona aşık olmuş ve onunla evlenmeyi düşünmüştü. Ama genç hanımın kendi hırsları vardı ve bir dükün ikinci oğlu olsa bile, ikinci oğluna razı olması mümkün değildi.

Yani, onun yerine kardeşini seçmişti.

Edmund onun Jonathan'ı gerçekten mutlu edebileceğinden şüpheliydi ama ağabeyi ondan oldukça memnun görünüyordu. Londra'dan duyduğu son haber, kardeşiyle nişanlandıkları ve evlenecekleri yönündeydi. Jonathan onun da düğüne gelmesini istemişti ama Edmund davete icabet etmeye tenezzül etmemişti.

Gözlerini kapadı ve sandalyesine gömüldü. Geçmişte olanları düşünmenin bir faydası yoktu.

Edmund şimdi düşününce, Vikont'un kızı karısının yanında *solda sıfır kalırken* ona nasıl bu kadar aşık olduğunu bile anlayamıyordu.

Clarissa, züppeleri bala üşüşen sinekler gibi kendine çeken muhteşem bir zarafete sahip olabilirdi ama eğer Mary'nin yanında duracaksa, karısının güzelliği karşısında bir folyodan başka bir şey olmayacaktı.

Elinde yeterince zamanı olsa bile zarfı incelemek istemediği yığının içine hızla fırlattı. Ayrıca, zamanını dolduracak daha iyi şeyleri vardı.

Sevgili karısıyla akşam yemeğini dört gözle beklemek gibi.

BÖLÜM 13

Mary daha önce hiç bir erkeği etkilemek için özel olarak giyinme arzusu duymamıştı. Hatta daha önce hiç Akşam yemeği için kıyafetini dert etmene gerek yok.

Gardırobu mantıklı kıyafetlerden oluşuyordu ve genellikle ne giyeceğini seçmekte zorlanmazdı.

Görünüşe göre bu gece değil.

Dudaklarını büzerek gardırobunu inceledi.

Gerçekten bu kadar az renk çeşidine mi sahibim?

Çoğu kahverenginin tonlarıydı, araya biraz fildişi ve koyu sarılar serpiştirilmişti. Belki de sahip olduğu bu kadar canlı renklere sahip tek elbise, Leydi Gardiner'ın maskeli balosunda giydiği elbiseydi; gecenin tanrıçası Nyx olarak gittiği baloda, çok sayıda parlak kristalle süslenmiş koyu gece yarısı kadifesinden bir parça giymişti.

Akşam yemeğinde kesinlikle kostüm giyemem! Edmund aklımı kaçırdığımı düşünürdü. Ben bile akıl sağlığımdan şüphe ederdim.

Ama gardırobuna baktıkça, mantığının parmaklarının arasından kayıp gittiğini daha çok hissetti.

Gerçekten, bir bayan kocasıyla akşam yemeği için nasıl giyinir?

Mary, açıkçası, aklını kaçırmak üzereydi.

"Majesteleri?" diye ürkek bir ses geldi kapıdan.

Arkasını döndüğünde Anna'nın utangaç bir gülümsemeyle yatak odasının girişinde durduğunu gördü.

"Buraya akşam yemeği hazırlığında size yardımcı olmak için geldim," diye bilgi verdi hizmetçi.

Mary bir rahatlama dalgası hissetti. "Ne güzel bir zamanlama, Anna! Buraya gel ve bu akşam Majesteleri ile yemek yerken hangisini giymem gerektiği konusunda bana yardım et."

Hizmetçisinin önünde kendini kaptırmış bir budala gibi görünmemeyi içtenlikle umuyordu. Ne de olsa o bir düşesti. Görünüş bir dereceye kadar korunmalıydı.

Yine de heyecanının ses tonuna sızmasını güçlükle engelleyebildi. Ya da bir ayağından diğ rine hoppaca zıplamaktan kendini alıkoyamadı.

Anna onu şaşırtarak usulca güldü. "M kemm l bir teniniz ve çok güzel bir renginiz var, Majesteleri. Size her Şey yakıŐır."

"*Mousy'nin* güzel bir renk olarak kabul edilebileceğini sanmıyorum, Anna."

Hizmetçi başını salladı ve gardırobu kısa bir süre karıŐtırdıktan sonra, dantel süslemeli bir fırfırla biraz daha mütevazı hale getirilmiŐ, zarıf e kapatılmıŐ kolları ve tatlı yakası olan zengin bir bordo elbise çıkardı.

"Bu." Anna gülümsedi. "Akşam yemeğı için yeterli olacaktır."

"Oh, bu kesinlikle çok güzel görünüyor. Bunu neredeyse unutmuŐtum!" Mary sevinçle ellerini  ırdı. "Oh, Anna, sen bir cankurtaransın!"

Hizmetçi Mary'nin elbiseyi giymesine yardım ederken kızardı.

Annesi, Repington Markisi'yle bir akşam yemeğı için, gardırobuna biraz daha canlılık katması gerektiğini düşünerek bu elbiseyi seçmişti.

Gerçi Mary, Markiz için özel olarak giyinmenin zahmete degeceğini hiç düşünmemiştir. Hele de şimdi kocası için giyindiğı gibi!

Anna saçını şekillendirmeye devam ederken yansımasına gülümsedi.

Bayan Throckmorton haklıydı, Anna'nın bu konuda yeteneğı vardı.

"Saçımı yapma şekline bayılıyorum Anna," diye övdü Mary.

"O zevk bana ait, Majesteleri." Hizmetçisi gülümsedi.

"Ah, yalnız kaldığımızda aklından geçenleri biraz daha fazla söyleyebilirsin," diye önerdi Mary. "Benim yaşımda konuşacak biri olmayınca biraz sıkıcı oluyor."

Anna başını salladı. "Bunu yapmam mümkün değil, Majesteleri."

"Israr ediyorum."

Mary aynadan hizmetçisine baktı ve tanıştıklarından beri ilk kez Anna onun gözleriyle karşılaştı ve sonra utangaç bir şekilde gülümsedi. "Majestelerinin bu gece güzelliğiniz karşısında nutkunun tutulacağından emin olacağım, Majesteleri!"

Belki o kadar açık sözlü değildir.

Mary kızardı. "Belki de *suskun kalmak* tam olarak amacım değildir. Benimle biraz daha fazla konuşmasını istiyorum."

Anna usulca güldü ve görevine devam ederken başını salladı.

Bu kasvetli yerde bir arkadaş bulmuş olmak çok güzel.

Şaşırtıcı bir şekilde, o akşam dikkatini çekmek için yarışan sayısız belgeyi bir kenara bırakması için kendisini ikna etmesi fazla zaman almamıştı. Yemek odasına girdiğinde, masanın hem kendisi hem de Mary için çoktan kurulmuş olduğunu gördü ama Mary henüz ortaya çıkmamıştı.

Bunun pek önemi yok. Erken davranmak iyidir. En azından sürpriz yapma şansı vardır.

Williams yemek odasına girdiğinde ve onu orada gördüğüne oldukça şaşırmış görüldüğünde Edmund haklı çıkmıştı.

"Majesteleri!" Williams haykırdı. "Bu gece çalışacağınızı sanıyordum."

Edmund alaycı bir şekilde sırttı. "Görünüşe göre Majesteleri yemek sırasında benim dikkatime ihtiyaç duyuyor."

Huxley Malikânesi'nin sadık kâhyası akıllıca davranarak cevap vermemeyi tercih etti ama Edmund onun yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi kaçırmadı.

"Bu arada, Majesteleri ne zaman yemek yiyor?" diye sordu.

"Majesteleri akşam yemeğini dün saat yedi buçukta yedi, Majesteleri."

Edmund başıyla onayladı. Akşam yemeği için gerçekten de mantıklı bir zaman olduğunu düşündü. Saate baktı ve Mary'nin gelmesine daha çeyrek saat olduğunu gördü, bu yüzden sandalyesinde biraz daha rahat etmeye karar verdi.

Tam Williams'tan bir kadeh şarap isteyecekti ki kapılar açıldı ve hoş bir ses içeri süzüldü.

"Geciktiğim için özür dilerim, Majesteleri."

Savaşta sürpriz unsuru zafer ve yenilgi arasındaki fark anlamına gelebilirdi, ama sevgili karısı ondan daha iyi bir stratejist olabilirdi, çünkü yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle içeri girdiği anda nefesi kesildi.

Kulaklarında ya da boynunda mücevher yoktu, ama o güne kadar gördüğü en ışıltılı yaratıktı.

Kaymak gibi tenini ortaya çıkaran koyu bordo bir elbise giymiş olan Edmund'un aklında akşam yemeğini tamamen atlayıp başka bir şeyle devam etmek vardı.

"Majesteleri?" Kadının sesi onu şaşkınlığından kurtardı. "Ah canım, bu kadar geç kaldığım için kızgın mısın? Bir dahaki sefere yemeğe daha erken gelmeye dikkat edeceğim."

Ona baktığında, bir dahaki sefere kendini kontrol edip edemeyeceğinden pek emin değildi.

"Bunun bir önemi yok," dedi hemen. "Siz Düşes'siniz ve artık Huxley Malikânesi'nin tamamından siz sorumlusunuz. Yemek zamanı ne zaman olması gerektiğini düşünüyorsanız o zamandır."

Güzel yüzünde beliren yavaş gülümseme ona doğru şeyi söylediğini anlatıyordu ve Edmund, sırf onun gülümsemesinin ışıltısının tadını bir kez daha çıkarabilmek için bile olsa, bunu yapmaya devam etmesi için dua etti.

"Yani, biraz uzun sürdüğü için kızgın değil misin?" diye sordu ona sandalyesini çekerken.

Bu kadar yakından, saçlarından yayılan temiz, kadınsı kokuyu hissedebiliyordu. Dürtüsüyle, kokuyu bir kez daha içine çekmek için biraz daha yaklaştı.

kışkırtıcı bir koku.

"Pek sayılmaz," diye cevap vermeyi başardı.

Kadın onu başarılı bir şekilde dilsiz bırakmışken o tek kelimeyi çıkarabilmesi neredeyse bir mucizeydi.

İşte o anda Edmund, Mary'nin savaş alanında karşılaştığı tüm kurnaz düşmanlardan çok daha tehlikeli olduğunu fark etti. Fazla çaba harcamadan, Edmund'un kekelemesini sağladı, onu büyülediği gibi onu da büyüleyebilecek kelimeleri arıyordu.

Kendine ve dünyadaki yerine her zaman çok güvenirdi. Ancak, birkaç gün içinde onu sersemletmiş ve birden fazla kez karakterinin dışında davranmasına neden olmuştu.

En hafif tabirle sinir bozucuydu. Yine de onun büyüüne kapılmaktan kendini alamadı, onun ince cazibesine gönüllü bir kurban oldu.

Tüm bu durumun en saçma yanı, onun üzerinde yarattığı etkinin tamamen farkında değilmiş gibi görünmesiydi. Farkındaysa bile bunu saklamakta çok iyiydi.

"Williams." Gülümseyerek uşağa doğru döndü. "Bu gecenin kutlama için bir neden olduğunu düşünmeliyim. Belki biraz şarap içebiliriz?"

Williams Edmund'a döndü, o da hemen cevap verdi: "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Sadece çok fazla içmeyin."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Oh, bana güvenin, Majesteleri, sınırlarımı yeterince iyi biliyorum. Asla aşırıya kaçmam."

"Güzel." Edmund başıyla onayladı ve Williams'a şarabı getirmesini işaret etti.

Gerçek bir İngiliz beyefendisinin sahip olması beklendiği gibi oldukça iyi bir stoku olmasına rağmen Jonathan'ın kendisi içki içmeye pek meyilli değildi. Yokluğunda tozlanmaya başlamıştı.

Ama Jonathan gitti ve ben artık Huxley Dükü'yüm.

Üstelik Mary artık Huxley Düşesi'ydi. Eğer şarap istiyorsa, buna hakkı vardı.

Masanın karşısındaki yumuşak gülümsemenin ısıltısının tadını çıkarırken, Edmund kontrolünün biraz daha azaldığını hissetti. İşin en garip yanı ise bundan en ufak bir rahatsızlık duymamasıydı.

Ve belki de bu daha da kötüydü, çünkü kızın onun sunabileceğinden daha fazlasını hak ettiğini biliyordu.

BÖLÜM 14

H *gerçekten yemeğe geldi!*

Mary, Edmund'u yemek odasında kendisini beklerken gördüğünde göğsünde filizlenen baş döndürücü mutluluğu zorlukla zapt edebildi. Edmund onun isteğini yerine getirip Williams'a şarabı getirttiğinde Mary daha da sevindi.

Ne de olsa Huxley Malikânesi'nin mali durumu hakkında biraz fikri vardı. Edmund'un, kendisine miras kalan geniş mülklerin onarım ve restorasyonunu finanse etmek için çeyizine her şeyden çok ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ancak adamın onunla birlikte yemekten gerçekten keyif alıyormuş gibi görünmesi kadının nefesini kesti.

Belki de onun heybetli tavırlarından korkacak pek çok kişi vardı. Gözünün üzerindeki yara bandı ve hemen üstündeki yara izi tehlikeli çekiciliğine kesinlikle daha fazla katkıda bulunuyordu.

Daha mantıklı olan tarafı, ona gözlerini diktiği andan itibaren alarmin çaldığını çoktan duymuş olmalıydı. Bunun yerine, geri dönülmez bir şekilde ona çekilmişti.

Bir pervanenin ateşe düşmesi gibi. Ve bu beni yakarsa hiç şaşırmam. Hatta hoşuma bile gidebilir.

Yanaklarına yayılan ani kızarıklığı fark etmemesini umarak hızla yere baktı.

"Seni şaraptan hoşlanabilecek biri olarak hiç düşünmemiştim," dedi usulca, mum ışığında ona bakarken.

Mary başını salladı. "Yapmıyorum. Yani, *her zaman* değil. Genelde özel günlerde şarap içeriz ve ben de o zamanlarda biraz içerim-" Dehşetle cümlesinin ortasında durdu.

Tanrım, saçmalıyor muyum?

Şu anda yaptığı gibi saçmalamaya başladığında diğer beylerin ona nasıl acıma ve tiksinti karışımı bir duyguyla baktıklarını hatırladı.

Sosyal açıdan beceriksiz Leydi Mary Lewis'in bir beyefendiyle sohbet etmekten bile aciz olduğunu söylerlerdi. Eğer özellikle kırıncı olmak istiyorlarsa, onunla evlenme fikrinin ancak Repington Markisi gibi bir aptalı cezbedebileceğini bile ekleyebilirlerdi.

Karşısındaki günahkâr yakışıklı adama baktığında, keskin bir umutsuzluğa benzeyen keskin bir bıçak darbesi hissetti. Onun gibi bir kadını nasıl isteyebilirdi ki?

Benimle, bana aşık olma niyetiyle bile evlenmedi. Bu, ikimiz için de karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşmadan başka bir şey değil.

Ama Edmund şarap kadehini bir kenara bırakmış, hafifçe eğilmişti, gözleri ilgiyle parlıyordu. O anda Mary nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti.

Ne harika bir duyguydu. Görülmek için.

"Devam et," dedi ona yumuşak bir sesle.

Ona titreyerek gülümsedi. "Benim çok sıkıcı biri olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"Aksine, zekanızı oldukça canlandırıcı buluyorum."

Ona göz kırptı. Adam onunla dalga geçiyor olmalıydı. Yemek boyunca ona neredeyse hiç esprili bir şey söylememişti. Hele Julia ya da Selina ile konuşurken yaptığı gibi...

"Ah... teşekkür ederim, sanırım?" diye gergin bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Bana teşekkür etmeyin," diye cevap verdi kuru bir gülümsemeyle. "Bir düşes olarak, *kraliyet* ailesinin diğer üyelerinin iltifatlarına mazhar olmak sizin hakkınız değil mi?"

Kendini tutamayıp kıkırdamaktan kendini alamadı ama onun, *beau monde*'un geri kalanının ne kadar sığ olabileceğine dair pek de etkilenmemiş tanımına güldü.

"Bunu yapmaya meyilliler," diye cevap verdi yumuşak bir gülümsemeyle. "Ama sözlerinizin boş pohpohlamalardan daha doğru olduğunu düşünmeyi tercih ederim."

"Öyleler."

Kadın ona sıırıttı. "O zaman *tonların* arasına yeniden katılmakta zorlanacağını sanmıyorum."

Alay etti. "Tam tersine, onların hassasiyetlerini rencide edecek bir şey söylemeden önce beni tutmana ihtiyacım olabilir."

"Bu oldukça zorlu bir görev," diye s ö y l e n d i . "*Ton* üyelerinin en ufak şeylerden bile rahatsız olabileceğini d ü ş ü n ü r s e k ."

"Böylece kendimi senin ilgine ve rehberliğine teslim ediyorum."

Adamın beyaz dişleri nadir görülen, alay ya da küçümseme içermeyen bir gülümsemeyle parladı ve Mary kalbinin bir kez daha göğsünde çarptığını hissetti.

Yüce Tanrım, o gülüşünün ne kadar ölümcül olduğu hakkında bir fikri var mı?

Yine de Edmund'un, görünüşüne yaltaklanan insanlardan hoşlanmayacağını hissediyordu. Yine de buna alışması gerekiyordu. O gerçekten yakışıklı bir şeytandı ve Edmund da onunla evlenecek kadar şanslı bir kadındı.

Yemeklerini bitirdikten sonra hizmetçiler bulaşıkları toplamaya geldi ve Mary güzel bir şeyin sona erdiği hissine kapıldı.

Yine de her şey burada bitmek zorunda değil.

"Oldukça keyifli bir akşam yemeği oldu." Dudaklarını peçetesiyle nazıkçe silerken gülümsedi. "Bunu her gün yaparsak gerçekten çok memnun olurum."

Ayağa kalktı ve masadan uzaklaşmadan önce ona endişeyle başını salladı. Adamın yanaklarını yakan sıcaklığı ya da kendisini ne kadar gerdiğini fark etmemesini umuyordu.

Ne yazık ki adam onun üzerindeki etkisinin gerçekten farkında değildi.

Ama sonra, adamın bileğini sıcak ve güçlü bir şekilde kavradığını hissetti. Aşağı baktığında nefesi boğazında düğümlendi ve adamın iri elini bileğine dolanmış halde buldu.

onun çok daha küçük olan bileğini. Parmakları yavaşça aşağıya doğru inerek onunkilere dolandı.

"Bir şeyi daha unutuyorsun," dedi ona.

"Peki bu ne?" diye ciyaktı.

Kapı açıldı ve Bayan Throckmorton, üzerinde bir dilim krema ve tek bir kirazla süslenmiş, çok lezzetli görünen bir dilim çikolatalı kek bulunan bir tabak getirdi. Mary başını kaldırıp dudaklarında hafif bir gülümseme olan Edmund'a baktı.

"Söz verdiğim gibi," dedi. "Huxley Düşesi her gün tatlı bir şeyler yiyecek."

Mary başını salladı. "Ama ben sadece günde bir kez olmasını şart koşmuştum ve daha önce çayla birlikte biraz içmiştim."

"Hayır. Şartnamede günde *en az* bir kez tatlı bir şeyler yemeniz gerektiği belirtiliyor. Gün içinde kaç kez tatlı yiyebileceğinize dair bir kısıtlama yok."

Alaycı bir gülümsemeye ona baktı. "Yani istersem her yemeğin yanında tatlı bir şeyler yiyebilir miyim?"

"Eğer istediğin buysa, bunu alacaksın."

Mary göğsünün açıldığını ve dondan sonra bahar güneşi altında bir çiçek gibi açtığını hissetti. O anda kelimeleri kifayetsiz kalır gibi oldu ve tek söyleyebildiği gülümsemek oldu.

"Peki, o zaman neden benimle paylaşmıyorsun?" dedi neşeyle. "Bu oldukça cömert bir dilim pasta ve ben hepsini tek başıma bitirecek kadar obur değilim."

Bunun üzerine bir kaşını kaldırdı.

"Ah, böyle yapma!" diye homurdanarak masaya geri döndü ve oturdu. Edmund tekrar yerine oturdu ve kadın tabağını ona yaklaştırdı. "Sanırım bu daha iyi."

Yaptıklarına biraz şaşırılmış görünen Edmund'a gizlice baktı. Yüzündeki muzaffer gülümsemeyi gizlemek için yere baktı.

Belki de onu her gün biraz daha şaşırtmayı öğrenmeliydi. Ne de olsa monotonluk çok korkunçtu.

Karısı, çözmeye başlayamadığı kafa karıştırıcı bir bulmaca olduğunu kanıtlıyordu. Bir dakika önce utangaçtı, bir dakika sonra ise tekrar kendi içine çekilmeden önce cesur ve cüretkâr bir şey yapıyordu.

Az önce pastasını ona doğru kaydırmıştı. Bir koca olarak yetersizliklerine bir nebze teselli olması için ona her gün söz verdiği tatlılığın aynısını.

"Oh, bu kesinlikle harika!" diye haykırdı, gözleri mutluluktan yarı kapalı. Sesi neredeyse bir mırıltı gibi çıkıyordu, bir kase kremanın tadını çıkaran bir kedi gibi.

Aynı anda nasıl hem melek gibi hem de tamamen günahkâr görünebiliyordu? Mary Hunt gerçekten de hayatının geri kalanını seve seve çözmeye çalışarak geçireceği bir zıtlıklar ağıydı.

Ama onun hakkında böyle şeyler düşünmeye hiç hakkı yoktu.

"Bu arada," diye ekledi aniden. "Bahçenin malikânenin geri kalanından çok daha iyi durumda olduğunu fark ettim."

Başını salladı. "Burası... annemin tüm malikânedeki en sevdiği yerd. Sanırım Jonathan yokluğunda bile buranın bakımını sağladı."

Ta ki artık yapamayana kadar.

Düşünceleri, sadece asılsız bir söylenti yüzünden sonsuza dek denizde kaybolan kardeşine döndüğünde, daha önceki neşesinin içinden süzülüp gittiğini hissetti.

"Jonathan senin ağabeyindi, doğru mu?" Mary nazikçe sordu.

Kaba bir şekilde başını salladı. "Benden üç yaş büyüktü."

"Kız kardeşim de benden birkaç yaş büyük." Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Her yönden benim tam zıttımdır ama birbirimiz için her şeyi yaparız." Uzandı ve onun elini kendi eliyle kapattı. "Eminim sen ve kardeşin için de aynısı geçerliydi."

"O... denizde kaybolmuş, beni aramaya çalışıyormuş," diye mırıldandı Edmund huysuzca.

Onun gözleriyle karşılaşamadı. Kardeşinin ölümünden bir şekilde kısmen de olsa sorumlu olduğunu bildiği için ona bakmaya cesaret edemiyordu.

Mary kaşlarını çatı. "Onu Londra'dan ayrılmaya teşvik eden söylentileri duyduğuma eminim."

Birden ona baktı. "Öyle mi?"

Başını salladı ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle çatalını yere bıraktı. "Evet. Göz ardı edilmeye alışık olduğunuzda, çok şey duymaya meyilli oluyorsunuz. O zamanlar savaşta öldüğünüze dair söylentiler vardı ama bu söylentilerin nereden çıktığından emin değilim."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Dudağını ısırdı ve yere baktı. "Saçmaladığımı düşünebilirsiniz ama... söylentiler genellikle bir kanıt olduğunda başlar ama bu olayda net bir kaynak yoktu. Bunun tek bir anlamı olabilir." Bir nefes verdi ve ona kasvetli bir şekilde baktı. "Bu, birilerinin bunun yayılmasını istediği anlamına geliyor."

Edmund kanının donduğunu hissetti. *Ton'un* dedikoduya olan takıntısını az çok biliyordu. Geçmişte, dedikoduları yapacak daha iyi bir işi olmayan kadınların eğlencesi olarak görüp geçiştirirdi.

Jonathan'ın başına gelenlerden sonra, elit çevreler arasında dolaşan sözlerin bir tür sinsi güce sahip olduğu gerçeğiyle yüzleşmişti.

Bir dükü bile ölüme sürükleyebilecek bir şey.

Ellerini masanın altında, Mary'nin göremeyeceği bir yerde yumruk yaptı. Kardeşinin ölümünün gerçek nedenini anlama çabalarında ona daha fazla yardımcı olacağını kanıtlamışken, onu korkutmanın bir anlamı yoktu.

"Yanlış bir şey mi var?"

Yumuşak, nazik sesi onu düşüncelerinin karanlık girdabından geri çekti.

Önemsiz bir gülümseme çabasıyla başını salladı. "Bir şey yok. Bu konuda fazla endişelenmeyin. Ben kendim halledeceğim."

Kahverengi gözleri endişeyle bulutlandı. "Emin misiniz?"

"Kesinlikle." Sesi düzdü, tartışmaya yer bırakmıyordu. "Geç oluyor. Gidip dinlenmelisin."

Bir an için onun kahverengi gözlerinin kapandığını ve gözlerindeki neşeli ışığın biraz söndüğünü gördü. Bunun için kendini tekmelemek istedi ama kendini ve gerçekte kim olduğunu unutmamak için onun huzurunda uzun süre kalamayacağını biliyordu.

"Pekâlâ," dedi teslim olmuş bir sesle. Ayağa kalktı ve kibarca başını salladı. "Bu akşam yemekte bana katıldığın için teşekkür ederim, Edmund."

Kadın uzaklaşmak için döndüğünde ona bakmaya cesaret edemedi. Ama sonra durdu ve sesindeki tereddütle omzunun üzerinden ona sordu: "Seni bu gece odamda bekleyeyim mi?"

Edmund onun önerisini kabul etmekten başka bir şey istemiyordu.

Ayağa kalktı ve ona yaklaştı. O kadar yaklaşımtı ki, Meryem'le ve sadece Meryem'le özdeşleştirdiği o tatlı, ilahi kokuyu koklayabiliyordu.

Eğildi ve sıcak nefesinin kulağının hassas kabuğunu havalandırmasına izin verdi. "Beni baştan çıkarma, sevgili karım."

Onun keskin nefes alışını duydu, narin bedeninde dolaşan hafif ürpertiği gördü.

Görünüşe göre birbirlerine yakınlıklarından bu kadar etkilenen tek kişi o değildi. Ancak, uzaklaşacak kadar güçlü olanın kendisi olduğundan emin olacaktı.

İkimizin de iyiliği için.

BÖLÜM 15

W *Tüm bunlar neyle ilgiliydi?*

Mary boş gözlerle Edmund'un az önce çıktığı kapıya baktı. Kalbi göğsünde bir sinek kuşunun kanatları gibi çarpıyordu, nefesleri hızlı ve sığdı. O gitmiş olsa bile, hâlâ kendini sabit tutmak için mücadele ediyordu.

"Majesteleri?"

Hizmetçinin sorusu onu şimdiki zamana geri getirdiğinde Mary gözlerini kırptırdı.

"Pastayı kaldırayım mı?"

Masaya, yarısı yenmiş kekin hâlâ tabağın üzerinde durduğu yere baktı. Edmund'un çatalına dokunulmamıştı.

Güzelim pastaya yazık olmuş. Aşçı bu sefer gerçekten kendini aşmış.

"Oh, hayır," dedi çabucak, hizmetçiye gülümseyerek. "Sanırım biraz daha alacağım. Oldukça güzel."

Hizmetçi ısılt ısılt gülümsedi. "Aşçı beğendiğınızı duyduğuna çok sevinecek, Majesteleri. Huxley Malikanesi'nde tatlı yemekten keyif alınmayalı çok uzun zaman oldu."

"Evet, sanırım erkekler tatlıları pek sevmezler." Mary biraz güldü.

"Şey, Majesteleri eskiden onlara düşküdü, çoğu küçük çocuk gibi."

Mary şaşkınlıkla ona baktı. "Siz... onu çocukluğundan tanıyacak kadar uzun süredir burada mısınız?"

"Hayır." Hizmetçi kızardı. "Ama annem mutfakta çalışamayacak kadar hastalanmadan önce öyleydi. Bana, Majesteleri'nin akşam yemeğinden önce biraz puding çalmak için mutfaka gizlice girdiğini söylerdi."

Mary buna güldü. Çok daha genç bir Edmund'un mutfaktan puding ve şekerleme çalması fikri oldukça sevimliydi. Büyüdüğünde olduğu soğuk adamdan çok farklıydı.

Sanırım savaş insanları gerçekten değiştiriyor. Artık insanlarla neredeyse hiç konuşmuyor.

Kapıdan dışarı baktı. Adam bu gece onu yatak odasında beklememesi gerektiğini söylediğinde en ufak bir hayal kırıklığına uğramadığını söylese yalan söylemiş olurdu.

"Beni kışkırtma."

Sesi onu öylesine büyülemişti ki, tehditkâr tınısı yanından geçip gitmişti. Şimdi bunun bir uyarı olduğunu anladı.

Bu evliliğe, her ikisinin de bundan fayda sağlayacağı düşüncesiyle girmişlerdi. Edmund onu bu evlilikten aşk beklememesi konusunda uyarmış ve bunun ona verebileceği bir şey olmadığını fazlasıyla ima etmişti.

Bununla birlikte, kalbinin istediği diğer her şeyi elinden gelen en iyi şekilde yerine getirecekti.

Neden şikayet ediyorum ki? Bu, çoğu kadının isteyebileceğinden çok daha fazlası.

Bir duvar çiçeği olarak edindiği deneyimlerden, pek çok evli kadının kocalarının kendilerini yalnız bırakmalarını istediklerinden durmadan yakındıklarını duymuştu - tercihen bunu yaparken cömert bir harlıkla.

Edmund'un ona harçlık verecek parası olmadığını biliyordu ama Huxley Malikânesi'ni yakında eski ihtişamına kavuşturacağından kuşkusu yoktu. Hatta eski ihtişamını bile *aşabilirdi*.

Yine de, mirasını devam ettirmek için bir sonraki nesle babalık yapmayı arzulamadı. Kardeşinin intikamını alma ihtiyacı onu o kadar tüketmişti ki, onun için önemli olan çok az şey mi vardı? Ne acınası bir varoluştı bu!

Mary bir lokma kek çiğnerken kaşlarını çattı. Edmund'u bir şekilde yola getirmeliydi. Ama nasıl?

O gecenin ilerleyen saatlerinde Mary yatağında uzanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde tam bir hayal kırıklığı içinde gökyüzüne bakıyordu.

Son üç saatin büyük bir bölümünde uyumaya çalışmıştı. Koyunları saymayı ve aklına gelebilecek en sıkıcı şeyleri düşünmeyi denedi.

Belki biraz nakış işleseydim, uyumak isteyebilirdim...

Ancak, bu fikir aklına gelir gelmez, hemen vazgeçti. Algıladığı tüm yeteneklerine rağmen -ki ona göre çok fazla yeteneği yoktu- nakış kesinlikle bunlardan biri değildi. Bir mendili iğneyle delerek tamamen işe yaramaz hale getirmesi daha olasıydı.

Geniş yatak odasını rahatça sıcak tutan titrek ateşe bakarken içini çekti. Gerçekten de uyumaya çalışmanın bir faydası yoktu. Tek düşünebildiği, muhtemelen odasında huzur içinde uyuyan ve karısının gözünü bile kırpmadan uyuyabildiği gerçeğinden habersiz olan kocasıyken olmazdı.

Parmağını dudaklarında hafifçe gezdirerek Edmund'un ağzını nasıl yağmaladığını hatırladı. Kendini ateşler içinde ve başı dönmüş hissedene kadar onu nasıl öptüğünü.

Daha önce hiç kimse onu böyle öpmemişti. Aslında, hiç kimse onu öpmemişti. Edmund hariç tabii. Hem de katedraldeki herkesin gözü önünde.

Ama ya hepsi gösteriş içinse?

Kaşlarını çattı ve alt dudağını ısırıldı. Huxley Malikanesi'ne geldiğinden beri kocasının kendisinden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını tam olarak anlayamamıştı...

Mary, bacaklarını yatağın kenarına doğru sallayıp terliklerinin içine girmeden önce hayal kırıklığıyla bir inilti çıkardı. Geceliğini kaptı ve üzerine geçirdi.

Eğer uyuyamazsam, o zaman belki de güzel bir kitap düşüncelerimi yatıştırarak şey olabilir.

Kanepeye doğru yürüdü ve daha önce okumaya başladığı kitabı eline aldı. Henüz minderlere yerleşmiş ve kurdeleyle işaretlenmiş bir sayfada kitabı açmıştı ki, üst katta bir yerden aniden bir kapının çarpıldığını ve ardından kükreme ile çığlık arası bir ses geldiğini duydu.

Neydi o?

Mary koltuktan fırladı, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Birinin başı dertte mi? Ya Edmund ise?

Ama onun odaları malikânenin diğer tarafındaydı. Yatak odasından onu duyması mümkün olmamalıydı.

Bir tür kesik kesik sese benzeyen, alışılmadık bir ses duyduğunda endişesi birkaç kademe daha arttı. Tüm bu sesler odasının üst katında, Edmund'un gitmesini yasakladığı malikânenin bir başka bölümünden geliyordu.

Masadan lambayı aldı ve kapıya doğru koştu, ancak kaşlarını çatarak durakladı. Eli kapı kolunun üzerinde geziniyordu.

Ne yapıyorum ben? Ya Edmund öğrenir ve bana kızarsa?

Ama yine duydu, o acı dolu sesi, kendi içinde uyumsuz bir ritmi varmış gibi görünen bir dizi ses izledi.

Eğer gerçekten başı dertteyse, karısı olarak ona gitmem gerekmez mi?

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı ve kapıyı çekti. Odalarının dışında, koridorun tamamı karanlıktı ve görünürde yanan bir lamba bile yoktu. Sessizce, bir üst kata çıkan bir merdiven gördüğü koridorun sonuna kadar parmak uçlarında yürüdü.

Mary hafifçe durakladı, Edmund'un malikânenin geri kalanının yapısal olarak güvenli olmadığına dair uyarısını hatırladı.

Ya zemin altıma düşer ve ben de ölüme sürüklenirsem?

Kocasının kendi isteği dışında *öldüğü* için ona kızgın olabileceği düşüncesiyle gergin bir şekilde kıkırdadı.

Daha sakın bir kalple merdivenleri yavaşça tırmandı, bir basamak o kadar yüksek sesle gıcırdadı ki tüm malikânenin duyacağını düşünerek durakladı. Kimse görünmeyince, garip seslerin geldiği yere doğru ilerledi.

Hafif aralık bir kapıdan ışık sızıyordu. Kalbi, içeriden gelen seslerin ritmine uyarak göğsünde şiddetle çarpmaya başladı.

Kapı ile çerçeve arasındaki boşluktan bakarken, duyduğu şeyin bir şeye çarpan *etin* sesi olduğunu fark etti.

Daha spesifik olarak, Edmund, üzerindeki tavanın kirişlerinden sarkan ağır bir torbayı şiddetle yumrukluyordu.

Adamın geniş omuzlarına, terden parlayan kaslı sırtına bakarken kelimeler boğazında düğümlendi. Bronz teninde çok sayıda yara izi vardı.

Geçmiş savaş yaralanmalarından kalıntılar.

Ama onun sakatlanmış derisini dehşet verici bulmak yerine, bunu garip buldu. *çekici.*

Sosyal çevrelerindeki çoğu beyefendi ağır işlerde çalışmayı hayal bile etmezdi. Zaten tehlikeli derecede yakışıklı olan kocasının
-Ölüm ve tehlikeyle yüz yüze gelmişti, muhtemelen o çok sevdiği çapkın gülümsemesiyle...

İçinde derin ve ilkel bir şeyi uyandırdı.

Daha fazla, ahlaksız zihni onu ikna etti. Daha yakına.

Öne doğru eğildi ve kapıyı biraz daha araladı. Öne doğru sessiz bir adım attı.

Ve sonra bir tane daha.

Ve sonra bir tane daha.

Ve sonra-

Terliğinin bir şeye takıldığını hissettiğinde şaşkın bir çığlık attı - belki de düz olmayan döşemeye. İleri doğru itildiğini, yerçekiminin onu döşeme tahtalarına doğru çektiğini fark ettiğinde dehşete kapıldı.

Ancak, sert tahtaların üzerine inmek yerine, sert bir şeyin üzerine indi. Ve biraz ıslak.

Gözlerini açtı ve kocasının nefis *çıplak* göğsüne yayılmış olduğunu fark etti. Sinirle yutkundu ve başını kaldırdığında kocasının gözlerinin mum ışığında gümüş renginde parladığını gördü.

"Sana dikkatli olmanı söylediğimi sanıyordum," dedi karanlık bir sesle. "Burada olmamanız gerekiyordu."

BÖLÜM 16

W *Bu saatte burada ne işi var?*

Edmund gözlerine inanamıyordu. Kaçınmaya çalıştığı karısı kollarının arasındaydı, üzerinde vardiyası ve bir örümcek ağı kadar şeffaf bir gecelikten başka bir şey yoktu, çok garip bir pozisyonda yayılmıştı.

Bu saatte ortalıkta dolaşarak ne yapıyor? Hem de bu haldeyken?

İlk tepkisi öfke olmalıydı - ne de olsa ona doğrudan itaatsizlik etmişti. Ama sonra, ona karşı çok sıcak ve yumuşak hissetti, çıplak teninden yayılan yumuşak koku, doğru düzgün düşünemeyene kadar kanını ısıtan sarhoş edici bir çağrı.

"Ben... Ben çok üzgünüm," diye kekeledi. "Burada olmamam gerektiğini biliyorum ama sesleri duydum ve birinin malikâneye girdiğini ve başınızın belada olduğunu düşündüm..."

En aşağılık arzularını dizginlemek için elinden geleni yaparak ona baktı. "Eğer hırsız olsaydım, ne yapardın?" diye sordu soğıuk bir şekilde. "Saçımı yakmakla mı tehdit ederdin?"

Sinirli bir şekilde güldü. "şimdi, işte bir fikir..."

Adamın soğıuk ses tonuna rağmen, kız adamın kollarından ayrılmaya pek niyetli görünmüyordu. Aslına bakılırsa, adamın çıplak göğısüne bu şekilde sarıldığında fazlasıyla rahatlamış görünüyordu.

Sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında, kızın çenesini hafifçe yukarı kaldırırken.

Dudakları, düğıünlerinden bu yana geçen iki gün boyunca dizginlemeye çalıştığı tüm tutkuyla onunkilere çarptı. Kendini kontrol edememesine neredeyse gülecekti. Onu en son öptüğünden beri *o kadar* uzun zaman geçmemişti. Ama o zamandan beri onu bir kez daha tatmak için *yanıp* tutuşuyordu.

Oh, ondan kaçmaya çalıştı, ama tatlı bir büyücü gibi, onu şimdiye kadar bağıladığı tüm düğıümlerden daha hızlı tutan bir büyüye sardı.

Kollarını ona doladığında yumuşak bir inilti çıkardı, deneyimsiz dudakları onu takip etti ve ateşi nasıl körükleyeceğini çabucak öğrendi

parlak ve sıcak bir şekilde parlayana kadar aralarında.

Dili, cesurca ağzının derinliklerine dalmadan önce dudaklarının dikişini izledi, kendisine katılması için onu ikna etmeden önce dişlerinin üzerinde yavaşça gezindi.

Ve tatlı düşesi, erkeklerle kadınlar arasındaki yakınlıklarda olduğu kadar masum da olsa hayal kırıklığına uğratmadı. Dili utangaç bir şekilde onunkine dokundu, sonra da cesurca onunkiyle düelloya girişti.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, ciğerleri yanıyor ve hava istiyordu.

"Söyle bana," diye kulağına hırladı, tıpkı yemekten sonra yemek odasında olduğu gibi ürperdiğinde zevk alıyordu. "Seni hiç böyle öpen oldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Ben... ben hiç kimse tarafından öpülmedim." Utangaç bir şekilde yere baktı. "Ben... Kimse bunu yapmaya meyilli görünmüyordu..."

Adam onları ters çevirdiğinde nefesi boğazında düğümlenir gibi oldu, böylece şimdi onun altına bastırılmıştı.

Dudaklarını kulağından boynunun yan tarafına doğru sürüklerken, "Aptallar, hepsi de," dedi ona hoyratça, hassas derisine sıcak bir öpücük kondururken boğazından yükselen yumuşak miyavlamadan zevk alarak.

Ona duyduğu arzunun yoğunluğuyla sertleştiiğini hissedebiliyor, parmakları omuzlarına gömölürken, uysal bedeni onunkine bastırırken kontrolünün sıkı dizginlerinin birer birer koptuğunu hissedebiliyordu.

Sadece küçük bir tat. Sadece bir tadımlık ve belki de doyacağım ve gece gündüz beni rahatsız eden bu delilikten kurtulacağım.

Cömert bir göğsü avuçladı, onları ayıran ince kumaşın arasından avucunun altındaki kabarık meme ucunu hissetti. Başparmağını üzerinde gezdirdi ve kadın nefesini tutarak onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Edmund!"

Erkeklik gururu, kadınlara özgü bu şaşkın zevk sesi karşısında şaha kalktı. Daha fazlasını istiyordu ve gece bitmeden, onun adını haykırmasını sağlayacaktı.

Küçük, sert tomurcuğu çimdikledi ve kızın kollarında kıvranışını izledi. Gözleri dalgın dalgın kapanmış, yanaklarında uyarılmanın verdiği kızarıklık parlıyordu. Alt dudağını ısırdı ve adam kırılğan otokontrolünü kaybetti.

Geceliğini omuzlarından aşağı itti ve sonra vardiyasının bağcıklarını çektişirdi, ince ipeğin muhteşem göğüslerini ortaya çıkarmak için ayrılmasını izledi, pembe meme uçları serin gece havasında gerildi.

Ne kadar cazip göründüğüünün farkında mı? Sanki tamamen benim olan bir ziyafet gibi.

Eğilip bir meme ucunu ağzına aldı ve kızıdan yumuşak bir nefes daha kopardı. Dilini sert tomurcuğun üzerinde nazikçe döndürdü ve kızın solukları yumuşak inlemelere dönüştü.

Evet, bu daha doğru.

Diğer eli diğer göğsünü kavradı, etini sıktı ve okşadı, sırayla diğer meme ucunu emdi ve yaladı, ta ki kız inleyene ve kollarında kıvrınanlara kadar.

"Oh, Edmund," diye mırıldandı, gözleri arzuyla yarı kapalı. "Aman..."

Aman Tanrım, gerçekten.

Ağzını ikizine çevirmeden önce meme ucunu son bir kez yaladı. Karısının tırnakları sırtına battığında, inlemeleri daha da yükseldiğinde içten içe gülümsedi. Görünüşe göre sessiz karısı da içinde şaşırtıcı bir ateş barındırıyordu.

Dudakları, dişleri ve diliyle göğsüne dikkatini verirken, eli belinin kıvrımını izledi, kalçalarının kıvrımını takip ederek yavaşça bacaklarının üzerinden geçirdi.

"Edmund..." diye mırıldandı. "Sanırım-"

Adam kadının göğsünü hafifçe ısırdı ve kadının sözleri narin bir iniltiye dönüştü.

"Yaramazlık yaptın, sevgili karıcığım," diye fısıldadı kabaca göğsüne doğru. "Bana itaatsizlik edenleri nasıl cezalandırdığımı sana göstereyim."

"Nedense orduda askerlerinizi böyle cezalandırdığınızı sanmıyorum..." diye mırıldandı.

Onun küstahça karşılık vermesine karşılık, şimdi çıplak kalmış olan kalçasına hafifçe vurdu ve ondan yumuşak, şaşkın bir inleme çıkardı.

"Terbiyeli ol," diye emretti.

Geniş kahverengi gözleriyle ona baktı ve başını salladı. Dokunuşu bir kez daha nazikleşip pürüzsüz teninde rahatlatıcı daireler çizerken gülümsedi.

Parmakları uyluklarının tepesindeki buklelere doğru ilerlerken onu bir kez daha derinden öptü. Parmakları aşağı indiğinde, kalçaları refleks olarak kenetlendi.

"Şşşt," diye mırıldandı, alt dudağını hafifçe ısırdı. "Bana güveniyor musun?"

Tereddüt eder gibi oldu ama sonra başını salladı. Uylukları yavaşça onun için bir kez daha açılırken utangaç bir şekilde başka tarafa baktı.

"Seni memnun etmek istiyorum Mary," diye mırıldandı. "Bana izin vereceksin, değil mi?"

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Beni memnun etmek mi?"

"Evet." Kısık sesle güldü. "Evet, tatlı Mary."

Çok tatlı, çok masumdu. Ve şimdi, *onun kızıydı*.

Bir parmağını kaygan merkezinden aşağı kaydırды ve adam gırtlaktan gelen bir iniltiyle başını geriye atarken kadın şaşkın bir nefes verdi.

Tanrım, bir kadın nasıl bu kadar ıslak, ateşli ve tamamen masum olabilir?

Parmağı kadının ıslak kıvrımlarından geçerken çenesi sıkıştı.

"Daha önce hiç kendine dokundun mu?" diye sordu usulca. "Şu anda ne kadar harika hissettiğin hakkında bir fikrin var mı?"

Kızın bunların hiçbirini yapmadığını biliyordu ve onu cinsel zevklerle tanıştıran kişinin kendisi olması onu son derece memnun ediyordu.

Et.

Onu daha hızlı okşamaya başladı, kıvrımlarından dışarı çıkan o küçük inciyle oyalandı, parmağının her ustaca vuruşuyla zevkini çıkardı.

Altında kıvranırken onun tüm kontrol ve edep duygusunu kaybetmesini izledi. Dudaklarından dökülen inilti, ruhunun kurak tarlalarına yağan yağmur gibi, onu kutsuyor ve aynı ölçüde ilerlemeye teşvik ediyordu.

"Edmund... oh, Edmund!" diye nefes nefese kaldı. "Ah canım... ah... o kadar... o kadar..."

"İyi hissettiriyor mu?" diye mırıldandı hassas klitorisinin etrafında dönerken. Çabaları için, kalçalarını eline karşı bükerken bir feryatla ödüllendirildi. "Hoşuna gitti, değil mi? Tatlı vücuduna yaptığım şey hoşuna gitti mi?"

Çılgınca başını salladı.

Eğilip kızın kulağına fısıldarken bir kez daha gülümsedi: "Ben de sana bunu yapmaktan hoşlanıyorum."

Kadının tatlı uyarılma kokusu burnuna kadar geldi. Muhtemelen farkında olmasa da çok yakındaydı. Bunu hissedebiliyordu.

Ama elleri sadece savaş için iyi değildi. Aynı zamanda bir kadını nasıl memnun edeceğini de biliyordu ve karısı onun tüm uzmanlığını hak ediyordu.

Vuruşlarını yavaşlattı ve ondan sabırsız bir hırıltı çıkardı. "Sabır," dedi ona nazikçe, kadın elinin içine doğru iterken.

Nefes alış verişi düzleşmeye başladığında, onu daha şiddetli bir şekilde okşamaya başladı, bir kez daha feryat etmeye başlayana kadar klitorisini dikkatle daire içine aldı. Sadece geri çekilmek ve bakımlarını yavaşlatmak için.

"Edmund!" diye sızlandı, tırnakları adamın derisine batıyordu.

Güzel yüzü tatlı bir azapla kızarmıştı ve o anda hiçbir kadın Edmund'a bu kadar çekici görünmemişti.

"Çok yakınsın," dedi ona usulca. "Bunu hissedebiliyor musun?"

Alt dudağını ısırđı. "Öyle miyim?"

"Evet, öylesin." Parmağı klitorisinin etrafında bir kez daha dolandı ve kız minnettar bir inilti çıkardı. "Bırak gitsin, Mary."

"Ben... Bilmiyorum..."

Dudakları meme ucuna kenetlendiğinde itirazları dudaklarında kayboldu. Parmağı, seksinin zirvesindeki o ağrıyan sinir demetine bastırdı,

Sırtını tahta kalaslara yaslayarak feryat figan bir çığlık attı. Adam titreyen bedeninden dalga dalga saf, su katılmamış bir zevk çıkarırken, kadının yüzü akkor halindeki bir zevkin, orgazmik bir coşkunun resmiydi.

Ancak Mary'nin gevşek bedenini kollarına aldıktan sonra, kalbi göğsünde gürültüyle çarparken, Edmund ne yaptığının farkına vardı - Mary'nin güvenini ve masumiyetini hiçe saymıştı.

Ama az önce yaptığı şeyin sonuçlarını düşünürken bile, daha fazlasını istemekten kendini alamıyordu.

Ne... Ne oldu?

Mary, etrafını saran şehvetli sis yavaşça dağılıp yerini alışılmadık bir memnuniyetle birleşen bir tür kemik derinliğinde yorgunluğa bırakırken şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Hayatı boyunca hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Kendini yukarı çekmeye çalıştı ama kolları çok fena titriyordu.

Edmund'un sert bir sesle, "Kıpırdama," dediğini duydu. "Ayakta duracak durumda değilsin."

Ama burada yerde kalamam!

Parmaklarının göğsünde nazikçe dans ettiğini hissetti ve dehşet içinde, onun dokunuşunu *tekrar* istediğini fark etti. Aşağıya baktı ve onu vardiyasının kurdelelerini bağlarken buldu. Kasvetli bir ifadeyle, geceliğini hâlâ hassas olan göğüslerinin üzerinde sabitledi ve kuşağını da bağladı.

O olaydan sonra bu kadar dikkatli olacağını hiç düşünmemiştim.

Az önce ne yaptıklarını fark ettiğinde kızardı. Adamın az önce içinde uyandırdığı şeyi.

İlk kez birine karşı bu kadar yoğun bir arzu duyuyordu. Vücudunun ilk kez bu kadar büyük bir zevkle şarkı söylediğini hissetmişti; sanki kendisi bir enstrüman, o da bu enstrümanı ustalıkla çalan, üretebileceğini hiç düşünmediği notaları çıkaran bir virtüözdü.

"Sizi yatak odanıza götüreyim," diye mırıldandı usulca. "Burası çok soğuk ve rahatsız edici."

Adam onu sanki kuş tüyü bir yastıktan daha ağır değilmiş gibi zahmetsizce kollarına alırken Mary sadece başını sallayabildi. Yatak odasına ulaşana kadar gıcırdayan merdivenlerden sessizce inerlerken Mary onun boynuna sarıldı.

Edmund omuzlarını kaldırarak içeri girdi, kanepenin ve daha önce aceleyle orada bıraktığı kitabın yanından geçti. Yavaşça onu yatağa yatırdı ve hatta yorganı üzerine çekti. Gitmek için döndüğünde, kızın eli bileğini kavramak için yorganın altından fırladı.

"Gece kalmayacak mısın?" diye sordu.

Parmaklarını nazikçe üzerinden çekmeden önce onun sertleştiğini hissetti. "Mary, bu bir hataydı. Çok özür dilerim."

Zihni çılgılık attı ama dudaklarından hiçbir ses çıkmadı. Onun yerine, elleri iki yanında yumruk olmuş bir halde adamın odasından çıkışını izledi.

Bunu hisseden tek kişinin kendisi olmadığından emindi. Bunu onun gözlerinde görmüştü. Sesinin kısıklığında duymuştu. Onun da kendisini arzuladığını biliyordu.

Ama onun oldukça inatçı bir adam olduğunu da biliyordu. Bir koca ile karısı arasında böylesine yakın bir ilişki olmasının *doğru* olduğuna onu ikna etmek için çok şey gerekecekti.

Onu arzuladığını. *Yoğun bir şekilde.*

Gözleri kapanırken ve uyku onu kucağına çekerken, aklından geçen tek bir düşünce vardı.

Böylesine iradeli bir insanı baştan çıkarmak için gerçekten nasıl bir yol izlenir?

BÖLÜM 17

W *Ben ortadan kaybolmak isterken gün bu kadar sinir bozucu bir şekilde neşeli mi?*

Yumuşak güneş ışığı tül perdelerin arasından içeri süzölmeye başladığında Mary yorganı başının üzerine attı. Görünüşe göre Anna, Mary'nin daha önce söylediğı gibi daha ağır olan kadife perdeleri çoktan çekmişti.

Mary hizmetçiye tam olarak bunu yapmasını söylediğine pişman olmuştu.

Belki de hasta olduğumu ve kahvaltımı odamda yapmak istediğimi söylemeliyim?

"Oh, uyandınız, Majesteleri!"

Mary içten içe inledi. Görünüşe göre kader bu sabah onun yanında olmayacaktı.

"Ah... evet," diye mırıldandı tereddütle. "Gerçekten de uyandım."

Hizmetçi, Mary'nin sabah abdestini almasına yardım ederken sadece kıkırdadı. Sıra o gün giyeceği elbiseyi seçmeye geldiğinde, Anna'nın en mütevazı elbiselerinden birini çoktan hazırladığını gördü - oldukça yüksek yakalı bir elbise.

"Böyle bir elbise için hava çok sıcak değil mi?" Mary sordu.

Anna sadece kızardı ve yere baktı. "Oh, ama, Majesteleri... siz..." Boynunun yan tarafını işaret etti.

Mary kaşlarını çatarak aynaya döndü ve sonra onu gördü; boynunun omzuyla birleştiği yerde küçük kırmızı bir leke vardı.

Çürük mü? Ama nasıl oldu da böyle garip bir yerim morardı?

Anna zayıf bir sesle, "Majesteleri aşkını oldukça ateşli bir şekilde ifade etmiş olmalı," diye mırıldandı.

Mary'nin gözleri farkına vararak açıldı. Edmund'un onu başka yerlerinden... öpmeden önce oradan nasıl öptüğünü hatırladı. Kıpırmızı kızardı ve dün geceki faaliyetlerinin kanıtlarını bilinçli bir şekilde örttü.

"Bir kez daha düşündüm de, bu oldukça mükemmel bir seçim," diye kabul etti. "Teşekkür ederim, Anna."

Hizmetçi, Mary'nin elbiseyi giymesine yardım ederken akıllıca davranarak başka bir şey söylemekten kaçındı. Saçlarını düzelttikten sonra aynadan Mary'ye gülümsedi. "Majesteleri görünüşünüzden çok memnun kalacak, Majesteleri," dedi. "Bundan eminim."

Mary şaşkınlıkla ona baktı. "Memnun olacak derken ne demek istiyorsun?"

"Majesteleri neredeyse yarım saattir kahvaltı salonunda ama bana seni uyandırmamamı ve biraz daha uyuman için izin vermemi söyledi." Anna kıkırdadı ve tekrar yere bakarken kızardı. "Majesteleri oldukça düşünceli..."

Hizmetçisi bunu son derece romantik bulmuş olabilirdi ama Mary utanç içinde halı kaplı zemine gömülmek istiyordu. Anna'nın dün gece aralarında neler geçtiği konusunda çok iyi bir fikri olduğuna şüphe yoktu.

Bunu yapmak başka bir şeydir, bunu yaptığımızı bir başkasının bilmesi ise tamamen başka bir şey!

Annesi ona kapalı kapılar ardında bir koca ile karısı arasında neler olup bittiğini oldukça aceleyle ve çok az bağlamla açıkladığında, Mary keşke ona ne yapması gerektiğini ve eylemden sonra hizmetçilerin yüzüne nasıl bakacağını da söyleseydi!

Ancak şu anda bu konuda endişelenmenin pek bir faydası yoktu. Ne de olsa hanımefendi ile efendinin iyi bir ilişki içinde olması tüm malikânenin yararınaydı. Zaten o geldiğinden beri herkes onların böyle bir şey yapmasını bekliyor olmalıydı.

Yumuşak bir iç çekişle omuzlarını dikleştirip çenesini olabildiğince yukarı kaldırdı ve kahvaltı salonuna ağırbaşlılığından bir şey kaybetmeden girmeyi umdu.

Onunla çıkıp çıkamayacağı ise tamamen başka bir soruydu.

Kahvaltı salonuna girdiğinde Edmund'u her zamanki yerinde, masanın başında otururken buldu. Gazete okuyordu, bu yüzden içeri girdiğinde yüz ifadesini göremedi.

Çok daha iyi. Bugün nasıl tepki vereceğini ancak Tanrı bilir.

"Seni bugün kahvaltıda görmeyi beklemiyordum," dedi, bir parça kızarmış ekmeğe tereyağı sürerken titrememek için elinden geleni yapıyordu. "Sabah ilgilenmeniz gereken bir işiniz olduğunu düşünmüştüm."

Edmund gazeteyi yere bırakırken hafif bir hışırtı duyuldu. Bugün, beyaz keten gömleğiyle tezat oluşturan ince siyah bir ceket giymişti.

"Yanlış hatırlamıyorsam her gün bir öğünde benim de bulunmamı istemiştiniz," diye hatırlattı ona.

Mary dudaklarını büzdü ve tabağına baktı. Birden içindeki tüm yiyecekler çok ilgi çekici göründü. "Gün boyunca çok meşgul olacağını düşünmüştüm." Umursamazca omuz silkmeye çalıştı. "Senden bunu talep etmem bencilce bir hataydı. Artık böyle saçma bir talebe uymana gerek yok, çünkü *şu andan* itibaren bunu iptal edeceğim."

Ona *gizlice* bir göz atmaya cesaret etti ve onun görünen gözleriyle kendisine baktığını gördü. Kızarmış ekmeğinin kalanını sinirle yuttu ve aydan büyük bir yudum aldı.

Adam bir şey söyleyecekmiş gibi bakarken, kadın hızla devam etti: "Bu arada, bugün Julia'yı ziyaret etmek için arabayı kullanacağım. Trowbridge Malikânesi o kadar uzak değil ve birkaç gün önce onu görmeye söz vermiştim."

"Yeni evlilerin düğünden sonra bir süre birbirleriyle kalmaları adetten değil mi?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi aşırı neşeli bir gülümsemeyle. "Ama sanırım bu tür geleneklere bağlı kalmak zorunda değiliz, değil mi?"

Adamın ona ters ters baktığına yemin edebilirdi ama sonra başını salladı ve "Ne istersen yapabilirsin" dedi.

"Teşekkür ederim-"

Ayağa kalktı ve hızlı adımlarla odadan ıktı.

Kapı arkasından kapanırken, "-Efendimiz," diye zayıf bir sesle sözlerini tamamladı.

Mary kahvaltısını yaparken kederli bir şekilde içini çekti. Birdenbire bütün iştahını kaybetmişti.

Belki Julia bana yardım edebilir.

Ne de olsa kız kardeşi onu herkesten daha iyi tanıyordu. Ayrıca kadın-erkek ilişkileri konusunda Mary'den daha deneyimliydi.

İçinde bulunduğu çıkmazda ona yardım edebilecek biri varsa, o da Julia'ydı.

Mary böyle şeyleri ablasına sorması gerektiğinden bile pek emin değildi. Ama annesi ona yatak odasıyla ilgili konularda sadece üstünkörü bir ders verdiğine göre, bilgi eksikliği çektiği bir konuda daha fazla bilgi almak için Julia'ya başvurabilirdi.

"Bu kadar erken gelmeni beklemiyordum." Julia ikisine de çay koyarken ona gülümsedi. "Düğününüzden bu kadar kısa bir süre sonra dışarıda olmanız kocanızı rahatsız etmiyor mu?"

Mary, "O hepinizin sandığı gibi bir canavar değil," diye iddia etti. "O sadece... Şu anda uğraşması gereken pek çok şey var."

Kız kardeşinin mavi gözlerinin anlayışla parladığını gördü. "Ailesinin başına gelenler gerçekten bir trajedi."

"Evet, ama Edmund bu kadar meşgulken, en azından seninle çay içmek için boş zamanım oluyor."

"Bu da doğru." Julia çayını yudumlarken başını salladı.

"Her neyse," diye devam etti Mary, "benim de... bir konuda tavsiyenize ihtiyacım var."

Ablası zarif bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Ama sen okuduğun onca kitapla benden çok daha fazla şey biliyorsun."

Mary fincanına bakarken yüzü kızardı. "Korkarım ki aradığım bilgiyi kitaplarda bulamam - en azından benim okuduklarımda."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," diye açıklığa kavuşturdu, "eğer bana yardım edebilirsen... şey..." Julia'ya çaresizce baktı. "Hecelemek zorunda mıyım?"

Julia arkasına yaslanırken sadece gülümsedi. "Korkarım öyle, sevgili rahibe."

"Şey, demek istediğim..." Mary yanaklarının ısındığını hissetti. "Edmund'u nasıl *baştan çıkaracağım* konusunda bana tavsiye verebilir misiniz?"

"Yani kocanı nasıl baştan çıkaracağını öğretmemi mi istiyorsun?"

Mary sefilce başını salladı. "Evet."

Julia ona biraz daha çay koyarken güldü. "Oh, iç bakalım, Rahibe. Kesinlikle kavrulmuş görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Mary fincanı minnetle kabul etti.

"Şimdi, erkekler hakkında bilmeniz gereken ilk şey, yansıttıklarını iddia ettikleri tüm kibarlık ve nezakete rağmen, özlerinde avcı olduklarıdır," diye başladı Julia muzip bir göz kırpmayla. "Kendini gümüş tepside sunan bir kadından daha cesaret kırıcı bir şey yoktur, tıpkı sahip olamayacaklarını *düşündükleri* bir şeyden daha cazip bir şey olmadığı gibi."

Mary kaşlarını çattı. "Korkarım tam olarak anlayamadım."

"Bu, onun bunun için uğraşması gerektiği anlamına geliyor, tatlım. Kendini öylece paketleyip bir tür Noel hediyesiymişsin gibi ona sunma."

"O zaman ne yapacağım?"

Julia bilerek gülümsedi. "Neden, ona bakarken onu görmezden gelmelisin *kesinlikle çok lezzetli.*"

Mary ablasına bakakaldı.

Kesinlikle lezzetli görünüyor mu? Belki de Julia kiminle konuştuğunu unutmuştur.

"Bunu başarabilmemin hiçbir yolu yok," dedi asık suratla. "Belki de sadece evin hanımı olarak görevlerime odaklanmalı ve Edmund'a hiç aldırış etmemeliyim..."

Bu, nihayetinde kocasını baştan çıkarmaya çalışarak kendini utandırmaya çalışmaktan daha iyi bir plan gibi görünüyordu. Edmund'un görünüşü ve fiziğiyle kadınların ilgisini çekmekte hiç zorlanmayacağından hiç şüphesi yoktu.

Bir şey denemeye cesaret etse bile, girişimlerinin boşa çıkacağından korkuyordu.

Ama kız kardeşi, Mary'nin anlamaya bile başlayamayacağı bir sırrı biliyormuş gibi ona gülümsemeye devam etti. Belki de gerçekten biliyordu, çünkü Julia bu tür konularda oldukça bilgiliyken, Mary evlilik konusunda ne yazık ki donanımsızdı.

"Sanırım fazla oyalanamayacağım." Mary fincanını yere bırakırken içini çekti. "Seninle konuşmak gerçekten harikaydı, sevgili kardeşim."

"Aynı şekilde." Julia hâlâ o bilmiş gülümsemesiyle başını eğdi. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa, her zaman senin için burada olacağımı biliyorsun, değil mi?"

Mary başını salladı ve gülümsedi. "Çok teşekkür ederim. Her şey için."

Julia kız kardeşini kucaklamak için kendine çekerken hafifçe güldü. "Bu konuda fazla endişelenme canım. Çok yakında evliliğinde aradığını bulacaksın. Bunu garanti ederim." Biraz geri çekildi ve Mary'nin yüzünü şefkatle okşadı. "Bu arada, Leydi Pembroke'un balosuna gidecek misin?"

"İki gün içinde gerçekleşecek olan mı?" Mary sordu.

Julia başını salladı.

"Evet, Edmund ve ben katılacağız."

"Ne güzel! O zaman seni orada göreceğim, seni ve kocanı."

Mary gitmeden önce kız kardeşine bir kez daha sarılırken sadece başını salladı. Arabaya tırmanırken, Julia'dan tavsiye istemeden önce olduğundan daha da kafası karışmış hissederek iç geçirmekten kendini alamadı.

En azından onu Leydi Pembroke'un balosunda görebileceğim. Her şey bu kadar bunaltıcıyken dört gözle beklediğim bir şey olması güzel...

BÖLÜM 18

J *Yatak konusunda başarısız olmam, diğer görevlerimde de gevşek davranabileceğim anlamına gelmiyor.*

Mary, Trowbridge Malikânesi'ne yaptığı ziyaretten döner dönmez, Williams ve Bayan Throckmorton'u da yanına alarak kendini Huxley Malikânesi'nin tamamını gezmeye verdi. Birlikte malikâneyi -ya da en azından görmesine izin verilen kısımları- ve bahçeleri dolaştılar.

Öğleden sonra sonunda, en çok dikkat etmeleri gereken şeylerin kapsamlı bir listesini çıkarmayı başarmıştı.

Kalemmini bırakıp yazdıklarını gözden geçirirken içini çekti. En azından bu konuda annesi onu eğitmekte başarısız olmamıştı. En azından evin hanımı olarak görevlerini fazlasıyla iyi yerine getirebiliyordu.

Şimdi tek yapmam gereken bu listeyi evin efendisine teslim etmek - söylemesi yapmaktan kolay!

O sabah kahvaltıdan beri Edmund'la konuşmamıştı ve onu görmek için şiddetli bir özlem duymasına rağmen, onunla *yüzleşmek* zorunda kalma düşüncesinden tam olarak hoşlanmıyordu.

Ama Huxley Malikanesi'nin iyiliği için bunu yapacaktı.

Mary ayağa kalkıp omuzlarını bir kez daha dikleştirdi ve Edmund'un çalışma ve yatak odasının bulunduğu malikânenin diğer ucuna doğru ilerlerken nefes alması gerektiğini kendine hatırlattı.

Garip bir şekilde, çalışma odasının kapısının açık olduğunu gördü. İçeriden Edmund'un ve malikânenin su tesisatının durumunu tartışan Williams'ın sesleri geliyordu.

Endişelenmesi gereken bir şey daha.

Kalbi, masanın arkasında dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan metanetli adama gitti.

Yine de kimse ona bakarak bunu söyleyemezdi. Edmund, dünyadaki yerini bilen birinin heybetli aurasına sahipti ve sadece bir odaya girerek bile herkesin dikkatini çekiyordu.

Tanrı bilir *onun* dikkatini ne kadar ustalıkla çekebiliyordu.

Her iki adam da ağır meşe masanın üzerine yayılmış, tüm malikânenin planına benzeyen bir şeye oldukça dalmış görünüyordu. Varlığını belli etmediği sürece onun orada olduğunu fark etmeleri pek olası değildi.

Mary boğazını temizledi ve aynı anda iki adamın da kafası ona doğru döndü.

"Majesteleri." Williams kibarca eğildi. "Özür dilerim. Sizi bekletmemeliydim."

"Oh, hayır! Daha yeni geldim-"

Uşak ona gülümsedi. "Anlaşılan sizin de Majesteleriyle görüşmeniz gereken önemli bir konu var. İzninizle ben gideyim o zaman."

O daha bir şey söyleyemeden Edmund çoktan başını sallamış ve Williams çalışma odasından dışarı fırlamıştı.

Mary, Edmund'a daha önce yazdığı listeyi uzatarak, "Sana halletmen gereken en acil işlerin listesini vermeye geldim," dedi. "Eğer babam çeyizimi size verdiyse, öncelik vermeniz gereken şeyler bunlar."

Parmakları kâğıdın üzerine kapandığında, elini hızla geri çekti ve diğer elini kavuşturmak için arkasına sıkıştırdı. Bir adım geri çekildi ve işte o zaman odanın bir tarafını kaplayan kitaplığı fark etti.

"Sen... bunların hepsini okudun mu?" diye kuşkuyla sordu.

Edmund kızın sorusu karşısında şaşırmış görünüyordu ama sonra soğukkanlı maskesini tekrar taktı. "Aslında unvanı ve mülkü miras almam beklenmese de, babam en iyi eğitimi almamı sağladı."

"Demek hepsini okudun." Mary kitaplığa daha yakından baktı. "Ama... sanki onlara hiç dokunmamışsın gibi görünüyorlar."

Kendi kitap koleksiyonu, önünde duran düzene kıyasla gelişigüzel bir dağınıklık olarak değerlendirilebilirdi.

Edmund soğuk bir tavırla, "Onları belli bir sistem içinde düzenledim," diye açıkladı. "Her şeyin bir düzen içinde kalmasını tercih ederim."

İlginç.

Muzip bir gülümsemeyle raftan bir kitap aldı. "O halde, sakıncası yoksa bunu ödünç alacağım," dedi ve kitabı onun önünde gelişigüzel salladı.

Edmund umursuyormuş gibi görünüyordu ama Edmund çalışma odasından çıkmaya başlarken hiç umursamıyormuş gibi *yaptı*.

"Yine de endişelenme," diye omzunun üzerinden başka bir gülümsemeyle onu rahatlattı. "*Tam olarak* aynı yere geri koyacağım'dan emin olacağım, bu yüzden her şeyi mahvedeceğim'den endişelenmene gerek yok."

Onun bir şey söylemesini beklemedi ve kendinden memnun bir gülümsemeyle kitabı göğsüne bastırarak geldiği gibi hızla oradan ayrıldı.

En azından iyi bir kitap aldım. Belki de o kadar da kötü bir gün değildi.

O kadını tam olarak anladığımı ya da anlamaya çalıştığımı bile sanmıyorum.

Edmund yemek odasına girmesi gerekenden biraz daha geç girmiş, Mary'nin orada oturmuş, akşam yemeği için mutfığa hazırlattığı pudingin tadını çıkarıyor olmasını bekliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde Mary'nin sandalyesi boştu ve önüne tabak çatal bile konmamıştı.

"Majesteleri." Williams onun önünde eğildi.

"Düşes mi?"

Uşak gülümsedi. "Oh, Majesteleri akşam yemeğini çoktan yedi."

Edmund karanlık bir şekilde kaşlarını çattı. "Şimdiden mi?"

"Evet, akşam yemeğini biraz önce odasına getirtti."

Kızgın görünüp görünmediğini sormak istedi ama bunu uşağından değil, kendi kendine öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Ne de olsa Mary *onun* karısıydı ve hizmetçilerin onun hakkında dedikodu yapmamasını bekliyordu.

Edmund oturup Williams hizmetkârlara yemek servisine başlamalarını emrettiğinde, bakışlarının Mary'nin boş yerine kaymasına engel olamadı. Her nasılsa, akşam yemeğinde ona gülümsememesi doğru gelmiyordu.

Ama bu en iyisi değil mi? Başından beri istediğim bu değil miydi?

Londra'ya sadece Huxley Dükü'nün kılığına girip ayrıcalıklı bir beyefendi rolü oynamak için dönmemişti. Öyle biri olabileceğini düşünerek kendini kandırmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Mary'nin ona sunduğundan daha iyisini hak ettiğini biliyordu ve bu onu mantıksızca öfkeliyordu.

Yemekten sonra uzun süre kalmaya bile zahmet etmedi. Malikânenin diğer tarafındaki odasına doğru yürüdü. Gerekirse o lanet olası kapısını kıracaktı.

İçeriden gelen yumuşak hıçkırık sesini duyduğunda yumruğu kapının üzerindeydi. O kadar yumuşaktı ki, mükemmel işitme duyusu olmasaydı duyamazdı. Kadının kapının diğer tarafında olduğunu ve *acı çektiğini* bilmek içini parçaladı.

"Mary?" diye seslendi ona. "Mary, kapıyı açar mısın?"

Hıçkırıklar kesildi ve yarı yarıya kadının kapıyı açmasını ve orada ne yaptığını sormasını bekledi. Ancak kadın hiç gelmedi ve adam kadının ona kapıyı açmayacağını anlayana kadar sessizlik uzadıkça uzadı. Gururu, onu yatıştırmak için onurunu feda etmesine izin vermeyecekti.

Edmund bunun için onu suçlayamazdı. Aslında, eğer onu hiç görmek istemiyorsa, bunun için de onu suçlayabileceğini sanmıyordu.

Hepsi benim suçum, ona söylemek istedi. Bunu asla yapmamalıydım. Çok özür dilerim.

Ama onunla konuşmak istemiyordu. Söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Ve onu zorlayamazdı. Onu iradesi dışında bir şey yapmaya *asla zorlayamazdı*.

"Buradan gitmem gerek," diye mırıldandı kendi kendine, parmaklarını kalın siyah saçlarında dikkatsizce gezdirerek odasından uzaklaşırken.

Zihnini boşaltmaya ihtiyacı vardı ve malikanede olmak, tüm anılarıyla, geçmişin bugünle çarpışmasıyla neredeyse dayanılmazdı.

Seyisler o gece onu ahıra girerken gördüklerinde oldukça şaşırdılar. "Sen Grace misin?" dediler şok içinde.

Edmund sadece başını salladı ve geri çekilmelerini işaret etti. Ordudayken kendi atını nasıl hazırlayacağını öğrenmişti, bu yüzden artık akranlarının ihtiyaç duyduğu yardıma ihtiyaç duymuyordu.

Seyisler onun mahremiyet ihtiyacını anlamış gibiydiler ve hafifçe başlarını sallayarak onun isteğini yerine getirdiler ve diğer atlarla ilgilenmeye geri döndüler.

Eskisine kıyasla oldukça içler acısı bir durumda olmalarına rağmen, ahırlar oldukça temizdi ve atlara saman ve taze su verilmişti. Seyisler bineğini bile onun kullanımı için hazır tutmuşlardı, bu da onu çok memnun etmişti.

Kendini eyere attı ve geceye doğru atını sürdü.

Küçük bir çocukken malikânenin arazisini avucunun içi gibi bilirdi. Bir yetişkin olarak bile hala aynı şekilde hatırlıyordu.

Bazen, harika bir hafızaya sahip olmanın bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğunu gerçekten merak ediyorum.

Bu durum insanı geçmişini canlı bir netlikle hatırlamaya, acıyı olduğu kadar ışığı da yaşamaya zorluyordu. Huxley Malikanesi'nde mutlu olduğundan emindi. Neşenin arasında göze çarpan şeyin hep kötü kısımlar olması çok kötüydü.

Aygırını dörtnala koştururken, ısırın rüzgârın yanaklarını ısırdığını ve saçlarını karıştırdığını hissedebiliyordu. Ciğerlerine sızdığını ve temiz havayla dolduğunu hissetti.

Atını sürmeye devam etti. Ne kadar sürdüğünü tam olarak söyleyemiyordu. Bu tür gezintilerde alışkanlık haline getirdiğı üzere zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı bile.

En önemlisi, o gece ahıra girdiğinde yapmayı planladığı şeyi yapmayı başarmış olmasıydı.

Bu sefer Edmund ne yapması gerektiğini biliyordu.

BÖLÜM 19

I *Anna'ya perdeleri erken açmayı bırakmasını söylemeliyim.*

Mary, gözleri yatak odasına dolmaya başlayan yumuşak güneş ışığına alışırken halsizce gözlerini kırıştırdı. Dün gecenin anıları beynine süzülürken serin parmaklarını gözlerine bastırdı.

Dün gece Edmund'un kapısına gelmesini beklemiyordu. Zaten kahvaltıya geldiği ve onu her gün kendisiyle yemek yemekten vazgeçirdiği için, bir kez daha ondan kaçma fırsatını değerlendireceğini düşünmüştü.

Ama sonra, dün gece onu kapısından duydu. Yanlış anlaşılacak bir şey yoktu.

Korkaklığı yüzünden onunla yüzleşmeye bile tenezzül etmedi ve yorganı kafasına geçirip uyuyormuş gibi yaptı.

Ne kadar utanç verici bir ocukluk. Bu yetişkin bir kadının yapacağı bir davranış değil.

Ama yine de davranışları yüzünden acı çekmenin bir anlamı yoktu. Ayrıca, Leydi Pembroke'un balosunun sabahıydı ve özellikle de Huxley Düşesi olarak Edmund'la katılacağı ilk sosyal etkinlik olduğu için yapılması gereken hazırlıklar vardı.

Kocasını utandırmayı ve daha Londra'da kendini yeniden kuramadan itibarını zedelemeyi göze alamazdı.

Anna nazik bir sesle, "Majesteleri, sabah abdestiniz için eşyalarınızı hazırladım," dedi.

Mary ayaklarını terliklerinin içine sokarken, "Teşekkür ederim Anna," diye mırıldandı.

İşte o zaman fark etti: Londra'daki ünlü bir *atölyenin* arması ve adıyla süslenmiş kocaman beyaz bir kutu. Bunu çok iyi hatırlıyordu, çünkü annesi bir keresinde Madam Lacroix'ya mezuniyet balosu için bir elbise diktirmişti.

"Anna? Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

Anna kutuya baktı ve gülümsedi. "Oh, bu Majesteleri'nden. Bu sabah erkenden göndermiş."

Malikanede onarılması gereken o kadar çok şey var ki, yine de bana Madame Lacroix imzalı bir elbise mi gönderdi?

Mary, kutuyu süsleyen fiyongun içine sıkıca yerleştirilmiş olan kartı çıkarırken dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamadı.

Bu gece top için.

Edmund.

Anna saçlarını düzeltirken heyecandan yerinde zor duruyordu. Hizmetçi hazır olduğunu söylediği anda neredeyse odasından fırlayacaktı ama Edmund'dan ödünç aldığı kitabı almadan önce değil.

Hizmetçisinin hafifçe kıkırdadığını görebiliyordu ama Edmund'un kitabını hâlâ göğsünde tutarak malikânenin diğer tarafına doğru seke seke ilerlerken bunu pek umursamadı.

Bu sabah çalışma odasının kapısı kapalıydı, bu yüzden kapıyı hafifçe çaldı ve onun yanıtını bekledi.

"İçeri gel."

Kapıyı iterek açtı ve onu masasının arkasında oturmuş, bir tomar kâğıdı incelerken buldu. Önünde düzgün yığınlar halinde belgeler vardı, şüphesiz

özel zevkine göre düzenlenmişti. Elindeki belgeye kaşlarını çatarak bakarken başını bile kaldırmaya zahmet etmedi.

Ancak kadın boğazını temizlediğinde nihayet başını kaldırıp bakabildi. Kadının karşısında durduğunu görünce kızgınlığı eridi.

"Ödünç aldığım kitabı geri vermeye geldim," dedi neşeyle, elindeki kitabı sallayarak. "Ayrıca bana gönderdiğiniz elbise için de teşekkür etmek istiyorum. Madam Lacroix'dan bir tane temin etmek için bu kadar zahmete girmenize gerek yoktu. Aceleyle teslim ettirmek bir servete mal olmuş olmalı ve-"

"Mary," diye hafif bir gülümsemeyle sözünü kesti. "Beni sandığın kadar yoksul değilim."

"Ah." Yanaklarının hafifçe ısındığını hissetti. "Bunu varsaymakla kabalık ettim..."

"Seninle evlenmemin nedenlerinden birinin çeyizini olduğunu düşünürsek neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum." Geniş omuzlarını silkti. "Bu sonuca vardığın için seni suçlayamam."

Kitabı raftaki yerine geri koydu. "Ama, gerçekten, Edmund, Madam Lacroix'nın elbiseleri gülünç derecede pahalı, düzenli olarak müşterileri geri çevirdiğinden bahsetmiyorum bile-"

"Balo için tam zamanında size yeni bir elbise almak o kadar da zahmetli değil," dedi ona. "Yeni Huxley Düşesi'ni giydirme onuru için

Eminim ki iyi bir iş kadını birkaç müşterisini kırmayı göze alabilir."

Mary kanepeye otururken başını salladı. Adam belgeleri okumaya ve bazılarını imzalamaya devam ederken sessizce ona baktı. Arada bir adamın kara kaşlarının çatıldığını ve bir şeyi not edip kenara koyduğunu görüyordu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu başını işinden kaldırmadan.

Mary merakla başını eğdi. "Pek değil, gerçekten. Bu geceki balo için *gergin* misin?"

Durakladı. "Dürüst olmak gerekirse bir kurşun yağmuruna tutulmayı tercih ederim."

Boğuk bir kahkaha attı. "O kadar kötü mü?"

"Doğal olarak," diye mırıldandı. Belgeleri masaya geri koydu ve sandalyesinde arkasına yaslanıp iyi gözleriyle onu izledi. "Balo salonu kendine has tuzakları olan farklı bir savaş alanı. Buna ek olarak, hangilerinin müttefikiniz olduğundan ve hangilerinin en ufak bir fırsat verildiğinde sizi isteyerek sırtınızdan bıçaklayacağından tam olarak emin değilsiniz. Sadece bir aptal bu savaşı hafife alır."

Mary başını salladı.

Edmund asker olmadan önce Londra'nın sosyal ortamını tecrübe etmiş olmalı. Ayrılmasından bu yana geçen sürede modalar değişmiş olabilirdi ama insanlar pek değişmemişti. İlişkiler hâlâ yüzeyseldi ve herkes kendisinden daha yüksek rütbeli olduğunu düşündüğü kişilerle bağlantıları olduğunu iddia etmeye istekliydi.

"Görünüşe göre buna oldukça hazırsın." Ayağa kalkarken ona nazıkçe gülümsedi. "O halde sizi işinizle baş başa bırakayım."

Gitmek için döndü, ama sonra kitaplığın yanında durdu ve muzip bir gülümsemeyle bir kitap daha aldı. "Sanırım bunu ödünç almamın bir sakıncası yoktur, değil mi?"

Mary, Edmund başka bir şey söyleyemeden hızla oradan ayrıldı ve kitabı bir kez daha göğsüne bastırırken gülümsedi. Zaten bir elbisesi vardı ve o sırada bir kitap da almayı başarmıştı. Misafirliğini fazla uzatıp Edmund'un öfkesini üzerine çekmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Bu gece ise tamamen farklı bir konu.

Edmund Londra'daki sosyal ortamın inceliklerini hafife almamakta haklıydı. Tek bir yanlış adımda tüm *ton* sizi küçümseyebilirdi.

Ve ısıltılı elbiseler ve neşeli cepheler arasında bir yerlerde, hala o hain ruh vardı. Edmund'un ağabeyini zamansız ölümüne sürükleyenle aynı kişi.

GörünüŖe göre bu Sezon, başlangıçta tahmin ettiğinden daha fazla zorlukla dolu olacaktır.

Mary sadece Edmund'un amaçlarına ulaşmasını ve tüm bunlardan zarar görmeden çıkmasını umabilirdi.

Neden bu kadar uzun sürmüş olabilir?

Edmund merdivenin dibinden kaşlarını çatarak yukarı baktı. Saat ona çeyrek kalmıştı ve sevgili karısı balo için hazırlık yapmakta acele etmiyor gibiydi.

Williams ona bilmiş bir gülümsemeyle, "Bayanlar bu tür şeylere hazırlanmak için genellikle daha fazla zamana ihtiyaç duyarlar, Majesteleri," diye hatırlattı.

"Elbette bunu biliyorum Williams. Ben aptal değilim," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Edmund.

"Unuttuysanız diye söylüyorum, Majesteleri."

Pek çok şeyi unuttum ama bu kadar uzun sürmemesi gerektiğini biliyorum!

Merdivenin dibinde volta atmaya devam ederken, Williams'ın iğrenç bir şekilde boğazını temizlediğini duyunca kaşları birbirine çarptı.

"Ekselansları, Huxley Düşesi," diye duyurdu uşak, gözlerinde gurur parıltısıyla.

Lanet olası zamanı-

Edmund'un aklındaki düşünceler, merdivenden zarif bir şekilde inen büyüleyici yarattığı gördüğünde buharlaşıp uçtu. Fildişi ipekten giysinin tamamı altın iplikle işlenmiş narin nakışlarla süslenmişti. Elbisenin içine tohum inciler de dikilmişti, böylece elbise hafif, zarif bir şekilde parlıyordu.

Ancak elbise, giyenin güzelliğini artırmaya yönelik bir folyodan başka bir şey değildi ve amacına da ulaşmıştı, çünkü eski avizenin ışığı altında, Huxley Malikânesi'nin tozlu salonlarına bir tanrıça inmiş gibi görünüyordu; ısıltı ısıltı, muhteşem ve genç bir kadının olmayı umabileceği her şey.

Tanrım, resmi kıyafetler içinde de soyunurken olduğu kadar güzel!

Mary merdivenin dibine ulaştı ve neredeyse utangaç bir gülümsemeyle Edmund'a baktı. "Gecikme için özür dilerim kocacığım. Hazırlıklar başlangıçta tahmin ettiğimden çok daha uzun sürdü."

Eğer kız birazcık daha "hazırlıklı" olsaydı, Edmund kendini asla tutamayacağını biliyordu. Onun ayaklarını yerden keser ve yatak odasına götürürdü. Baloya asla gidemezlerdi.

Neyse ki doğuştan gelen bir metanetle kutsanmıştı, bu yüzden sadece başını salladı ve kadın çaresizce onu takip ederken sözsüz bir şekilde ön kapıdan çıktı.

"Edmund, bekle!" diye seslendi arkasından. "Hâlâ vaktimiz var."

Büyük bir üzüntüyle Williams'ın kendisine bilerek gülümsediğini fark etti. Belki de hizmet yılları uşağına kendini unutturmuştu.

Aynı şekilde Edmund da, karısı bütün süslerini kuşanmış bir halde merdivenin başında belirmediği anda kendini unutmuştu.

Edmund ona bulabildiği en gösterişli elbiseyi alarak diğer konukları şaşırtmayı planlamıştı. Görünüşe göre planı biraz fazla işe yaramıştı, çünkü şimdi kendini tutması pamuk ipliğine bağlıydı.

Ve onu görecektir sayısız başka erkek olacağı düşüncesi...

Bu onu *çıldır*tmaya yeterdi.

"Bağışlayın beni." Kapıdan çıkmasına ve arabaya binmesine yardım ederken başıyla onu onayladı.

Adam karşısındaki döşemeli koltuğa yerleşirken Mary kaşlarını çattı. "Madem bu kadar nefret ediyorsun, üstümü değiştirmemi söyleyebilirdin. Bu bizi biraz daha geciktirebilirdi ama eminim Anna ve ben üstesinden gelebiliriz."

"Anna kim?" diye sordu kafası karışmış bir halde.

"Anna benim leydimin hizmetçisi. Bayan Throckmorton'ın kızı," dedi gözlerini devirerek. "Dürüst olmak gerekirse, Dük olarak personelinizi daha yakından tanımanız gerekir."

Kadının onu azarladığından emindi. *Birazcık*. Ama bakışları onun dudaklarına düşmüştü ve tek düşünebildiği onları yutmaktı.

Ve sonra, onun geri kalanı.

"Elbiseyi beğenmediğimden değil," diye mırıldandı kısık sesle. "Senin üzerinde hoşuma gitti. Belki de biraz fazla beğendim."

Sen olmasan çok daha iyi olurdu.

Düşüncelerinin gittiği yöne bakarak inledi ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Demek istediğim, bu gece çok güzel görünüyorsun Mary."

"Oh."

Arabanın içindeki loş ışıkta, kızın yanaklarına bulaşan yumuşak bir allık görebiliyordu.

Karşı konulmaz. Tek kelimeyle karşı konulmaz.

"Daha önce hiç kimse bana bu kadar güzel bir şey söylememişti," dedi ona usulca. "Teşekkür ederim, Edmund."

Nedense buna inanmakta oldukça zorlanıyordu. Londra'nın en güzel kadınıyla -hayır, *dünyanın* en güzel kadınıyla- evlenmeyi başarmasının şans eseri olduğundan emindi.

"Ciddiydim," dedi ciddiyetle. "Oldukça güzelsin."

Ve ellerimi senden uzak tutmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Balonun sonuna kadar yani.

Tatmin olan Mary mutlu bir gülümsemeye koltuğuna yaslandı ve Edmund bakışlarını Mary'nin elbisesinin dantellerle süslü korsajının üzerindeki et kabarıklığından dikkatle kaçırdı. şu anda bile parmakları, uğruna koca bir servet harcadığı elbiseden kurtulmak için kaşınıyordu ve pantolonu rahatsız edici derecede dar gelmeye başlamıştı.

Uzun bir gece olacaktı. Bundan emindi.

BÖLÜM 20

I *muhtemelen dünyadaki en kafa karıştırıcı adamla evlenmiş olmalı.*

Mary, Pembroke Hall'daki balo salonuna kadar kendisine eşlik eden Edmund'a yan gözle baktı. Biraz geç kalmışlardı, asker olduğu ve katı bir zaman çizelgesine uymaya çok alışık olduğu için bu durum Edmund'un canını sıkmış olmalıydı. Her şeye rağmen, yüzünde nötr bir ifade vardı ama kız elini onun elinin üzerine koyduğunda hafif bir gerginlik hissetti.

Girişte durduklarında, uzun boylu, zayıf, tuzlu ve biberli saçlı bir adam olan uşağa davetiyelerini uzattı. Adamın konukların çoğuna küçümseyerek baktığını fark etmişti ama adam isimlerini okurken -Ve unvanları. Gözleri büyüdü.

Mary bunun üzerine kıkırdamak zorunda kaldı. Hizmetkârlar genellikle efendilerinin tavırlarını taklit ederlerdi ve görünüşe bakılırsa ev sahipleri, çalışanlarına Londra'daki en yeni dük ve düşesi *gücendirmemelerini* tavsiye etmek için çaba sarf etmiş olabilirlerdi.

"Huxley Dükü ve Düşesi!" diye duyurdu sonunda.

Geldiklerinde büyük balo salonunu dolduran kahkaha ve sohbet, yüzden fazla çift gözün büyük merdivenin tepesine kaymasıyla hemen kesildi. Bir an için Mary'nin kalbinin çarpıntısından başka duyabildiği tek şey, yaylı çalgılar dörtlüsünün beceriksizce çalmaya devam ettiği müziğin hafif tınılarıydı.

Daha önce hiç bu kadar ilgi odağı olmamıştı, olmak da istememişti.

Bir elbise ve bir unvanın yapabilecekleri gerçekten inanılmaz.

Edmund'la birlikte merdivenlerden indi. Orada bulunanların çoğu daha önce ona şöyle bir bakmaktan fazlasını yapmazdı. Şimdi ise, isteseler bile gözlerini ondan -ve kocasından- alamayacaklarmış gibi görünüyordu.

Edmund'a kısa bir bakış attı, onun sert yüz hatlarını ve çenesinin doğal olarak kibirli eğimini gördüğünde nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. Toplumdaki yerinin neredeyse herkesin üstünde olduğunu bilen bir adamın aurasına sahipti.

Parmakları neredeyse güven verici bir tavırla onunkilerin üzerine kapandı ve neredeyse anında, çılgınca çırpınan kalbinin durulduğunu hissetti. Onunlayken, küçümseyici bakışlardan ve yargılayıcı fısıltılardan kurtulmuştu.

Herkes aval aval onlara bakarken adamın gösterdiği özgüvenden cesaret alan genç kız, adamın kendisini dans pistine götürdüğünü fark edene kadar gülümsemeyi başardı.

"Edmund," dedi ona duraksayarak, "bence yapmamalıyız-"

"Neden olmasın?"

"Şey..." Alt dudağını ısırđı. "Evli bir çiftin baloda dans etmesi genellikle iyi bir davranış olarak görülmez."

"Bu baloda dans edebileceğim başka bir kadın yok," diye alay etti. "Başka herhangi biri, bulabilecekleri her şeyden daha büyük bir eziyet hisseder."

Mary göğsünde dehşetli bir kıkırdama kabarcığı hissetti. Eğer genç bir hanım onun alaycı sözlerini duysaydı, kendini tatlı bir unutkanlığa doğru bayılmak zorunda hissedebilirdi.

"O zaman hiç dans etmemeyi seçebilirsin," dedi Mary ona nazikçe.

Edmund kaşlarını çatı. "Ama dans etmeyi seviyorsun, değil mi?"

Sözleri kalbinde derin ve acıyan bir şeyleri harekete geçirdi. Dans etmek istiyor muydu?

Dünyadaki her şeyden daha fazla.

Ne yazık ki, bu basitçe yapılmadı.

"Ben Huxley Dükü'yüm," dedi. "Ve siz de benim Düşesimsiniz. Eğer sizinle dans etmek istersem, bu balo salonundaki hiçbir güç beni durduramaz - sizin reddetmeniz dışında."

Başını kaldırıp ona baktı ve onun fırtınalı bakışlarıyla karşılaştı.

Bunu gerçekten yapabilir miyim? Onu reddedebilir miyim?

Ama müzisyenler yeni bir melodi çalmaya hazırlanıyordu ve şimdiden birkaç çift dans etmek için sıraya girmişti. Çalmak üzere olduklarını *bildiği* müziğin ritmine ayak parmaklarının dokunmak için kaşındığını hissedebiliyordu.

"Dans et benimle, Mary. Onların ne düşündüğü önemli değil."

Sesi derin ve zorlayıcıydı. İçinde daha önce var olduğunu hiç bilmediği duygular uyandırdı. Heyecan. *Tutku*.

Gelenekleri çiğnemek için garip bir arzu.

Hayır demesi gerektiğini biliyordu. Onunla dans etmenin *tonların* yargısını davet edeceğini biliyordu. Edmund'un sosyeteye yeniden girebilmesi için görgü kurallarının katı bekçilerini etkilemeleri gerekiyordu.

Ama gülümsedi ve elini bir kez daha onun elinin içine kaydırды. "O halde kocacığım, kendimi yalnızca sana emanet ediyorum."

Adamın cevap gülümsemesi öylesine göz kamaştırıcıydı ki Mary, adam onu zahmetsizce dans pistine götürürken kör olmuş gibi hissetti.

Diğer konuklar yeni Huxley Dükü ve Düşesi'nin birbirleriyle dans etmeye niyetli olduklarını fark eder etmez, bir fısıltı telaşı başladı. Gözler büyüdü ve şok olmuş bakışlar onlara doğru döndü.

Kalbinde eski, tanıdık bir *kaçma, kaçma* isteği uyandı. Ama sonra, adamın elinin kendi elinin etrafına dolandığını hissetti ve yumuşak bir sıcaklık onu sararak göğsüne yerleşti.

Müzik başladığında Mary dans etmeye *hazırdı*.

Edmund dans etmeyi sevmezdi.

Elbette, bir dükün oğlu olarak, eğitimi doğal olarak bu tür sosyal beceriler için gerekli eğitimle birlikte gelmişti. Tıpkı Jonathan gibi onun da özel öğretmenleri vardı.

Yine de bu, savaşıa gitmeden önce kesinlikle hoşlanmış olmasına rağmen, bundan özellikle zevk aldığı anlamına gelmiyordu.

Ama Mary'nin dans pistine bakarken gözlerindeki özlemi görmüştü. Vücudunun müziğin ritmiyle nasıl doğal bir şekilde sallandığını görmüştü.

Bu ve o elbiseyle merdivenden indiğinden beri ona sarılmak için bir bahane arıyordu.

Görünüşe göre sadece ben de değilim. Geldiğimizden beri on sekizinden seksenine kadar her erkek ona bakıyor!

Elbette, ona yaklaşmalarına asla izin vermeyecekti. Ona koruma sözü vermişti ve verdiği sözleri asla hafife almazdı.

Mary'yle dans etmenin hayal ettiği kadar tatsız bir iş olmaması onu şaşırtmıştı. Hatta karısının mükemmel bir dansçı olduğu bile söylenebilirdi; müziğin ritmine göre hareket ederken vücudu esnek ve uysaldı, dönüp kollarına eğilirken gözleri gizlenemeyen bir zevkle parlıyordu.

Sahip olma talihsizliğine uğradığı diğer tüm dans partnerleri onun yeteneğinin sadece bir kısmına sahip olsalardı, belki de dansa karşı böyle bir önyargı oluşturmazdı.

Ne yazık ki, sevgili karısı türünün tek örneğiydi ve başka biriyle değil de *onunla* evlendiği için biraz erkeksi bir memnuniyet duyuyordu.

Ona uygun olandan daha fazla dokunmaktan kaçınmak an be an işkenceye dönüşse bile. Ya da gerekli olandan.

"Herkes bizi izliyor," diye fısıldadı ona, gözleri kısa bir süre kalabalığın üzerinde gezindi.

Edmund onun sesindeki titremeyi duyabiliyor, o tanıdık kendinden şüphe duyma halini hissedebiliyordu.

Diğer herkes onunla kıyaslandığında sönük kalırken, kendisinden nasıl bu kadar şüphe edebilirdi?

"Bizi izlemiyorlar," dedi ona kararlı bir şekilde. "*Sizi izliyorlar.*"

"Evet," diye cevap verdi, gözlerinde neşe dans ediyordu. "Muhtemelen bir dükle evlenmeyi nasıl başardığımı merak ediyorlardır."

O anda Edmund, kendisinden şüphe etmesine neden olan kişiyi yumruklamak istedi.

Bunun yerine ona gülümsedi. "Ya da Powell Kontu'nu sevimli küçük kızından ve çeyizinden ayrılmaya nasıl ikna ettiğimi merak ediyor olabilirler."

"Oh, bu pek de sürpriz olmamalı," diye espri yaptı. "Ne de olsa siz bir düksünüz."

"Huxley Malikanesi'ne musallat olduğu söylenen korkulan hayalet ben olsam bile mi?"

Başını eğdi ve gülümsedi. "Bakire kurbanları kabul ettiğinizi bilselerdi, siz *beni* düşünmeden önce kızlarını Huxley Malikânesi'nin kapısına getirirlerdi diye tahmin ediyorum."

Edmund buna gülmekten kendini alamadı. Ya da kızın ne kadar cesur ve *harika* olduğunu görünce göğsünde kabaran gurura.

Niyeti onu teselli etmek, moralini yükseltmekti. Bunun yerine, kendini onun gülümsemesinin sıcaklığı altında erirken buldu, müzik eşliğinde sallanırken kolları onu daha da yakınına çekti.

"Şey, bu özel canavarın iştahı en titiz olanı," diye fısıldadı kulağına. "Sadece *seni* yemek istiyorum."

Kadının içinden geçen hassas ürpertiye, dudaklarından küçük bir solukla çıkan ılık nefesi hissetti.

Bunu söylememeli, onunla alay ederken bile bastırmak için savaştığı arzularını kıışkırtmamalıydı. Onunla dans etmenin

Mary en azından onu boş bir odaya sürükleyip kendisiyle birlikte olma isteğini yatıştırırdı. Bunun yerine, iştahını *daha* da kabarttı.

Neyse ki, arzularını gerçekleştiremeden müzik sona erdi ve ondan uzaklaşmak zorunda kaldı. Adam, kızın pek de uygun olmayan tepkisi karşısında çılgınca kızarıırken, sertçe eğilmeyi başardı.

"Herhalde balo salonunda bir tur atmalıyız," diye önerdi usulca, elini kolunun kıvrımına sıkıştırırken. "İşte ev sahibemiz, Leydi Pembroke."

Bakışlarını kadının işaret ettiği yöne doğru kaydırđı, hatta tüm varlığı onların yakınlığının farkındaymış gibi görünüyordu. Tenini onunkinden ayıran katmanların arasından bile onun sıcaklığını hissedebiliyordu.

Onu Leydi Pembroke'a götürürken, kimsenin pantolonunun ne kadar rahatsız edici derecede daraldığını fark etmeyeceğini umuyordu. Eğer fark ederlerse, o zaman kendi karısıyla dans etmek bu gece yaptığı en skandal şey olmayacaktı.

"Oh, Majesteleri! Bu gece sizi görmek ne kadar hoş!"

Leydi Pembroke'un coşkulu selamlaması Edmund'u balo salonunun ortasında Mary'yi zihnen soymaktan uzaklaştırdı. Sesi, çalışma odasındaki kara tahtanın üzerinde sürüklenen çiviler gibi geliyordu.

Mary'nin hafifçe dürtmesi üzerine, kendisini onaylayarak gülümseyen ev sahibine sertçe eğildi.

"Umarım bu geceki terbiyesizliğimi bağışlarsınız leydim," dedi.

Leydi Pembroke sadece biraz güldü, bu ses yapmacık olamayacak kadar kontrollü ve kibardı. "Ne *de* olsa yeni evlisiniz, Majesteleri." Sanki *bu* her şeyi açıklıyormuş gibi elini kayıtsızca salladı.

"Gerçekten de öyle. Düşesim de öyle."

Edmund, Leydi Pembroke'un bakışlarının, tam yanında durmasına rağmen konuşmalarının büyük bölümünde görmezden geldiği Mary'ye kaymasını eğlenerek izledi.

Gülümsemesi bir an için duraksadı ve Mary'nin ihtişamlı görüntüsünü görünce gözleri büyüdü. "Dikkatsizliğimi bağışlayın, Majesteleri," diye mırıldandı.

Mary sadece gülümsedi ve başını asil bir şekilde sallayarak, "Elbette, Leydi Pembroke," diye cevap verdi.

Leydi Pembroke, yapmacık da olsa kibar bir sohbeta daldıktan sonra, diğer konukları selamlamak için müsaade istemeden önce, içeceklerin servis edildiği daha küçük bir odayı işaret etti.

"Ona çok uzun süre katlanmak zorunda kalmadın," diye yorumladı Edmund, kız kulak kesildikten sonra.

"Oh, o mu?" Mary sadece omuz silkti. "Hayatımın büyük bölümünde göz ardı edildim. Buna alıştım, sizi temin ederim."

"Hayır," dedi ısrarak, "karım olarak. Eğer biri sana saygısızlık etmeye cüret ederse, ben-"

"Edmund." Sesi yumuşak, nazikti ve içinde bir parça kahkaha barındırıyordu. "Bu konuda o kadar endişelenme. Ben iyiyim, gerçekten. Ayrıca," diye ekledi gözlerinde bir parıltıyla, "insanlar kimsenin dinlemediğini düşündüklerinde *konuşmaya* meyillidirler."

Bu konuda pek bir şey söylememiş olabilirdi ama biraz canı yanmış olmalıydı. Edmund'un Williams'tan duyduğuna göre, kız kardeşi Trowbridge Markizesi, iyi ya da kötü, sık sık toplumun ilgisini çeken biriydi.

Mary, duyduğuna göre, duvar çiçeğiymiş. Mütevazı olan. Çoğu insanın görmezden gelme eğiliminde olduğu kişi.

Düşesim olarak değil. Bir daha kimse seni küçümsemeye cüret edemez. Ve eğer yaparlarsa, gazabımla yüzleşmek zorunda kalacaklar.

"Burada bekle," dedi ona, sesi ve ifadesi oldukça yumuşamıştı. "Sana içecek bir şeyler getireyim."

"Birlikte gidebiliriz."

Başını iki yana salladı. "Acını fark etmeyecek kadar dikkatsiz değilim." Kızın ayaklarına baktı. "Dans etmeyi bitirdiğimizden beri ayakkabıların canını yakıyor."

Mary ona mahcup bir şekilde gülümsedi. "Sanırım balodan önce onları alıştırmalıyım. Ne yazık ki kibrim duyarlılığımın önüne geçti."

"İstediğin kadar kibirli olabilirsin. Kocan olarak benim görevim senin rahatını sağlamak." Onu balo salonunun bir köşesine, sandalyelerin kurulduğu yere götürdü. "Burada kal ve uslu bir kız ol."

Kızardı. "Pekâlâ. Acele etme. Acele etme." Uzandı ve elini nazıkçe onun koluna koydu. "Ve Edmund?"

"Evet?"

Gülümsedi. "*Gülümsemeyi* unutma. Bal ile sirkeden daha çok sinek yakalarsınız."

Edmund, ev sahibesinin bile onun varlığını nasıl görmezden geldiğini kendi gözleriyle gördükten sonra, onu geride bırakmaya hiç niyetli değildi. Ama Mary'nin gözlerindeki kararlı bakış ona ne yapması gerektiğini anladığını söylüyordu.

Kendi başına yapması gereken bazı şeyler vardı. Ve belki de yalnız kaldığında daha rahat konuşabileceği insanlar vardı.

BÖLÜM 21

Nelişen bir şey yok, Londra hâlâ yıllar önce terk ettiğim aynı ışıltılı lağım çukuru.

Edmund yavaşça içecek masasına doğru ilerlerken yüz ifadesini nötr tutmaya çalıştı. Yol boyunca, çok sayıda hevesli yüzün *korku* içinde arkalarını dönmeden önce tereddüt içinde eriyip gittiğini görebiliyordu.

Doğal olarak ondan korkarlardı. Pürüzsüz tenleri ve zarif tavırlarıyla diğer beyefendilerin aksine, o savaşta sertleşmiş bir askerdı ve bunu kanıtlayacak yara izleri vardı. Ayrıca sıkıcı konuşmalara girecek sabrı da yoktu.

Hayır, ölümüyle ilgili o kötü niyetli söylentileri kimin yaydığını bulma görevindeydi.

Mary söylentilerin birileri tarafından kasıtlı olarak çıkarıldığından o kadar emindi ki. Önündeki, her biri ışıltılı giysileriyle süslenmiş kalabalığı incelerken, aradığı kişinin tam da burada, onların arasında olma olasılığı karşısında tiksinti duymaktan kendini alamadı.

Bir kadeh şarabın tadını mı çıkarıyorlar? Muhtemelen pahalı bir puro mu içiyorlar? Bu arada Jonathan okyanusun dibinde çürüyor.

Tüm bu adaletsizlik onu öfkeyle yumruklarını sıkmaya itti.

Yanından ayrılmadan önce Mary ona "Gülümsemeyi unutma," demişti. "Balla sirkeden daha çok sinek yakalarsın."

Bu şimdiye kadar aldığı en saçma tavsiyeydi, ama yumuşak, nazik gülümsemeleriyle onu büyüğü altına aldığına göre, işe yaradığını varsaydı. Bir nebze.

Ne yazık ki Edmund gülümsemesinin çoğu zaman yüzünü buruşturmak anlamına geldiğini çok iyi biliyordu. Daha önce, yatak odasındaki aynanın önünde denemişti ve ona göre, her şeyden çok tehditkâr görünüyordu.

Belki de gülümsemek sadece onun kadar güzel biri için işe yarıyordur.

"Huxley! Seni bu gece burada göreceğimi hiç düşünmemiştim!"

Edmund bu coşkulu karşılama karşısında kaşlarını çattı ve arkasını döndüğünde mükemmel bir şekilde ütülenmiş keten gömlekle bir beyefendinin kendisine genişçe sırtıttığını gördü. Kravatının kıvrımlarından, koyu kırmızı ceketiyle mükemmel bir uyum içinde olan büyük, gösterişli bir yakut göz kırpyordu.

Belki başka bir adamın üzerinde böyle bir kıyafet şık durabilirdi ama karşısındaki adam gerçek bir *züppe* görüntüsü veriyordu. Edmund bunu hiç de etkileyici bulmadı. Aslında, özellikle de abartılı saçlarıyla adamın oldukça aptal göründüğünü düşündü.

Saçı muhtemelen savaşın zorluklarına dayanabilirdi.

"Huxley Malikânesi'ni restore etmek gibi oldukça zahmetli bir görevi  stlendi inizi duydum," diye devam etti beyefendi, yanından geçen u a ın tepsisinden bir kadeh şarap almak için kısa bir süre duraklayarak. "Oldukça övgüye değer."

Neredeyse patronluk taslayarak konuşuyordu, sanki Edmund'a darmada ınık bir malikâne miras kaldığı için acıyormu  gibiydi, hem de çok az parayla.

Edmund kaşlarını kaldırarak, "Biraz modernizasyona ihtiya ı var," diye onayladı. "Peki ya sen?"

Beyefendinin sarsılmaz cazibesi Edmund'un delici bakışları altında kısa bir süre kekeledi.  erefine, kendini inanılmaz derecede çabuk toparladı. "Ah, beni ba ı layın," dedi. "David Everton, Hess Kontu. Karde inizi tanıyordum."

Biliyordum.

Jonathan'ın gittiğini bir kez daha hatırlattı.

Edmund yumruklarını iki yanında sıktı.

Odaklan. Muhtemelen doğru düzgün yumruk atamayan biriyle kavgaya tutuşmak benim amacıma hiç hizmet etmez.

Edmund ona -bu David Everton'a- Jonathan'ın pek çok arkadaşı olduğunu ve çoğunu takip etmeye bile tenezzül etmediğini söylemek istedi ama bunun *hoş* olmayacağını biliyordu. İhtiyacı olan bilgiyi almak istiyorsa daha samimi olmalıydı.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Lord Hess," dedi sert bir sesle.

"Kendinizi tanıtmanıza gerek yok. Buradaki herkes senin kim olduğunu biliyor." Lord Hess sırttı. "Evliliğinizi duyan pek çok genç hanımın *yıkıldığını* söyleyebilirim."

Edmund kuru bir sesle, "Ben bundan o kadar emin değilim," dedi.

Kıbarca geri dönmeden önce o genç hanımların yüzlerindeki dehşet dolu ifadeyi görmüştü. Onunla evlenme fırsatını kaçırdıkları için kesinlikle yıkılmış *değillerdi*.

"Düşes olmak için çoğu hanımefendi *her şeyi* göz ardı eder."

Edmund, Lord Hess'in bunu aşığalamak için söylemediğini tahmin ediyordu. Çoğu insanın onun yüz hatlarını oldukça ürkütücü bulduğunun farkındaydı. Sadece Mary ona sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi bakmıştı.

Güzel olduğu kadar kör de.

Lord Hess, "Şey, kardeşin ve ben eskiden birlikte iş yapardık," diye devam etti.

"Öyle mi?" Edmund bir kaşını kaldırdı. "Ne tür bir iş olduğunu sorabilir miyim?"

Kardeşinin geride bıraktığı işlerin ve yatırımların belgelerini incelemek için saatler harcamıştı. Ölümünden sonra hiçbir hayatta kalamamış ve ortaklarının çoğu hisselerini alıp kaçmıştı.

Para bir sebep olabilir mi?

Edmund şimdi Lord Hess'e yeni bir gözle bakıyordu. Birdenbire, artık gözlerinde o kadar masum görünmüyordu.

Bu dandik davranışı sadece bir gösteriş mi?

"Şey... bir zamanlar tekstil sektörüne yatırım yapmak istemiştik. O zamanlar ipek oldukça modaydı," dedi Lord Hess soğukkanlılıkla.

"Hâlâ öyle. Ne oldu ona?"

Lord Hess elini salladı. "Kardeşin ve benim başlangıçta planladığımız gibi, çok sayıda olmasa bile bir dokuma kulübesini yönetmenin çok fazla çaba gerektireceğine karar verdim."

"Peki sonra?"

"Biz de bu fıkirden vazgeçtik ve bunun yerine gemicilik işine girmeye karar verdik." Lord Hess omuz silkti.

"Gemicilik mi? Yani sen ve Jonathan bir gemi filosuna mı yatırım yaptınız?"

Gemicilik kârlı bir iştir ve ortaklar arasında kâr konusunda anlaşmazlıklar nadir değildir. Everton gibi biri bunun için Jonathan'ı öldürür mü?

"Yüce Tanrım, hayır!" Lord Hess ürperdi. "Yani, hiç rıhtıma ya da tersaneye gittiniz mi? Oraya bir adım daha atmam için bana rüşvet veremezsiniz, kralın fidyesiyle bile!"

Bu noktada Edmund, Lord Hess'i bir başka kendini beğenmiş aptal olarak kovmaya hazırdı ki, başka bir beyefendi sohbete katıldı.

"Saçma sapan iş fikirlerinden biriyle daha Majestelerini sıkmaya mı çalışıyorsun, Everton?" diye güldü bir ses. "Kendi başına yeterince iyi idare edebileceğinden çok eminim. Hatta bunun için daha iyi bile olabilir."

Edmund başını beyefendiye çevirdi. Neyse ki bu adam, sadece çok para kazanmak isteyen ama bunun için *çalışmak* zorunda kalma düşüncesinden ürperen David Everton'dan çok daha mantıklı görünüyordu.

"Sanırım beni hatırlamıyorsunuz." Yeni gelen Edmund'a gülümsedi. "Henry Harris-Huntington, Hungerford Vikontu."

Yüce Tanrım, hangi salak bunun iyi bir isim olduğunu düşündü?

Edmund biraz dehşete kapıldı.

"Avlanmaktan hoşlanır mısınız, Majesteleri?" Henry Harris-Huntington umutlu bir gülümsemeyle sordu. "Hungerford'daki arazimiz olağanüstü avlanma alanlarına sahiptir. Orayı seveceksiniz."

Lanet olası aptal, ismine uygun olarak "H" ile başlayan bir spor dalı bile seçti!

"Savunmasız yaratıkları vurma düşüncesinden özellikle hoşlandığımı söyleyemem." Edmund omuz silkti.

"Ya da belki de Majesteleri ateş etme konusunda *o kadar* yetenekli değildir."

Üçü de arkalarını döndüklerinde gümüşü mavi bir elbise giymiş, dudaklarında muzip bir gülümseme olan uzun boylu genç bir kadınla karşılaştılar. Buz mavisi gözleri Edmund'a kilitlenmiş gibiydi ve gülümsemesi derinleşti.

"Bayan Clarissa Grant," diye mırıldandı Lord Hess.

Elbette, Edmund Clarissa Grant'i nasıl bu kadar kolay unutabilirdi? Bir keresinde onunla evlenmeyi ciddi ciddi düşünmüştü. Şimdi ise neden böyle bir düşünceye kapıldığını anlayamıyordu.

"İyi ateş etmeyi bilmeden savaşta hayatta kalamazsınız," diye sertçe karşılık verdi. "Öfkemden nasibini alan masum yaratıklar düşüncesinden hiç hoşlanmıyorum."

Lord Hungerford onun alaycı ses tonu karşısında pembenin parlak bir tonuna büründü. "Bir sonraki dansın vakti gelmek üzere ve Bayan Bosworth bana bir quadrille sözü verdi bile," dedi aceleyle. "Şimdi izin verirsiniz..."

"Benim de... gitmem gereken başka bir yer var." Lord Hess peşinden koştu.

Clarissa her ikisinin de koşuşturarak uzaklaşmasını eğlenerek izledi. "Nedense daha önce bu kadar heybetli olduğunuzu hatırlamıyorum," dedi.

belirtti. Durakladı ve Edmund'u tepeden tırnağa süzdü. "Sizi tekrar görmek çok güzel, Majesteleri. Sizi bu kadar iyi görmek daha da güzel."

Edmund onun sesinde bir burukluk sezdi.

Ona yan gözle baktı. "Dönüşüme en çok sizin sevineceğinizi düşünmüştüm, Bayan Grant."

Bir zamanlar düşes olmayı arzulamıştı, bu yüzden onun teklifini reddetmiş ve onun yerine Jonathan'ı seçmişti. Onunla evlenmeden kardeşinin ölmesi ne büyük talihsizlikti.

Şimdi, bir Vikont'un kızı olarak, ona bir Leydi olarak bile hitap edilemiyordu.

Kader gerçekten de pek çok kişinin hırslarıyla alay ediyordu.

"Böyle düşünüyorsanız fena halde yanıyorsunuz, Majesteleri," dedi başını hafifçe sallayarak. "Seni tekrar Londra'da görmek güzel, Edmund. Jonathan da bunu isterdi."

"Benimle Jonathan hakkında konuşma!" Edmund tısladı.

Şerefine, Clarissa irkilmedi bile. Bunun yerine daha da geniş bir şekilde gülümsedi. "Artık Dük sizsiniz ve kendi düşesiniz bile var," dedi.

devam etti. "Sanırım seni tebrik etmeliyim Edmund. Bunca yıldan sonra *nihayet* hayatına devam ettin."

Eğer kadın kılığına girmiş bir engerek varsa, onun adı Clarissa Grant olurdu ve şu anda dişlerinden kızgınlık zehri damlıyordu. Ona saldıracak mıydı?

Belki de yapardı. Ne de olsa Jonathan'la evlenmesini geciktiren Edmund'un Londra'ya dönmeyi reddetmesiydi. Edmund merhamet edip düğün için geri dönseydi, düşes olacaktı ve Jonathan hâlâ hayatta olacaktı.

Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. Sosyeteye yeniden girişinden bu kadar kısa bir süre sonra onunla karşılaşacağını düşünmemişti. Ya da onun eski yaralarını herkesin içinde gündeme getireceğini.

Cehennemin, hor görülen bir kadın kadar öfkesi yokmuş.

"Hepimiz seçimlerimizi yaptık Clarissa," dedi Edmund yumuşak bir sesle. "Şimdi onlarla birlikte yaşamak zorundayız."

"Gerçekten de öyle," diye acı acı cevap verdi. "Ama en azından ben seçimlerimi bilerek yaptım. Yine de merak ediyorum, küçük düşesiniz kendisini neye bulaştırdığı konusunda bir fikre sahip mi?"

Edmund kanının donduğunu hissetti.

"Oh, hadi ama. Bana o öldürücü bakışı atma." Yumuşak bir şekilde güldü. "Değerli düşesinize bir şey yapmama gerek yok. Seni tanıyorum Edmund, her şeyi kendi başına mahvedeceksin."

O anda Clarissa'dan ne kadar nefret etse de, bu kez onun haklı olduğunu düşünmeden edemiyordu. Önemsediği her şeyi ve herkesi her zaman mahvetmişti.

Ama bu kez, Mary'nin tüm bunlardan zarar görmeden çıkacağından emin olacaktı.

BÖLÜM 22

T Mary ikram odasından hızla çıkarken dünya kendi ekseninde çılgınca dönüp duruyordu. Dışarı çıktığında duvara yaslandı, Çoktan oluşmaya başlamış gözyaşlarını durdurmak için gözlerini hızla kırptıştırırken, derin nefesler çekiyordu.

Büyük bir balo salonunda, herkesin gözü önünde *ağlayamazdı, ağlayamazdı.*

Ödünç aldığım birkaç tüyle bir kuğuya dönüşebileceğime inanmamam gerektiğini bilmeliydim. Ama o zaman bile, kimsenin beni umutsuzluk içinde görmesine izin vermeyeceğim.

Bu tür duygu gösterilerinin yeri ve zamanı vardı. Pembroke Hall onlardan biri değildi.

Odaya tekrar baktı ve Edmund'un hâlâ zarif bir güzelliğin timsali olan uzun boylu, salkım söğüt bir sarışınla konuştuğunu görünce kalbi acıyla sıkıştı. Bayan Edmund'u tanımıştı.

Clarissa Grant, Edmund'un kardeşi ölmemiş olsaydı Huxley Düşesi olacak kadın.

Ancak kendisinin ve Edmund'un bir geçmişi olduğunu tahmin etmemişti.

Mary, Edmund'u Lord Hess ve Lord Hungerford'la birlikte gördüğünde neden bu kadar geciktiğini merak ederek içecek odasına doğru yürümüştü. Birçok beyefendi spor olsun diye avlanmaktan hoşlanırken, Edmund'un alaycı bir tavırla savunmasız bir yaratığı vurmaya hiç niyeti olmadığını söylediğini duyunca gururla gülümsemek istemişti.

Ama sonra, Bayan Grant'in ona böyle bir yakınlıkla hitap ettiğini duymuştu.

Belki de bir zamanlar Jonathan'la nişanlı olduğu için birbirlerini tanıyorlardı, diye düşünmüştü o zaman. şimdi daha fazla yanılmış olamayacağını biliyordu. Bayan Grant çok sert, Edmund da çok tetikte görünüyordu. Sanki onun saldırmasını bekliyormuş gibiydi.

Mis Grant'in, "Bunca yıldan sonra nihayet hayatına devam ettin," dediğini duymuştu.

Bu yüzden mi savaşa gitti? Jonathan babalarının unvanının varisi olduğu ve o da veraset sıralamasında daha aşağıda olduğu için kardeşini ona tercih ettiğinde kalbi bu kadar kırılmış mıydı?

Ancak Bayan Grant nişanlısının düğünlerinden önce öleceğini ve kendisinin asla Huxley Düşesi olamayacağını hiç tahmin etmemişti. Bir günlüğüne bile.

Muhtemelen şimdi kararından pişmanlık duyuyordur. Hatta muhtemelen Edmund'u geri istiyordur. Sadece onun benimle evleneceğini hiç beklemiyordu.

Bu dűřünce onu o kadar etkiledi ki, acısı neredeyse içgüdüsel oldu.

"Leydi Mary, yani Majesteleri!"

Kafasını kaldırdığında Lord Repington'ın yüzünde mahcup bir gülümsemeyeyle ona baktığını gördü.

Dünyada karşılaşılabileceğim onca insan varken, bu o olmalı!

"Lord Repington." Küçük bir gülümsemeyi başardı. "Bu gece sizi görmek bir zevk."

Teklifini apar topar reddedip Edmund'la aceleyle evlendiği için ona karşı biraz kızgınlık duymasını beklemişti. Ancak Edmund, kendisine karşı kin besleyen bir adama göre oldukça neşeli görünüyordu.

"Benimle dans etme onurunu bahşeder misiniz?" diye sordu umutla. "Kocanızı kıskırtmak istemem. Bu sadece bir dans, başka bir şey değil."

Başka bir gün olsa onu reddedebilirdi ama acıyan kalbi ona buna ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Şu anda içinden akıp giden acıyı yönlendirmesi gerekiyordu.

Ve Lord Repington, tüm hatalarına rağmen, oldukça iyi bir dansçıydı.

Ona gülümsedi. "Sadece bir dans. Başka bir şey değil."

Heyecanla başını salladı. "Yemin ederim."

"Pekâlâ lordum. O zaman dans edelim."

Onu dans pistine götürmesine izin verdiğinde rahatlamış görünüyordu, diğer dansçılar zaten bir quadrille için hazırlanıyorlardı. Sadece müziğin ilk birkaç tınısından bile bunun dansın daha uzun versiyonlarından biri olduğunu anladı.

Bu mükemmel. Kendimi müziğin içinde kaybetmek için daha fazla zamanım olacak.

İkisi de birbirlerini selamladılar ve sonra dans etmeye başladılar.

Lord Repington ciddiyetle, "Bu gece beni geri çevirmediğiniz için çok teşekkür ederim, Majesteleri," dedi. "Başta beni geri çevireceğinizden korkmuştum."

Mary tedirgin de olsa küçük bir gülümseme yaydı. Aslında aklında bunu yapmak vardı ama bu dansa *ihtiyacı vardı*.

"O kadar kalpsiz değilim lordum." Ona gülümsedi. "Sadece benimle dans etmeyi seçmenize biraz şaşırdım."

Ne de olsa dans etmek, hem hanımefendilerin hem de beyefendilerin birbirleriyle, aksi takdirde balo salonu dışında bu kadar özgürce kuramayacakları bağları geliştirebilmelerinin en önemli yollarından biriydi. Evli olmayan hanımefendiler ve beyefendilerin dans için eşleşmeleri beklenirdi.

Birbirlerinin yanından dönerek geçerlerken Lord Repington gülümsemeye başladı ama sonra duraksadı. "Majesteleri... bunun için bana kızmaz, değil mi?"

Mary kaşlarını çattı. "Neden öyle olduğunu anlamıyorum. Neden böyle düşünüyorsun?"

Edmund hâlâ Bayan Grant ile derin bir sohbete dalmış olduğundan, Mary'nin ağrıyan ayaklarına rağmen dansa geri döndüğünü fark edemeyecek kadar meşgul olabilirdi.

"Sana olan sevgisinin hafife alınmaması gerektiğini düşünüyorum. Hem bu, hem de ben çağrılmak istemiyorum." Lord Repington pembenin derin bir tonuna döndü. "Ne de olsa hâlâ yapmak istediğim bazı şeyler var."

"Ne gibi?" Mary ona doğru bir adım atıp sonra tekrar geri dönerken bir kaşını kaldırdı, vücudu müzikle birlikte kendi kendine hareket ediyordu.

Dans etmek onun için hiçbir zaman çoğu insanın gördüğü gibi sosyal bir araç olmamıştı. Ona gerçekten neşe veren şeylerden biriydi. Ancak, bir duvar çiçeği olması, dansa kaldırılma şansının çok az olduğu anlamına geliyordu ve dans pistinin kenarında bile olsa başka bir bayanla dans etmesi pek uygun değildi.

Ama Lord Repington farklıydı. Ona kur yapmak istemişti ve bu yüzden onunla dans etmiş ve onun harika bir dans partneri olduğunu kendi gözleriyle görmüştü.

Edmund kadar harika değil ama kesinlikle çoğu seçenekten çok daha iyi.

"Şey..." Lord Repington biraz kekeleydi. "Bayan Ferguson'a kur yapmak istemiştım-"

"Theodosia?" Müzik hızlanmaya başladığında Mary bir dizi özenli adımı atarken neredeyse tökezliyordu. "Theodosia'ya kur mu yapmak istiyorsunuz?"

Lord Repington onun tepkisinden biraz rahatsız olmuş görünüyordu. "Lütfen bu kadar şaşırmış görünmeyin. Sizin de bildiğiniz gibi Bayan Ferguson çok hoş bir insandır."

Elbette Theodosia'nın ne kadar sevimli olabileceğini biliyordu! Ne de olsa en yakın arkadaşlarından biriydi. Ama bu Mary'nin Repington Markisi'nin arkadaşına kur yapmasını istediği anlamına gelmiyordu, tam da kendisi Edmund'la evlenmek için onu açıkça reddettikten sonra!

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Oh, onaylamayacağını biliyordum!"

Mary ona alaycı bir bakış fırlattı. "Sizin kötü bir koca seçimi olduğunuzu düşündüğümde değil lordum. Sadece daha iki hafta bile olmadan bana kur yapma niyetinizi açıklamıştınız!"

Lord Repington en azından mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Şey, bu yönünü düşünmeyi ihmal etmişim gibi görünüyor."

Mary ona nazikçe, "Theodosia çok hoş bir genç hanım ve eğer ona karşı gerçek bir sevgi besliyorsan seni ona kur yapmaktan asla vazgeçirmem," dedi. "Ama onun duygularına daha fazla dikkat etmek istedim ve bence senin de planladığın kur yapma sürecini çevreleyen koşulları yeniden gözden geçirmen akıllıca olacaktır."

Lord Repington rahatlayarak gülümsedi. "Bu konudaki düşüncelerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim, Majesteleri. İtiraf etmeliyim ki bu konuyu gerektiği kadar derinlemesine düşünmedim."

Mary güldü. "Yardımcı olmak benim için bir zevk Lord Repington."

"Artık bunu geride bıraktığımıza göre." Ona sırtıttı. "Sanırım artık çabalarımı bu dörtlünün hakkını vermeye adayabilirim."

"Hiç sormayacaksın sanmıştım!"

Quadrille gerçekten de karmaşık bir danstı ve Mary'nin en sevdiği danslardan biriydi. Geçmişte, kimse ona sormadığı için dansa gitmezdi.

Göz ucuyla, çok sayıda insanın dans pistine yakın bir yerde toplandığını ve şimdi Markiz'le birlikte dans etmelerini izlediklerini fark etti. Bunlardan biri de kız kardeşiydi ve ona bilmiş bir gülümsemeyle bakıp göz kırptı.

Mary sadece güldü ve kendini dansa atmaya karar verdi.

Lord Repington'ın çabalarına karşılık vermeden bu dans için daha fazla çaba sarfetmesine izin veremezdim!

Birlikte, birbirlerinin ve diğer dansçıların yanından dönerek bir dizi ayrıntılı adım attılar.

Kalbinin heyecanla attığını, damarlarındaki kanın hızla aktığını hissedebiliyordu. Kendini dansa kaptırmaya başladıkça Edmund ve Bayan Grant'i daha az düşünmeye başladı.

Tüm dünya yok olmuş gibiydi ve o anda geriye sadece müzik kalmıştı. Daha önce hiç tecrübe etmediği bir şekilde müziğin melodilerinin kendisini etkilemesine izin verirken gülümsedi.

Şerefine, Lord Repington ona ayak uydurma ve dans boyunca kendi ayakları üzerinde durma görevini fazlasıyla yerine getirmiş görünüyordu.

Kadın ona bir gülümseme attı ve adam başını hafifçe sallayarak onun niyetini anlamış gibi göründü.

Onları izlemek için toplanan kalabalığın sayısı giderek artıyordu ve hayranlıklarını fısıldadıklarını belli belirsiz duyabiliyordu.

Bu gece onlara konuşacak bir şeyler verecekti.

"Görünüşe göre bu gece kaybettiniz. Düşesiniz başka bir erkeğin arkadaşlığından sizinkinden daha fazla keyif alıyor gibi görünüyor."

Edmund daha önce hiçbir kadını boğmak için Clarissa Grant'in o anda hissettiği kadar şiddetli bir arzu duymamıştı. O zaman bile, bakışlarını Clarissa'nın dans pistine çevirdi; orada büyük bir kalabalık toplanmaya başlamıştı bile.

Mary dans pistine geri dönemez, değil mi? Onu ayaklarını dinlendirmesi için bıraktım-

İşte o zaman hatasını anladı. Kendisine bile bir şebboy olduğunu itiraf etmiş olan karısını, evinin bahçesinde çürümeye terk etmişti.

topun saçakları.

Clarissa onunla alay etmeye devam ederek, "Sanırım onu sizin yanınızda hiç bu kadar eğlenirken görmediniz," dedi. "Repington Markisi ile... oldukça mutlu görünüyor. Söylentilere göre, sizin düğününüz ilan edilmeden önce ona kur yapmaya niyetlenmiş-"

Edmund bardağı masaya öyle sert vurdu ki, çevredeki diğer konukların dehşet dolu bakışları arasında paramparça oldu. Lord Hess, Lord Hungerford ve şimdi de Clarissa tarafından engellenmeden önce bunu Mary'ye götürmeyi planlamıştı.

Kız ona eğlenerek bakıyordu ve adam bundan nefret ediyordu. Onu bu kadar kızdırabilmesinden nefret ediyordu.

"İzninizle *Bayan* Grant, başka bir yere gitmem gerekiyor," dedi.

Kadının gözlerindeki öfke parıltısını gördü. "Nereye gideceksiniz, Majesteleri?"

"Karıma tabii ki," diye takıldı. "Bu seni ilgilendirmez."

Teklifimi geri çevirip kardeşimle evlenmeyi seçtiğinde bu seni ilgilendirmez oldu!

Clarissa'nın, Jonathan'la evlenmesini geciktirmek için Londra'ya dönmeyi kasten reddettiğine inanıyor olabileceğini düşünmek onu ne kadar üzse de, Edmund'un başka bir nedeni daha vardı: Clarissa'nın kardeşini asla mutlu edemeyeceğini *biliyordu*.

İlk birkaç ay Jonathan'ı kandırmayı başarmış olabilirdi ama er ya da geç gerçek doğası ortaya çıkacaktı.

Edmund da kardeşini hayal kırıklığından kurtarmak istemişti.

Dans pistine doğru yürüdü ve onu orada bıraktı. Kızın öfkeli olup olmaması adamın umurunda bile değildi.

İsteddiği Mary'di. Hayatında hiçbir şeyi önemsemediği kadar önemseddiği kişi Mary'ydi.

Ve şimdi, onu başka bir adama kaptırma düşüncesi, sadece bir dans bile olsa...

Bu onu akıl sağlığının sınırına getirmeye yetmişti.

BÖLÜM 23

I *acı veren bir şeyden harika bir şeyin çıkmayı başara bilmesi gerçekten şaşırtıcı.*

Mary hiçbir dansda Lord Repington'la o anda olduğu kadar keyif almamıştı. Onunla Edmund'la paylaştığı bağı paylaşmasa da, mükemmel bir dans partneri olması onun için zaten yeterliydi ve bunun ötesinde, geçmişi arkalarında bırakıp yollarına devam etmeyi başarmışlardı.

Bu, bir zamanlar kur yaptığı kadına karşı hâlâ kin beslediği anlaşılan kocası için söyleyebileceğinden daha fazlaydı.

Şu anda sadece neşemi kaçırarak şeyler düşünmemeliyim. Bir daha asla böyle dans edemeyebilirim...

Kendini müziğe kaptırdığında, dansı izlemek için dans pistinin kenarlarında bekleyen kalabalığın arasında yükselen fısıltıların belli belirsiz farkındaydı. Bir kadının öfkeyle soluduğunu duydu ama üzerinde durmamaya karar verdi.

Anlaşıldığı üzere, belki de etrafına daha fazla dikkat etmeliydi, çünkü kısa süre sonra ağır bir kas duvarına doğru döndü.

"Ne-"

Sıkıntıyla kaşlarını çatarak, yolunu kesecek ve onu dansın ortasında durduracak kadar korkunç bir şekilde adımını kaçırmanın kim olduğunu görmek için başını kaldırdı.

Edmund'un yasaklayıcı yüzünün, sanki az önce İngiltere'deki en büyük suçu işlemiş gibi kendisine baktığını görmeyi hiç beklemiyordu.

"Majesteleri!" Lord Repington şaşkınlık ve öfke içinde soluk soluğa kaldı.

Edmund alçak ve tehlikeli bir sesle, "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Lord Repington," dedi. "Ama sanırım karımla dans etme sırası bende."

Marki buna bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama sonra çenesini kapatıp dans pistinden uzaklaştı.

Mary, kendisini böylesine değerli bir dans partnerinden mahrum bıraktığı için sinirlenerek kocasına baktı. Bayan Grant onu bir kez daha reddettikten sonra mı onun yanına dönmüştü?

Adamın dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırmasından hoşnutsuzluk sezmesine rağmen, yüzündeki vurdumduymaz çizgilerden bunu anlamakta güçlük çekiyordu.

"Kocacığım," diye başladı sakar bir sesle. "Dans henüz bitmedi. Ayrıca, evli bir çiftin birbiriyle herkesin önünde dans etmesi pek uygun değil. Zaten ilk geldiğimizde de dans etmiştik."

"Daha önce bu konuda pek şikâyetiniz yok gibiydi."

"Sana daha önce bunun yapılmadığını söylemişim," diye hatırlattı ona öfkeyle. "Neden bunu özellikle unutmayı tercih ediyorsun?"

Mary ağrıyan ayağını yere vurmak istedi ama bunun kendisini öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi göstereceğinden korktuğu için bunu yapmaktan kaçındı. Ama adamın davranışlarının kendisini ne kadar etkilediğini göstermek istemiyordu.

"Madem bu kadar dans etmek istiyorsun, o zaman *benimle* dans edebilirsin."

"Daha önce dans etmiştik zaten," diye tekrarladı. "Ve hayır, yapamayız, çünkü zaten daha önce dans ettik. Gecenin geri kalanı için bir hata yeterli olacaktır."

"Aynı fikirde değilim, sevgili karıcığım," diye homurdandı ve dörtlünün müziği nihayet durduğunda onu kendine doğru çekti. "Senin de söylediğin gibi, zaten bir hata yaptık. Bir başkasının pek önemi olmamalı."

Ona ters ters baktı. "Aklını kaçırmış olmalısın!"

Cevabı yumuşak bir fısıltıydı, neredeyse kulaklarını okşayan bir tüy gibiydi. "Belki de yaptım ve bunun için suçlanması gereken kişi sensin."

Mary o anda, kendilerine aval aval bakan insanlarla dolu bir balo salonunun ortasında onunla tartışmanın boşuna olacağını anladı. Edmund canı ne isterse onu yapıyordu ve g r n  e bakılırsa adabı pek de umursamıyordu.

Dudaklarını büzdü. "Pek    o zaman. Dans edelim."

"Bunu benim yolumdan görebileceğini biliyordum." Selam verirken ona gülümsedi.

Müzisyenler yeni bir melodi çalarken Mary zarif bir reverans yaptı. Bir sonraki dansın ne olacağını anladığında yüreği ağzına geldi.

Bir vals.

O ve Edmund daha skandal bir çabanın içine girebilir miydi?

Ancak, bu durumdan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu, çünkü onu sadece kendine çekti -gerekenden çok daha fazla.

Zaten vals oldukça samimi bir danstı ve alındığı anda yalnızca en cüretkâr olanlar dans pistine çıkmaya cesaret edebilirdi. Leydi Pembroke bu *dansın* kendi balo salonunda *oyanmasına* izin verdiği için bile oldukça cüretkârdı.

Ama Mary ve Edmund dans edeceklerdi.

"Lord Repington'la dans etmemden hoşnut değil misin?" diye sordu müziğin eşliğinde sallanmaya başladıklarında.

Cevabı neşesiz bir gülümsemeydi. "Ne düşünüyorsun, sevgili karıcığım?"

Çenesini inatla kaldırarak, "Bence kızgınsın," dedi. "Mantıklı bir nedeniniz olmamasına rağmen."

"Ah, yok, değil mi?" diye ipek gibi bir sesle onu döndürdü ve öyle ani bir şekilde kendine doğru çekti ki neredeyse tökezleyip göğsünün üzerine yığılacaktı.

Kadın adama ters ters baktı ama adam memnuniyetle sırtıtmakla yetindi.

"Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun?" diye çıkıştı.

"Canım, sana bir içki getirdikten sonra görmeyi beklediğim onca şey arasında, başka bir adama gülümsediğini görmenin bunlardan biri olmadığını söylemeliyim."

"Ne yapsaydım o zaman? Kulağını mı ısıracaktım?"

"Şimdi, düşünmek isteyebileceğiniz bir fikir var."

Mary başını salladı.

Edmund deliriyor olmalı. Yoksa Lord Repington'ı mı kıskanıyor?

Nedense bu düşünce çok gülünçtü!

"Çok konuşuyorsun," diye mırıldandı nefesinin altında. "Seni daha önce Bayan Grant ile gördüm."

Ben de seni konuşurken duydum. Onu unutmanın epey zaman aldığını söylediğini duydum ve sonra nasıl tepki verdiğini gördüm.

Edmund ona hiç aşk sözü vermemişti. Aslında tam tersi. Ve şimdi bunun nedenini biliyordu.

"Ona gülümsediğimi gördün mü?" diye meydan okudu, sesi kulağında alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Başka erkeklere böyle gülümsememelisin canım. Sen *benimsin* Mary ve seni başka erkeklere gülümserken görmek bana medeni bir adam olduğumu unutturuyor."

Kadın adama ters ters baktı. "Sırf gülümsediği ve benimle dans ettiği için bir insanı tehdit ediyor olamazsın!"

"Sevgili, tatlı Mary, sabrımı denemeni tavsiye etmem," diye uyardı, sesindeki gürlleme sinirlerini ateşledi. "Sonuçtan hoşlanmayacağından emin olabilirsiniz."

Kız daha cevap veremeden, adam çoktan geri adım atmış ve kıza selam bile vermeden, gözlerinde soğuk bir bakışla dans pistinden çıkıp gitmiş, kızı da yüzünde şaşkın bir ifadeyle orada tek başına bırakmıştı.

Lord Repington'la dansımı yarıda kesip beni burada bıraktığına inanamıyorum!

Etrafındaki fısıltılar arttıkça Mary'nin de dans pistini terk etmekten başka çaresi kalmamıştı. Julia ve Selina'nın durduğu yere doğru yürürken başını dik tutmak için elinden geleni yaptı, ikincisinin yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Selina endişeli bir ses tonuyla, "Dükünüz ayrılırken pek memnun görünmüyordu," dedi. "Bir anlaşmazlık mı yaşadınız?"

Julia gülerek, "Sanırım bunun Mary ile dans eden bir markiyle bir ilgisi var," dedi.

Mary dudaklarını büzdü. "Buna hâlâ nasıl glebiliyorsun anlamıyorum."

"İnanın bana, uzun zamandan beri bir baloda en çok eğlendiğim an bu!"

"Kendimi oldukça iyi hissederken bunun sizi bu kadar eğlendirmesine sevindim-"

"Utandın mı? Keyifsiz mi?"

"Sndr," diye bitirdi Mary ters ters bakarak. "Onu anladığımı hiç sanmıyorum. Bir an sıcak davranıyor, sonra da buz gibi oluyor!"

Kız kardeşi ona dönüp güven verici bir elini omzuna koymadan önce Julia ve Selina'nın birbirlerine bilmiş bilmiş baktıklarını fark etti.

Julia ona nazikçe, "Bunun nedeni hayatın boyunca sığ erkeklerle uğraşmış olman, canım," dedi. "Ve sanırım kocan da onu manipüle etmeye çalışan kadınlardan payına düşeni almıştır."

"Ben kimseyi manipüle edecek bir insan değilim," diye homurdandı Mary.

"Elbette bunu biz biliyoruz ama kocanız bilmiyor," diye hatırlattı Selina ona. "Ve hatta diyebilirim ki, onun içinde uzun zamandır hiç hissetmediği bir şeyi kışkırttınız."

"Onu kışkırtma fikrinden hoşlanacağımı sanmıyorum." Mary ürperdi. "Kızgın bir ayıyı dürtmeye çalışmak gibi bir şey bu."

Kız kardeşi ve arkadaşı tekrar birbirlerine baktılar.

Julia güven verici bir gülümsemeyle, "Sanırım bir gece için yeterince içtin, canım," dedi. "Neden önden gitmiyorsun?"

"Ayrılmak için çok erken. Bu oldukça kaba bir davranış olur."

Selina gülümseyerek, "Siz yeni evlisiniz," dedi. "Bunu eğlenceli bulabilirler ve bir süre bunun hakkında konuşabilirler, ama erken ayrılmanızın bu gece yaşanabilecek en skandal şey olmayacağını göreceksiniz."

Mary zayıf bir kahkaha attı. "Belki de haklısın. Zaten kendimi biraz yorgun hissediyorum."

"O zaman git." Julia ona gülümsedi ve elini güven verici bir şekilde sıktı. "Ayrıca, sen zaten bir düşessin. Size karşı söyleyebilecekleri pek bir şey yok."

Mary başını sallayarak kız kardeşine ve arkadaşına veda ettikten sonra ev sahibesini aramaya koyuldu.

Saat gece yarısını sadece yarım saat geçiyordu ve oldukça erkendi, ama Mary ayakta durmak ve diğer konukların kendisine yönelttiği bakışlara katlanmak zorunda kalacağı düşüncesinden hoşlanmıyordu. Bazen, hâlâ evlenilemez bir şebboy olarak görüldüğü zamanlarda yaptığı gibi, arka planda kaybolmayı özlüyordu.

Artık bir düşes olduğu için, insanlar ona aval aval bakmaktan, en ufak bir yanlış adımını izlemekten çekinmiyor gibiydi.

Ancak Mary'nin emin olduğu bir şey varsa, o da insanların her zaman konuşacağı ve *her zaman* konuşacak başka bir şey bulacağıydı.

Zamanla bu da kolektif hafızalarından silinecekti.

Görünüşe bakılırsa dük olmak insanı, daha düşük rütbeli erkeklerin görgü kurallarını ihlal ettiği için maruz kalacağı aşağılamalardan muaf kılıyordu. Ancak bu, Edmund'un akranlarının kibar arkadaşlığını reddetmek zorunda kalmaktan kurtulacağı anlamına gelmiyordu, dans pistinden çıktıktan kısa bir süre sonra fark ettiği gibi.

Ani çıkışıyla Mary'nin ağzını nasıl açık bıraktığını hatırlayınca, onu terk ettiği için büyük bir suçluluk hissetti. Oradan uzaklaşırken gözlerini hâlâ üzerinde hissedebiliyordu.

Ama daha fazla kalırsa kendini kontrol edemeyecekti. Vücudu onu kendisine ait kılmak için ısrar etse bile, gözlerini kaçırmak ve uzaklaşmak için kendini kontrol etmesi gerekmişti.

İyice.

Mümkün olan her şekilde.

Şimdi bile, etrafı başka bir grup beyefendiyle çevriliyken, kızın yanaklarındaki kızarıklığı, dansın gerektirdiği tüm o efordan dolayı göğüslerinin korsesine nasıl baskı yaptığını hatırlayınca, kendini açıklanamaz bir şekilde sertleşirken buldu.

"Ne diyorsunuz, Majesteleri?"

Dört çift göz umutla ona doğru döndü ve kalabalık bir balo salonunun ortasında karısının vücuduyla ilgili fanteziler kurarken onları tamamen görmezden geldiğini fark ettiğinde kendini üzgün buldu.

Böyle bir sorunun yanıtlanmaya bile değmeyeceğini düşünen bir insanın tavrını takınmayı umarak omuz silkmek üzereydi ki omzuna hafifçe vurulduğunu hissetti.

İçgüdüsel olarak arkasına döndü ve Mary'nin güzel yüzünde yumuşak ama yorgun bir gülümsemeyle karşısında durduğunu gördü.

"Sohbetinizi böldüğüm için özür dilerim, Edmund," dedi ona usulca. "Kendimi biraz iyi hissetmiyorum, bu yüzden Leydi Pembroke'tan bu gecenin geri kalanında... ah, eğlenceden muaf tutulmasını rica ettim."

Edmund kaşlarını çatı. Köşedeki saate hızlıca bir göz attığında saatin henüz sabahın biri bile olmadığını ve bu tür olaylar için hâlâ oldukça erken olduğunu gördü.

"İyi misin? Herhangi bir yerinde ağrı hissediyor musun?" diye sordu, gözleri başının üstünden terliklerine kadar hızla tararken.

Başını salladı ve sessizce güldü. "Düşündüğünüz kadar korkunç bir şey değil, sizi temin ederim. Sadece yorgunum, hepsi bu."

Edmund, onun yorgunluğuna katkıda bulunmuş olabileceğini fark edince bir utanç dalgası kapladı içini.

"Seni hemen eve götüreceğim," dedi ona. Gruba geri döndü. "Karım kendini iyi hissetmiyor ve onu Huxley'e geri götürüyorum."

Onlardan izin istemiyordu. Aksine, niyetini belirtiyordu.

Adamlar biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı ama Edmund onların ne düşündüğünü pek umursamıyordu. Ayrıca, balo salonunu ve ona dayatabilecekleri sıradan konuşmaları terk edebilmekten başka bir şey istemiyordu.

Kadının elini tutarak uşaklardan birine arabalarını getirmesini söyledi ve onu ustalıkla balo salonundan dışarı çıkardı. Kalabalık, geçmelerine izin verecek kadar kolaylıkla dağıldı ve o da bunun kendisini bir dük olarak tanıdıkları için mi yoksa görünüşünden dehşete düştükleri için mi olduğunu esprili bir şekilde merak etti.

Her ikisinin bir kombinasyonu olduğunu düşündü.

Mary'nin kendisine doğru hafifçe eğildiğini hissetti ve onu yanına çekip başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurma dürtüsüne direndi.

Sadece karısı ona hiç korkuyla ya da dehşetle bakmamıştı. Sadece karısı onun görünüşünü ve unvanını görmezden gelmiş ve yine de ona ilgi göstermişti.

Clarissa'nın daha önceki alaylarına rağmen, Mary'ye bir süre daha tutunabilmeyi diledi; Mary'nin kendisinin ne kadar büyük bir canavar olduğunu görmemesi için araya mesafe koymak zorunda kalsa bile.

BÖLÜM 24

T Huxley Malikânesi'ne dönüş yolculuğu sessizlikle doluydu ama Mary yaşanan onca şeyden sonra bu yolu tercih ettiğini düşünüyordu. baloda oldu.

Gizlice karşısında oturan adama bir bakış attı ve küçük bir iç geçirdi. Edmund gerçekten de hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı ve onun kendisine verdiği sadakat sözünden asla dönmeyeceğini bilse de, belki de - sadece *belki* de- Bayan Grant için daha uygun olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Ne de olsa Bayan Grant uzun boylu, salkım söğüt gibi, zarif bir güzelliğe sahipti. Mary geçmişte erkeklerin ona kur yapmak için nasıl birbirlerini ezdiklerini ve salonunun taliplerinden gelen pahalı çiçeklerle nasıl dolup taşığını duymuştu.

Aralarında bir yerde muhtemelen Edmund vardı, daha genç olduğu zamanlar. Savaş onu değiştirmeden önce.

Artık Huxley Dükü olarak geri dönmüştü ve o, bir zamanlar Düşes olmayı arzulayan kadın, sadece Bayan Clarissa Grant'tı.

Acı ve pişmanlık gerçekten de yutulması en zor iki damladır.

Mary başını yastığa yaslayıp hafifçe sallanma hareketinin onu uykuya daldırmasına izin verirken içini çekti.

Gözlerini tekrar açtığında, araba malikânenin önünde durmuştu ve Edmund çoktan dışarı çıkmaya başlamıştı.

Mary eteklerini yukarı kaldırdı ve kendi başına tırmanmaya hazırlanırken adamın ona uzattığı eli gördü. Sessiz bir yardım teklifi. Yapmak ya da başarmak istediği her şeyde ona destek olacağına dair verdiği sözü hatırlatıyordu.

İkisi de bu sırada birbirlerinin gözlerine bakmaya cesaret edemeseler bile, bu hala oradaydı.

Tereddütle elini onunkine koydu, eli hafifçe onunkinin üzerine kapandığında nefesi boğazında düğümlendi.

Sonunda yere adımını attığında, adamın onu tutmaktan vazgeçeceğini düşündü. Bunun yerine, Williams'ın onları beklediği ön kapıya doğru sessizce yürürlerken elini kolunun kıvrımına sıkıştırdı.

"Majesteleri," diye selamladı uşak başıyla.

"İyi akşamlar Williams." Mary yorgun bir gülümseme takındı.

Edmund sadece başını salladı.

"Size yardımcı olması için Anna'yı çağırayım mı, Majesteleri?"

Mary başını salladı. "Hayır, oldukça geç oldu. Kendi başıma idare edebilirim."

Ön kapıdan içeri adım attıklarında Mary, Edmund'un sonunda elini bırakacağını düşündü. Yine de bırakmadı ve hatta onu merdivenlere kadar götürdü.

Beni yatak odama götürmeye mi niyetli? Eğer niyeti buysa, sanırım bunu yapmasına izin verebilirim. Bunda hiç bir zarar yok...

Sesi duyduğunda merdivenin tepesine varmışlardı.

"Teşekkür ederim."

Sertleşti. "Ne için?"

"Beni o sıradan sohbetten çekip çıkardığın için. Doğru zamanda geldin."

Mary dudaklarını büzdü ve nazikçe omuzlarını silkti. "Rica ederim, sanırım."

Adam şaşkınlıkla ona bakarken kadın elini yavaşça adamın kolundan çekti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye çıkıştı.

Ona gülümsedi. "Edmund, ben yetişkin bir kadını. İstersem yatak odama kadar kendi başıma yürüyebilirim."

"Eğer istersen?"

"Evet," diye cevap verdi, biraz kızgın hissederek. "Sanırım buna *özgür irade* deniyor."

Adamın yanından geçmek için döndü ama sonra adamın elinin bileğini kavradığını hissetti. O anda, gecenin büyük bir bölümünde bastırmaya çalıştığı duyguların yüzeye çıktığını hissetti.

"Çöz beni Edmund," dedi soğuk bir sesle.

"Yapmamayı tercih ederim."

Dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gitmeme izin vermezdin ama beni tutmazdın da. Bir an benden uzaklaştırdın, bir an sonra beni yalnız bırakmazdın."

"Sen *benimsin*, Mary," diye hırladı. "*Benimsin*."

Ona meydan okurcasına baktı. "Beni *kendinin* yapmadığın halde senin olduğumu söyleyemezsin Edmund."

Adam ona sertçe baktı ve kadın onun çenesindeki kasların titrediğini görebiliyordu.

"Benden gerçekten ne istiyorsun Edmund?" diye sordu sonunda, sanki tüm gücü tükenmiş gibi hissederek.

Bir an için onu bırakacağını düşündü, ama sonra aniden onu kendine çekti, böylece göğsüne doğru tökezledi.

"Senden ne istiyorum?" Sert bir şekilde güldü. "Senden hiçbir şey istemiyorum. *her şeyi. Bunu* istiyorum."

Dudakları bir kasırğa gücüyle onunkilere çarptı. Kız şaşkınlıkla yumuşak bir nefes verdiğinde, adamın dili cesurca kızın ağzına daldı. Eli başının arkasına geldi, dudakları, dili ve dişleri ağzını harap ederken onu tuttu.

Teslimiyet içinde miyavlayarak kollarını ona doladı, onu öperken ona yapıştı ve son birkaç gündür hissettiği tüm bastırılmış tutku ve hayal kırıklığını serbest bıraktı. Onun alt dudağını ısırıldığını hissetti ve yumuşak bir inilti çıkardı, bu da onu dudağını nazikçe emmeye teşvik etti.

Diğer eli kızın poposunda gezinerek onu kendisine yaklaştırdı, böylece kız onun açık uyarılmışlığını hissedebildi.

"Bunu hissediyor musun, tatlı Mary?" diye kulağına kısık sesle fısıldadı. "İşte seni *bu* kadar çok istiyorum."

"O zaman neden beni almıyorsun?"

"Çünkü her şeyden başka bir şey istemiyorum," diye homurdandı kulak memesinin narin derisini ısırarak. "Seni yiyip bitireceğim ve geride kül ve tozdan başka bir şey bırakmayacağım."

Adamın onu korkutmak istediğini sanıyordu. Onu tamamen tüketeceğini ve onun için geri dönüşün olmayacağını söylemek için.

Onun için.

İkisi için de.

Mary de eski haline dönmek isteyeceğini sanmıyordu.

"Ama ben de istiyorum," dedi ona acıyla, uzanarak onun boynunu nazıkçe kavradı. "Ben de seni istiyorum Edmund. Hepinizi."

İnledi, kalçaları onun dokunuşuna sürtünüyordu. "Tanrı yardımcım olsun, ama sen benim ölümüm olacaksın!"

Adam onu kollarının arasına aldı ve yatak odasına doğru yürürken kadın ona sarılıp hafifçe güldü. Odaya vardıklarında, adam kapıyı tekmeleyerek açtı ve arkasından tekmeleyerek kapattı.

Daha önceki tüm sabırsızlık gösterisine rağmen, onu yatağının ipek örtülerine sonsuz bir özenle yatırdı - her gece ona ne zaman geleceğini merak ederek yattığı aynı yatak.

Parmağını hafifçe göğüslerinin üzerinde gezdirdi ve gözleri kapanırken kadından narin bir ürperti aldı.

"Seni içinde gördüğüm andan itibaren bu elbiseyi üzerinden çıkarmayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

Mary küçük bir kıkırdama çıkardı. "Çıkar o zaman."

"Yapacağım," diye söz verdi, onun yumuşak tenini ısırarak. "Ama şimdi değil..."

Sesindeki kaba vaat, kadının omurgasından bacaklarının arasındaki yere doğru bir heyecan gönderdi ve alevler içinde kalacağını düşünene kadar kanını ısıttı.

Onu tekrar öptü, bu sefer yavaşça. İyice. Sanki onu tatmak için dünyanın tüm zamanını harcamaya niyetliymiş gibi. Mary sabırsız bir ses çıkararak vücudunu onunkine doğru eğdi. Adamın cevabı kısık bir kahkaha oldu.

"Sabır, canım," diye mırıldandı. "Bunun bir erdem olduğunu duymuştum."

"Şu anda kendimi pek erdemli hissetmiyorum."

Ona sıırttı. "Sanırım yapmak üzere olduğumuz şey erdemli olmaktan çok ama çok uzak..."

"Kesinlikle öyle umuyorum," diye mırıldandı, yanaklarından sıcaklık akarken bile.

Kıkırdadı, kısık ses göğsünden ağrıyan kalbine doğru titreşimler gönderdi. Dudaklarını boynunun yan tarafına bastırdı ve kısa bir süreliğine daha yüksek yakalı elbiselere yatırım yapması gerekip gerekmediğini düşündü.

Bunun için buna değer.

Kendini tamamen onun bakımına teslim ederken iç çekti, adam öpüp emerek aşağı inerken daha iyi erişebilmesi için boynunu eğdi

Nabzının tenine çok yakın bir yerde çırpındığı yere.

Korsesinin gevşediğini hissetti ve adamın sırtındaki bağcıkları ustalıkla çözdüğünü geç de olsa fark etti.

Oldukça hızlı hareket ediyor.

Parmaklarını kadının korsajının üst kısmının altından geçirerek yavaşça aşağı çekti ve göğüslerini bağlı oldukları yerden kurtardı. Adamın eli çıplak göğsünün üzerinde gezinirken geri çekildiğini ve göğsünü hafifçe sıkmak için durakladığını gördü.

Mary yumuşak bir inilti çıkardı ve daha fazlası için açgözlülükle onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Sana böyle dokunmam hoşuna gidiyor mu canım?" diye sordu sıkmaya ve bırakmaya devam ederken... sıkmaya ve bırakmaya...

"Evet," diye iç geçirdi. "Ah, evet..."

Adam onun kabarmış meme ucunu çimdikledi ve kadın yumuşak bir iniltiye dönüşen keyifli bir ılgık attı.

"Peki ya bu? Sen de beğendin mi?"

Mary, sözcükler elinden kayıp gitmeye başlamışken adamın sorularını yanıtlamaya devam etmesini nasıl istediğini anlayamıyordu. Tek bildiği adamın parmaklarının dokunuşu ve onu yavaşça tatlı bir çılgınlığa doğru itiydi.

Dudakları kadının boğazından aşağıya doğru işkence edercesine yavaşça iniyordu, sanki onun zevkini en bilinçli şekilde ortaya çıkarmak ister gibiydi. Sanki kadın, en yıkıcı müziği çalmaya niyetli yetenekli bir virtüözün elindeki bir enstrümandan başka bir şey değildi.

"Ah, Edmund," diye iç geçirdi, tırnakları adamın omuzlarına batıyordu.

Gözleri kısa bir süreliğine açıldı ve adamın göğüslerine kurt gibi gülümsediğini gördü.

Benim için kesinlikle haince bir şey planladı. Bunu hissedebiliyorum.

Sıcak dilinin meme ucundaki ilk törpüsü onu şaşkınlık içinde haykırmaya itti. Ağzı o pembe tepe noktasında kapandığında, vücudu yataktan eğildi, alt karnı tatlı, işkence edici bir arzuyla kıvrıldı ve çözüldü.

Mary sanki dünyası kontrolden çıkmış gibi hissediyordu. Hayatı boyunca kendi kaderinin efendisi olmaya çalışmıştı. Dışarıdan bakan bir yabancı olmayı tercih etmişti, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle balonun geri kalanına bakan bir şebboy.

"Edmund-oh, Edmund!" diye haykırdı.

"Adımı böyle söylemene bayılıyorum," diye mırıldandı, sesi alçak, hınzır ve vaat doluydu. "Bu beni-" Dili bir meme ucunun etrafında dönüyordu. "-daha fazlasını yapmak istiyorum."

Daha fazlası derken neyi kastettiğini Mary tam olarak bilmiyordu. Tek bildiği, eğer adam ona dokunmayı bırakırsa büyük ihtimalle *öleceğiydi*.

Eli karnından kalçasına doğru inerken dikkatini diğer göğsüne vermek için döndü. Kumaşı bir avuç yakaladı ve yukarı doğru sürükledi. Santim santim, bacaklarının serin havaya maruz kaldığını hissetti.

Bana tekrar dokunacak mı?

Mary bu düşünce karışığında kesinlikle heyecanlanmıyordu ve çatı katında usta parmaklarıyla vücudunu nasıl tatlı bir şekilde kendinden geçirdiğini hatırlıyordu.

Ancak bu kez, parmakları Mary'nin bacaklarının arasındaki tüylü buklelere girerken hiç tereddüt etmedi. Bir zamanlar keşfedilmemiş bir bölge olan bu yer artık onun egemenliği altındaydı ve Mary bunu ona isteyerek sunmuştu.

"Tanrım, nasıl bu kadar duyarlı olabiliyorsun?" diye inledi onun göğsüne doğru. "Tatlı Mary, seni tatmama izin vereceksin, değil mi?"

Adam ıslak yarığını okşamaya devam ederken sözlerinin anlamı Mary'nin gözünde kaybolmuştu. Tek istediği adamın yaptıklarına devam etmesi ve asla ama *asla* durmamasıydı...

Ama sonra adam ayağa kalktı ve kadın kendini çaresiz hissetti. Gözlerini açtığında adamın dikkatle kendisine baktığını gördü.

"Bir terslik mi var?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı. "Sadece seni gördüğümünden beri yapmak istediğim bir şey var."

"Ne yapıyorsun-ooh!" Parmağının klitorisinin etrafında döndüğünü hissettiğinde yüksek bir inilti çıkardı.

Parmağı kızın merkezine bastırırken ona sırıttı. "Eğer bundan bu kadar hoşlandıysan, sanırım şimdi yapacağım şeyden daha çok hoşlanacaksın..."

Mary onun kendisine yaptıklarından daha *lezzetli* ne olabileceğini bilmiyordu. Bundan daha büyük bir şey olamazdı herhalde?

Adamın bacaklarının arasında kaydığını, baldırını geniş omzuna yaslayacak şekilde ayarladığını ve kendini kalçalarının arasına yerleştirdiğini hissetti. Zevkin içinde o kadar kaybolmuştu ki, adamın dilinin merkezindeki ilk fiskesi onu şaşkınlıkla doğrulmasına ve gözlerini kocaman açmasına neden oldu.

Beni orada öpmek istemiş olamaz mı?

Ama öyleydi.

Sanki açlıktan ölmek üzere olan bir adammış ve kadın da onun önünde bir ziyafetmiş gibi açgözlülükle onu yaladı. Dili kızın çekirdeğine çarpıyordu ve kızın feryat etmemek için yapabildiği tek şey buydu.

"Edmund! Aman Tanrım! Edmund!"

Kıkırdadı ve dili ona mümkün olduğunu hiç düşünmediği şeyler yapmaya devam ederken titreşimleri tam merkezinde hissedebiliyordu.

Ağrıyan klitorisini nazıkçe emdiğinde, sanki binlerce parçaya ayrılacakmış gibi hissetti. Yüz bin parçaya.

"İşte bu, tatlı Mary," diye mırıldandı. "Kendini tutma. Sana zevk vermeme izin ver."

Çözölmeye başlamıştı. Bunu hissedebiliyordu.

Yatağın üzerinde çırpınıyor, bir arzu denizinde kayboluyordu. Dudakları, dili ve dişleri her ne kadar kazısa, çekiştirse ve emse de, kör edici hazzın büyüdüğünü, alçaldığını hissediyordu.

Dili, sanki onun aklını nerede ve nasıl kaçıracağını biliyormuş gibi, hissin en yoğun olduğu yerde dönerek o tatlı işkenceyi inşa etmeye devam etti.

"Benim için gel, Mary," diye ısrar etti.

"Oh, Edmund... Kendimi tutamıyorum," diye bağırdı.

"İşte böyle, tatlım. Bırak..." Sesi alçak ve nazikti ama çökmüş ve katmanlıydı, zirveye daha da yaklaştıkça duyularını çarpıtiyordu.

Ağzının nazik emişini tam meme ucunu sıkıştırdığı sırada göbeğinde hissetti ve bir feryat kopardı, vücudu varlığından yükselen kör edici zevkten titriyordu.

Ve o zaman bile durmadı, kadın gevşeyip çarşafların üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar ondan dalga üstüne dalga çekti. Ancak o zaman onu kollarına aldı ve şakağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Harikaydın, tatlım. Kesinlikle harikaydın," diye mırıldandı.

Islaktı, ağrıyordu ve titriyordu. Berbat görüldüğünden emindi. Ama Edmund onu sanki dünyadaki en mükemmel şeymiş gibi tutmaya devam etti ve o anda Mary öyle olduğu için son derece mutluydu.

Belki de ona göre, kız gerçekten de gözden kaçmayacak ve defalarca es geçilmeyecek kadar güzeldi. Belki de onun için kız gerçekten de camdan yapılmış gibi tutulmaya değerdı.

Yüzünde hoşnut bir gülümseme, vücudunda tüy gibi hafif bir hisle gözlerini kapatıp tatlı bir uykuya daldı.

BÖLÜM 25

S *O dünyadaki en güzel şey. En değerli şey. Ve ben onu kirleten bir canavarım.*

Edmund, Mary'nin yavaşça uykuya dalmasını, yorgun bedeninin kollarında güvenle koza gibi sarılmasını izledi. Sadece birkaç saat önce, Mary'nin tutku dolu çığlıkları, Huxley'in önceki tüm Düşeslerine ait olan geniş yatak odasını doldurmuştu.

Ama odanın kendisi eski ve mobilyalar biraz demode olsa bile, Edmund üzerinde yattıkları yatağın öyle olmadığını biliyordu.

Orduda subayken biriktirdiği parayla karısı için satın aldığı şeylerden biriydi. Karısının, annesinin yıllar önce ölümüne kadar yattığı yatakta yatmasına izin veremezdi.

Hayır, Mary daha iyisini hak ediyordu ve Edmund, düşesine layık dört direkli, kanopili bir yatak için küçük bir servet harcamaya kararlıydı.

Küçük bir ses çıkardı ve şimdiye kadar gördüğü en sevimli şekilde onun yan tarafına sokuldu. Aslında, onunla ilgili her şey onu memnun ediyordu.

Hafif bir hareketle kadının çıplak bacağı adamın dolgun erkekliğine sürtünerek hafifçe inlemesine neden oldu.

Belki de beni biraz fazla memnun ediyor.

Şakağına bir kez daha hafif bir öpücük kondurdu ve kendini yavaşça onun kucağından kurtardı. Uykuya dalmamak için uzun süre oyalanamazdı.

Sessizce elbisesini çıkardı ve onu vardiyasıyla bıraktı. Onu ağır battaniyeyle örttü, kız küçük bir şikâyet sesi çıkardığında kalbi sıkıştı.

Belki savaştan bu kadar yara almamış olsaydı, bu kadar *zarar görmemiş* olsaydı, kendisini bütün gece onun yatağında kalmaya layık görebilirdi. Ama o daha iyisini biliyordu. Kabusların geleceğini biliyordu. Gözlerini kapattığı anda top sesleri ve silah patlamaları rüyalarını dolduracaktı. Çığlık atarak uyanacak ve sadece onun huzurunu bozacaktı.

Bu onun izin verebileceği bir şey değildi.

Mary çok saf ve çok güzeldi. Onun tatlı bedenine dilediğini yapmasına zaten izin vermişti. Daha fazlasını isteyecek kadar obur olamazdı.

Başına son bir öpücük kondurdu ve odasında kendi ihtiyaçlarını karşılamak üzere yanından ayrılmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin oldu.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra ereksiyonunu çıkardı ve kısık bir inilti çıkardı. Onu o lanet elbisenin içinde gördüğünde, Madam Lacroix'nın yeteneklerini olduğundan daha az gösterdiğini düşündü. Ve sonra, Pembroke Hall'daki balo salonunda onu takip eden erkek bakışlarını gördüğünde, modacının hizmetlerini bir daha *asla* düşünmemeyi aklından geçirdi.

Erkekliğini okşarken alçak sesle tısladı.

Mary'nin ona bir kez daha dokunmasına izin vermesi zaten fazlasıyla yeterliydi. İkisi arasında, daha iyi kontrol sahibi olması gerektiğini biliyordu. Ne de olsa o masumdu, kadınlarla erkekler arasındaki özel ilişkilere alışık değildi.

Ama bir anlığına da olsa, onun kendisini arzuladığı, kendisinin ona ihtiyaç duyduğu kadar onun da kendisine ihtiyaç duyduğu fantezisine kapılmasına izin verdi.

Yavaşça şaftını pompalamaya başladı, kapıya yaslanırken gözleri kapalıydı, onun pürüzsüz, küçük ellerinin şimdi yaptığı gibi uzunluğunun etrafını sardığını hayal etti. Gözleri bu şekilde kapalıyken, kızın kahverengi gözlerinde parlayan tereddütü, ona dokunurken duyduğu merakı neredeyse görebiliyordu.

Ama onun deneyimsizliği bile dünyanın sunabileceği en büyük afrodizyak olabilirdi!

Şaftını daha sert pompalamaya başladı. Daha hızlı. Ucundaki çiy tanelerini görebiliyordu ve Mary'nin dizlerinin üzerinde, onun özünü yalamak için eğildiğini, pembe küçük dilinin en sevdiği tatlılardan birini daha tadıyormuş gibi dışarı fırladığını hayal etti...

O anda Edmund tüm kontrolünü kaybetti, yüksek sesli bir iniltiyle solmuş halıya ve yıpranmış döşeme tahtalarına döküldü, kadının adı bir tür pagan duası gibi dudaklarından döküldü.

Ahşap kapıya yaslandı ve Williams, Bayan Throckmorton ve Anna'nın odalarında uyuyor olmaları için dua etti, böylece karısı hakkında fanteziler kurarken onun ihtiyaçlarını karşıladığını duymak zorunda kalmayacaklardı.

Neden bu kadar soğuk?

Mary battaniyeleri vücuduna yaklaştırmak için kaşlarını çattı. Arkasını döndü ve kolu yatakta yanındaki boşluğa düştü.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve perdelerin arasından içeri süzülen yumuşak güneş ışığını gördü. Vücudu çok lezzetli bir şekilde ağrıyordu ve dün geceki çılgılık ve inlemeler yüzünden boğazı biraz kısılmıştı. Göğüsleri Edmund'un onlara gösterdiği ilgiden dolayı hâlâ biraz ağrıyordu.

Önceki aktivitelerini, bacaklarının arasına nasıl diz çöktüğünü ve doğru düzgün düşünemeyecek hale gelene kadar onu nasıl tatmin ettiğini hatırlayınca

Yanaklarından süzülen sıcaklık. Elini boynuna götürüp bilinçsizce kapattı. Acaba Edmund teninde o narin izlerden birini daha mı bırakmıştı?

"Günaydın, Majesteleri."

Tekrar arkasına döndüğünde elbisesinin görünürde olmadığını fark etti. Belki de Anna onunla ilgilenmeyi uygun görmüştü. Her halükârda, Edmund'un ellerinde acı çektikten sonra... kurtarılamayacak kadar kırıışmış olmalıydı.

Yüzümün bundan daha fazla ısınması mümkün mü?

Alev alev yanan yanaklarını hızla yelpazeledi.

Anna sabah abdesti için gerekenleri getirdiğinde Mary küçük aynayı yakaladı ve boynunun yan tarafında parlak pembe bir leke daha görünce biraz kızardı. Görünüşe göre bugün de yüksek yakalı bir elbise giymek için uygun bir gündü.

Bu elbiselerden daha fazla satın almam gerekiyor. Umarım Edmund ekstra masraflara aldırılmaz...

Her halükârda, Mary'ye ne isterse alabileceğine dair söz vermişti - tabii ki kendi imkânları dâhilinde olduğu sürece. Sadece Mary zaten ilgilenmesi gereken bu kadar çok şey varken talepleriyle ona daha fazla yük olmak istemiyordu.

Huxley Malikânesi'nin ve bir önceki Dük'ün ölümünden bu yana bakımsız kalan diğer tüm malikânelerin restorasyonu söz konusuydu. Ve tabii ki en önemli mesele, Jonathan'ın ölümüne yol açan o çirkin söylentileri yayan kişiyi bulmaktı.

Mary soruşturmaların para gerektirdiğinin farkındaydı. Özel dedektiflerin en sıradan şeyler için bile fahiş miktarlar talep ettiklerini duymuştu.

Edmund kardeşinin ölümünü gerçekten derinlemesine araştırmak istediğinden, çeyizinin önemli bir kısmının muhtemelen soruşturmanın finansmanına gideceğini biliyordu.

Ya da bunu kendisi yapabilir. Gerçeği kendi başına bulabilecek kapasitede olduğundan hiç şüphem yok.

Ama tüm bunların ötesinde, bu birlikteliği kabul etmelerindeki ilk amaçları ne olursa olsun, Edmund'la gerçek bir evlilik kurabileceklerini gerçekten umuyordu. Evliliklerinden çok daha fazlasını elde edebilirlerdi ama Mary her şeyi ağırdan almaları gerektiğinin de farkındaydı.

Aralarında sadece savaşın yaraları olsaydı, eninde sonunda onları aşmanın bir yolunu bulacağını biliyordu. Ancak, bir de Bayan Grant meselesi vardı.

Kalp yaralarının iyileşmesi çok daha zordur.

Aynasının önüne oturup Anna'nın saçını yapmasına izin verirken iç geçirdi. "Majesteleri kahvaltı etti mi?" diye sordu.

Anna dikkatle cevap vermeden önce durakladı, "Majesteleri Bay Williams'a çalışma odasında iftar edeceğini söylemişti, Majesteleri."

Mary asık suratla başını salladı. "Peki aklında belirli bir şey var mıydı?"

Hizmetçi, "Bildiğim kadarıyla, Majesteleri sadece biraz ekmek ve peynir ile bir fincan kahve istedi," diye bildirdi.

"Onun boyunda bir adam için bu kadar yiyecek zor bulunur." Mary kaşlarını çatı.

Edmund gerçekten de biraz daha yemek yiyemeyecek kadar meşgul müydü? Edmund'un kendisiyle birlikte kahvaltıya gelmesini istemeyi çoktan bırakmıştı ama bu onun öğünlerini kaçırmaması fikrinden hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

Arkasındaki kanepede bir kitap gördüğünde dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. Bir gün önce ondan ödünç aldığı kitaptı bu.

Belki de onu iade edip yeni bir tane ödünç almamanın zamanı gelmiştir.

Eğer sevgili kocası hedeflerinin peşinde koşarken sağlığını ihmal etme konusunda inatçı davranacaksa... o zaman karısının da hedeflerinin peşinden koşacak kadar zinde olduğundan emin olma konusunda aynı derecede inatçı olduğunu öğrenmesi gerekecekti.

Onu dünyanın öbür ucuna kadar kovalaması gerekse bile. Ya da çalışma odasına.

Her halükârda Mary'nin bolca zamanı vardı.

BÖLÜM 26

Edmund o sabah uyandığında, güzel karısını yatakta bırakmak zorunda kalmış olsa da, kendini oldukça neşeli buldu. onun ihtiyaçlarını karşılamaya gitti.

Sonunda kiracılarıyla ilgilenecek parayı bulmuş ve bahçelerle ilgilenmeleri için bahçıvanlar bile tutmuştu. Bayan Throckmorton'un Mary'nin bahçede çay keyfi yapmak için sabırsızlandığını söylediğini duymuştu, bu yüzden oradaki onarımlara öncelik verdiğinden emin oldu.

Ona söylediği gibi bir de salon meselesi vardı. Salonun temizlenmesi ve yenilenmesi gerekiyordu, böylece gelen ziyaretçileri kabul edebilecek durumdaydı.

Dün gece baloda birkaç beyefendi onları ziyaret etmek istediklerini belirtmiş, o da balayının tadını çıkarmak istediği için yakın zamanda ziyaretçi kabul etmek niyetinde olmadığını açıkça söyleyerek onları caydırmayı başarmıştı.

Gerçi tam olarak yalan söylemiyordum.

Masasının üzerindeki belgeleri gülümseyerek sıraladı. Güzel karısının arkadaşlığından gerçekten keyif alıyordu. Onun girişimlerine bu kadar açık ve bu kadar duyarlı olması, neredeyse işini tamamen bırakıp günün geri kalanında ona eşlik etmesini sağlayacaktı.

Adamlar gülmüş ve başlarını sallayarak evlilik hayatının cazibesinin bir süre sonra kaybolacağını söylemişlerdi.

"Belki de sonunda Huxley Malikanesi'nde hoş karşılanırsınız," diye şaka yapmışlardı.

Kapısı kibarca çalındı ve başını belgelerden kaldırıp bakmadı bile. "Majesteleri orucunu bozdu mu?" diye sordu.

"Anna bana kahvaltı salonuna doğru yola çıktığını söyledi," diye bildirdi uşak hafif bir gülümsemeyle. "Ve Bayan Throckmorton kahvaltıda ballı kek yiyeceğinden emin oldu."

Edmund memnuniyetle başını salladı. "Çayına biraz şeker atmayı da sever. Kilerin şekerle dolu olduğundan emin olun."

"Elbette, Majesteleri."

"Mutfak, Majesteleri'nin ikinci çayı için bisküvi hazırladı mı? Onları o küçük sandviçlere tercih eder."

"İşe aldığımız aşçı ve yeni mutfak görevlisinin hamur işi hazırlama konusunda biraz becerikli olduğunu söyledi. Bu öğleden sonra için tereyağlı krema ile peri pastaları yapacaklar."

Edmund bunun üzerine biraz gülümsedi. "Sanırım buna bayılırdı. Başka bir şey var mı?"

Uşak boğazını temizledi. "Şey, Majesteleri, bu sabah bir ziyaretçiniz var."

Edmund sonunda kaşlarını çatarak belgelerinden başını kaldırdı. "Sabah ziyaretleri için çok erken ve Huxley Malikânesi'nin şu anda ziyaretçi kabul etmediğini özellikle söyledim."

Leydi Pembroke'un balosundaki hanımefendi ve beyefendilerden herhangi birinin Huxley Malikânesi'ne adım atması fikri bile onu tiksintiyle ürpertmeye yetmişti.

"Şey, Majesteleri, çok uzaklardan geldiği halde geri çevrildiği konusunda ısrar etti-"

Ne inatçı bir adam.

"Ona şu anda ziyaretçi kabul etmediğimizi söyleyin."

Williams boğazını temizledi, yüzünde rahatsız bir ifade vardı. "Size adının General Arthur Jones olduğunu ve onu görmeden geri çevirmeye cüret ederseniz... ah, sizi *kırbaçlayacağını* söylememi istedi."

Edmund sustu. "Adının ne olduğunu söylemiştin?"

"General Arthur Jones, Majesteleri."

Yumuşak bir kahkaha attı ve başını salladı. "O halde Williams, zavallı adama çalışma odamı göster ve Bayan Throckmorton'a daha önce sipariş ettiğim erzaktan daha fazlasına ihtiyacımız olabileceğini söyle."

Williams eğildi. "Elbette, Majesteleri."

Edmund belgeleri bir kenara bırakırken başını salladı. General Jones'un kendisine mektubu gönderdikten bu kadar kısa bir süre sonra Londra'ya dönmesini beklemiyordu.

"Binbaşı Hunt!" diye gürleyen bir ses çalışma odasına daldı.

Edmund başını kaldırdığında, dalgalı siyah saçları ve yüz hatlarını neredeyse tamamen gizleyen siyah sakalıyla iri yarı bir adamla karşılaştı. Keskin koyu renk gözleri, savaş düzenlerini tartışırken olduğu gibi aynı zeki ışıkla parıldarken bile ona bakıyordu.

"Yüce Tanrım, dostum! Seni neyle besliyorlar?" General Jones homurdandı. "O kadar kilo vermiş görünüyorsun ki içini görebiliyorum."

Edmund kuru bir sesle, "Herkes bir ayı kadar iri olmak istemez, General," diye cevap verdi. "Ve ben artık bir düğüm, yani bu sizin için Ekselansları."

Daha küçük adamlar bu söz karşısında ürkebilirdi ama General Jones ya çok korkusuz bir adamdı ya da rütbe ve unvanları pek önemsemeyen biriydi. Edmund onun *her ikisi* de olduğunu biliyordu.

General, her zamanki gibi Edmund'un cevabını elinin tersiyle itti. "Eğer bir kamış kadar ince olmak istiyorsan, bu senin seçimin. Ya da belki-" Gözlerinde bir parıltıyla Edmund'a baktı. "Seni iyice şişmanlatacak bir eşe ihtiyacın var."

Williams boğuk bir ses çıkardı ama Edmund ona sadece uyarıcı bir bakış fırlattı ve yaşlı adam hemen kendini topladı.

"General Jones sözlerine şöyle devam etti: "Size uygun olabilecek pek çok genç ve güzel bayan tanıyorum. "Ne zaman hazır olursanız sizi onlarla tanıştırayım. İstediginizi seçebilirsiniz; sarışın, esmer ya da kıvı saçlı, fark etmez."

O anda çalışma odasının kapısı açıldı ve Edmund, Mary'nin yüzünde geniş bir gülümsemeyle içeri girdiğini görünce gülümsemesinin genişlediğini hissetti.

Edmund'a doğru yürürken, "Özür dilerim, nazik Beyefendi, ama sanırım bu kadınlarla tanışmanız için Ekselanslarının size eşlik etmesine izin veremem," dedi.

General bir an için kafası karışmış gibi göründükten sonra, "Neden olmasın?" diye ağzından kaçırdı.

"Çünkü o zaten evli."

Edmund onu yanına çekerken gururla gülümsedi. Bu kadar yakinken, onun saçlarının tatlı kokusunu alabiliyordu. Kadının aynı zamanda yüksek yakalı bir elbise giydiğini fark etti ve bunun nedeni onu erkeksi bir gururla doldurdu.

"General Jones, sizi Huxley Düşesi ve eşim Mary ile tanıştırmak isterim."

Sonuç olarak, bu sabah Edmund için oldukça iyi geçiyordu.

Mary kocasının misafiriyle yaptığı konuşmaya kulak misafiri olmak istememişti. Kahvaltıdan sonra, sadece perde için birkaç kumaş örneğiyle kocasının çalışma odasına uğramayı düşünmüştü.

Ama General Jones, Edmund'u bazı gelin adaylarıyla tanıştırmak için gönüllü olduğunda da pek sessiz kalmamıştı.

Bir şey söylemeden geçmesine izin veremezdi!

General şaşkınlıkla ona bakarken, o da merakla başını eğdi ve onu inceledi.

Kalın siyah saçları, gür kaşları ve sakalıyla, geniş olduğu kadar uzun boylu, kocaman bir adamdı. Sesinden ve tavırlarından onun şamatacı biri olduğunu anlıyordu ve gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar onun gülmeyi seven biri olduğunu gösteriyordu.

"Özür dilerim, madam," dedi sonunda özür dileyerek. "Bu serseri zaten evli olduğunu söylemeyi unutmuş." Edmund'a kötü kötü baktı ve Mary onların etkileşimine biraz kıkırdamaktan kendini alamadı.

"Sizinle tanışmaktan onur duydum, General Jones." Başını kibarca eğdi. "Edmund'un tüm dostları Huxley Malikânesi'nde her zaman hoş karşılanacaktır."

İri yarı adam Edmund'a bakarken biraz huzursuzca gülümsüyor gibiydi. "Onun elini sıkmama izin var mı?"

"Ona dokunmayı aklından bile geçirme," dedi Edmund kayıtsızca, "eğer hâlâ ellerini tutmak istiyorsan."

"Edmund," diye nazıkçe azarladı. "Misafirimize karşı nazık ol."

"Sizi temin ederim hanımefendi, bende bit yok!" diye kükredi General, bu imadan rahatsız olmuş görünüyordu.

Mary bir an için kafası karışmış gibi göründü. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Duydun. Seni *duydum*."

"Şey, belki de siz..." diye devam etti ve sonra kahkahasını bastırdı. "Bitli ya da değil, elinizi sıkmak için can atıyorum."

General homurdandı. "Madam, böyle bir şeyi yapabileceğinize inanmıyorum. Kocanız belki. Kesinlikle siz değilsiniz."

"Peki benim neyi yapamayacağımı düşünüyorsun?" Mary başını biraz yana eğerek sordu.

"Bir adamı sallamak," diye cevap verdi General Jones kendinden emin bir şekilde. "En az yüz kilodan daha ağırmışsınız gibi görünüyorsunuz."

Bu noktada Mary neredeyse kahkahayı basıyordu, şüpheleri doğrulanmıştı. "Sizi temin ederim ki bir erkeği sarsmak gibi bir niyetim yok," diye onu rahatlatmıştı. "Öyle bir niyetim olsaydı, Edmund'dan bunu benim için yapmasını isteyebilirdim."

General memnuniyetle başını salladı. "Ondan kesinlikle *çok* şey yapmasını isteyebilirsiniz. sizin için bir şeyler yapabilir. Onun *yeteneklerinden* hiç şüphem yok."

Bundan hiç şüphem yok.

Generalin başka şeylerden bahsettiğinden emindi ama General bunu söylediğinde aklına gelen müstehcen şeylere engel olamadı.

Başını eğdi ve büyük olasılıkla yanaklarını parlak pembeye boyamış olan kızarıklığını gizlemeye çalıştı.

"Uzun yolculuğunuzdan sonra yorgun olmalısınız," diye araya girdi Edmund minnetle.

General bir an için şaşkın görünüyordu. "Ben mi?"

"Evet, öylesin." Edmund'un sesi amansızdı. Kahyaya döndü. "Williams, General'e odasını göster."

"Biraz yorgun olduğumu kabul ediyorum." General sırttı. "Gerçi daha önce bir dükün evinde kaldığımı söyleyemem."

Mary ona gülümsedi. "Doğu kanadını misafirler için hazırladık. Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin, General."

General, "Karıınız biraz yargılayıcı olsa d a çok iyi biri," diye homurdandı. "Neden biraz daha onun gibi olamıyorsunuz?"

Mary, Edmund'a dönmeden önce iri adamın Williams'ı çalışma odasından çıkarken takip etmesini izledi. "Ordudaki amirinizin nasıl biri olduğunu hayal ettiğim onca şey arasında, itiraf etmeliyim ki, öyle biri olacağını hiç düşünmemiştim-"

"Biraz kafan mı karıştı?" Edmund yardımsever bir şekilde yanıtladı.

"Hayır!" Kadın güldü. "Hiç sanmıyorum."

"Ah?" Adam ona öyle bir baktı ki, kadının tüyleri diken diken oldu. "Ne düşünüyorsun o zaman?"

"Sanırım biraz sağır." Mary ona sırıttı.

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Sanırım sözlerimi kulağa benzer gelen bir şeyle karıştırdı."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Akıllı kız."

Mary kızardı ve arkasını döndü. Adam sadece bir bakışıyla bile onu baştan çıkarabilirdi. Bir gülümseme daha da yıkıcıydı. Ve her neyse, daha sabahtı. Bu tür şeyler yapmak için çok erkendi.

Yoksa öyle miydi?

Mary gerçekten bilmiyordu. Tek bildiği, Edmund'u gördüğü anda karnının alt kısmının sıkıca sarıldığını hissettiği idi.

"Bu arada, sana perdeler için bazı kumaşlar göstermeye geldim," dedi ona, yanında getirdiği kumaş örneklerini inceliyormuş gibi yaparak. "Onlara bir göz atmak isteyebilirsin."

"Mary."

Kumaşlara dalmış gibi davranarak ona bakmayı reddetti. "Hmm?"

"Buraya gel."

Masanın yanında duruyordu, gözleri muhtemelen bakışlarına yansıdığını bildiği bir açıklıkla onunkilere dikilmişti. Biraz yutkundu ve bir ayağını diğerinin önüne koydu. Yavaş adımlarla ona doğru yürüdü.

Mary ona ulaşır ulaşmaz, adam onu ensesinden yakaladı ve dudakları Mary'nin dudaklarına çarptı. Mary daha sonra çok erken olup olmadığını umursamamaya karar verdi. Kahvaltıdan hemen sonra tatlı yiyecekti.

Ne kadar da kötü.

Ama eğer kişi birçokları tarafından canavar olarak görölen bir adamla evlenirse, o zaman belki de kötölük beklenebilirdi.

BÖLÜM 27

Edmund onu mantığın ve aklın ötesinde istiyordu. Hayal edebileceği her şeyin ötesinde.

Dudakları Mary'nin dudaklarına çarparken tek düşünebildiği, eğer ölüm Mary Hunt olarak gelirse, hayatını iyi yaşamış bir hayat olarak göreceğiydi.

Bir iniltiyle dudaklarını onunkilerden uzaklaştırdı, nefesleri kesik kesik çıkarken alnını onunkilere yasladı. Birkaç saat önce odasında rahatlamışken, şimdi kasıklarındaki ağrının şiddetle farkındaydı.

Görünüşe göre, bu yeterli değil.

Mary ona bu kadar yakinken, tek bir tutarlı düşüncayı sürdürmek neredeyse imkânsızdı.

"Sanırım sana bu şekilde saldırmak yerine söyleyeceklerini dinlemem gerekiyor," diye mırıldandı. "Perdeler, değil mi?"

Cevap olarak attığı kahkaha hem onu sakinleştirdi hem de ona duyduğu arzuyu daha da körükledi.

"Sanırım buraya ne için geldiğimi tamamen unuttum," diye itiraf etti soluk soluğa gülerek. "Şu anda perdeler umurumda bile değil."

Kız gözlerini onunkilere diktiğinde beyni tüm mantıklı düşünceleri bir kenara bıraktı. Yumuşak ve kahverengiydiler ve en münzevi keşişi bile baştan çıkarabilecek güçtüydiler.

"Bana öyle bakma," diye mırıldandı sertçe.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, gözlerini kaçırmaması imkânsızdı.

"Ne gibi?"

Kaşları birbirine çarptı. "Gibi-"

"Sanki ben de seni senin beni istediğin kadar istiyormuşum gibi mi?" diye alay etti, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Cadı, diye seslenmek istedi. Baştan çıkarıcı.

Elini başının arkasına götürdü. "Kendini tutma Edmund," diye fısıldadı, sesi parmak uçlarında dururken adamın duyularını esir alan bir büyü gibiydi. "Seni istiyorum. *Hepinizi.*"

İnledi. "Ben de öyle. Seni çok fazla istiyorum!"

Dudakları onunkilerin üzerinde gezinirken onu kendine doğru çekti, parmakları saçlarına gömülürken cesurca okşadı. Adamın eli kadının sırtının alt kısmına uzandı ve parmakları elbisesinin kumaşına girerek arkadaki küçük düğmeleri ustalıkla çözdü.

"Lanet olsun!" diye küfretti nefesinin altında.

Kadının cevabı, adamın pantolonunu daha da sıkılaştıran gırtlaktan gelen bir kahkaha oldu.

"Çok sabırsızsın," diye alay etti, dudaklarında muzip bir gülümseme dans ediyordu.

Adam düğmelerini çözmeye çalışırken, kadının eli boş boş adamın omzundan göğsüne doğru ilerledi... daha da aşağıya, onun için en çok acı çektiği yere. Adam inledi, kalçaları onun dokunuşuna doğru kıpırdandı ve kadın erkekliğini pantolonunun üzerinden cesurca avuçlarken gözleri kocaman oldu.

Onu keşfederken onu izlemek harika bir manzaraydı. İlk başta dokunuşu çekingendi ve onu okşamaya başladığında, adam tısladı.

Zaten gergin olan vücuduna tatlı bir eziyet çektiriyordu.

"Seni incittim mi?"

"Hayır," diye inledi. "Tam tersine, beni çok fazla memnun ediyorsun."

"Güzel," diye mırıldandı. "Çünkü senin beni memnun ettiğin kadar ben de seni memnun etmek istiyorum."

"Tatlı Mary, eğer beni şu anda olduğundan daha fazla memnun edersen, aldığım zevkten ölebilirim."

Onun tepkisinden cesaret alan kadın, daha büyük bir hevesle pantolonunun üzerinden onu okşamaya başladı.

Bu hızla giderse, daha içine giremeden patlayabilirim!

Tabii ki buna izin veremezdi, bu yüzden hızlı bir çekişle düğmelerini kopardı ve son birkaçını da masasına çarptı.

Ve masasından bahsetmişken.

Arkasından uzandı ve cilalı meşe yüzeydeki her şeyi sabırsızca süpürdü. Belgeler, tüy kalemler, süslü bir hokka.

yere düşüyorlar.

"Belgeleriniz!" diye nefes nefese kaldı.

"Lanet olası belgeleri unut," diye homurdandı onu kalçalarından tutup masanın üzerine yatırırken. "Seni kişisel ziyafetim gibi önüme sereceğim."

Dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. "Bu ses neden bu kadar hoşuma gidiyor?"

Elbisesini kombinezonuyla birlikte göğsünden aşağıya doğru sürükleyerek dolgun göğüslerini bakışlarına sundu. Gözleri tam boynunun omzuyla birleştiği yerde parlak kırmızı bir noktaya takıldı ve parmağıyla hafifçe izini sürdü.

"Bu yüzden mi bunları giyiyorsun?" Yıkık dökük elbisesinin yakasını işaret etti.

Kızardı. "Hizmetçilerin görmesini uygun bulmadım."

Başını salladı.

Not edildi. O zaman izlerimi başka yerde bırakacağım.

Göğüslerinin soluk, kremsi teni gibi... ama sonra fırfırlı bir korsajın üzerinden görünen o yumuşak tümseklerin görüntüsünden nasıl hoşlandığını hatırladı.

Göğsünde değil o zaman.

Dudakları göğsünün alt tarafına doğru ilerledi, başını geriye doğru eğip iç çekerken yumuşak etin öpücüğüyle değiştiğini ve şekillendiğini hissetti. Biraz emdi, bu ona küçük bir tıslama kazandırdı, tırnakları omuzlarına battı.

"Görünüşe göre yeni bir yer bulmuşsun," diye inledi eli başının arkasına gelip sabırsızca onu göğsüne bastırırken.

Güldü. "Biraz sabırsızsınız, değil mi?"

Kızın yanaklarının pembeleştiğini gördü. Utangaçlık ve cesur duygusallığın garip birleşimi onu büyüledi. Uyarılmışlığını arttırdı. Daha fazlası için can atmasına neden oldu.

Ona boyun eğdi ve dudaklarını nazikçe pembe bir meme ucuna kenetledi. Diliyle yatıştırmadan önce hafifçe ısırdı ve başını geriye atarken dudaklarından dökülen yumuşak inlemelerden zevk aldı.

Diğer eli kızın eteklerini yukarı çekti ve çıplak kalçalarını buldu. Kadınlığını koruyan tüylü bukleleri avuçlarken kendini onların arasına sıkıştırdı.

Bakışlarını kaldırdığında kızın başını arkaya attığını, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdığını ve onunla alay ettiğini gördü. Parmakları saçlarının arasından geçerken diğer eli masanın kenarını kavramıştı.

Edmund, masasına oturmuş, başını arkaya atmış, gözleri kapalı, kalçaları önünde açılmış ve göğüsleri elbisesinin dışına taşmış Mary'den daha baştan çıkarıcı bir görüntü hayal edemiyordu.

Gerçekten de bu, onu günlerinin geri kalanında nefessiz bırakacak bir manzaraydı.

Parmakları hatasız bir şekilde kıvrımlarına kaydı ve onu ıslak ve kendisi için hazır buldu.

Dokunuşuma daha lezzetli cevap veren bir kadın var mı?

Böyle bir kadının var olduğunu sanmıyordu. Öyle olsa bile, birini karısını istediğinden daha fazla isteyeceğinden şüpheliydi.

"Edmund..." Mary'nin sesine karışan ihtiyaç, damarlarındaki kanı ısıtıyordu.
"Edmund, lütfen..."

Elleri erkekliğini buldu, okşamaları onunkilerle eşleşti.

"Seni istiyorum," diye yalvarırcasına inledi.

İnledi. "Mary, ne istediğini bilmiyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, net ve berraktı. "İstiyorum," dedi ciddiyetle. "Ayrıntıları bilmiyor olabilirim ama seni istediğimi biliyorum ve beni senin yapmanı istiyorum. *Tamamen.*"

Eğer içinde hâlâ bir tereddüt kaldıysa bile, kadının sözleri bunu silip süpürmeyi başarmıştı. Bir iniltiyle pantolonunun düğmelerini çözdü ve şişmiş aletini serbest bıraktı. Kadının tereddüt edeceğini düşünmüştü. Ne de olsa Mary daha önce hiç başka bir erkekle birlikte olmamıştı. Biraz utangaçlık beklenebilirdi.

Ancak, onun kendisini cesurca kavrayacağını beklemiyordu, bu da kendisini onun ellerine dökülmekten korumak için mücadele ederken yüksek sesle tıslamasına neden oldu.

"Tatlı karıcığım," diye inledi. "Sen benim ölümüm olacaksın."

"O zaman beni gerçekten karın yap," diye meydan okudu ona. "Beni kendinin yap, Edmund."

Kız daha iyisini bilmiyordu ama Edmund, kız kendisine ait olması için yalvardığında çekingenliğini pencereden dışarı atmıştı bile.

"Bunun için uzanmak isteyeceksin," diye homurdandı.

Omuzlarını nazikçe aşağı itti, böylece bacakları kenardan sarkacak şekilde masanın üzerine uzandı. Sikini kavrayıp girişine yerleştirirken parmaklarıyla onu memnun etmeye devam etti.

Kız onun dokunuşu altında kıvranırken bile, "Bu acıtacak," diye uyardı.

"Edmund, lütfen..." diye miyavladı.

Dişlerini gıcırdatarak bir santim içeri kaydđ, duvarlarının ucunu sıktđđını hissetti. Yukarıdaki azizler, ama o kadar sıcak ve o kadar sıkı hissediyordu ki, tamamen içine batmadan önce bitireceğinden korkuyordu.

Mary onun müdahalesi karşısında keskin bir nefes verdi ve o da sustu. "Acıyor mu?" diye sordu hemen.

"Biraz," diye itiraf etti usulca.

Başını salladı ve başparmağının ucuyla klitorisine bastırdı, Mary yumuşak bir inilti çıkardı. Bunu cesaretlendirici bir hareket olarak kabul eden adam, Mary'nin içinde biraz daha derine kaydđ ve Mary'nin nefesi kesildiğinde durakladı. Klitorisiyle nazikçe oynayarak ona verdiği acının zevkle hafiflemesine izin verdi.

Sonunda kızlık zarına geldiğinde kasları gergindi. Alnında boncuk boncuk ter birikmiş ve sırtından aşağı akmiştı.

"Bu canını yakacak," diye uyardı. "Keşke başka bir yolu olsaydı, tatlım."

Gözleri onunkilerle buluştu, geniş ve güven dolu. O sıcak kahverengi gözlerde kendini sonsuza dek kaybedebilirdi...

"O zaman lütfen bana sarılır mısın?" diye fısıldadı. "Ben... Sanırım sen yaparsan buna daha iyi dayanabilirim."

O başını salladı ciddiyle. "Of Tabii ki, tatlı Bir.
Ne olursa olsun. sen dilek, hatırladın mı?"

Adam ona ilk evlenme teklif ettiğinde verdiği sözü hatırlattığında gülümsedi.

Yavaşça onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Bana tutun tatlım," diye mırıldandı, alnını onunkine dayamıştı.

Edmund'un gözlerinin içine bakarken başını salladı, kolları Edmund'un boynuna dolanmıştı. "Bana karşı çok naziksin Edmund... çok naziksin..."

Onun kaygan sıcaklığının derinliklerine dalmadan önce inledi ve kızlığını ihlal ederek onu kendine ait kıldı. Tamamen.

Adamın dudakları onunkilere çarpınca Mary bir ılık atarak ağızını açtı. Tırnakları neredeyse acı verici bir şekilde adamın omuzlarına battı.

Bırak derimi yüzün.

Onu öptü, yanaklarından süzülen tuzlu gözyaşlarının tadına baktı.

Ona verdiğim acının yanında birkaç sıyrık önemsiz bir yaradır.

Eğer yapabilseydi, onun tüm acısını alır ve onun yerine katlanır, en ufak bir acı bile çekmemesini sağlardı. Şu anda onun canını yakan kişinin kendisi olduğu düşüncesi neredeyse göğsünden bıçaklanmış gibi hissettiriyordu.

Ona sarıldı, ellerini yatıştırıcı bir şekilde yanlarında gezdirdi, kızlığını kaybetmenin acısını yaşarken arzularını bastırdı. Yavaş yavaş onun nefes alış verişinin düzene girdiğini, kollarının arasında rahatladığını hissetti.

"Hâlâ acıyor mu tatlım?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Sadece *dolu* hissediyorum sanırım. Ama kötü anlamda değil..."

"Pekâlâ." Onun alnına bir öpücük kondurdu. "Şimdi biraz hareket edeceğim ve eğer acırsa beni durdurmalısın."

"Ama durmak isteyeceğinizi sanmıyorum..."

Eğildi ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Senin için, tatlım, yapacağım."

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Ben hazırım."

Onu nazikçe öptü ve sonra yavaş, sık itişlerle içinde hareket etmeye başladı, herhangi bir acı belirtisi için onu dikkatle izledi. İlk başta, tırnakları refleks olarak adamın omuzlarına batmaya başladı ve adam durmak istedi. Ama sonra sesi duydu.

Yumuşak bir inilti.

Kadının gözlerinin şaşkınlıkla büyüdüğünü, sonra da arzuyla yeniden bulanıklaştığını gördü.

"Acıyor mu?" diye sordu, yavaşça içine geri sokmadan önce ucuna kadar geri çekildi. "Durmamı ister misin?"

O bu sözleri söylerken bile, kadının duvarları onu sıkıca kavıyor, ıslak sıcaklığı onu arzudan çılgına çeviriyordu.

Tatlı, masum karısı onu şaşırtarak küçük bir hırıltı çıkardı. "Sakin cüret etme-ooh!"

Edmund yavaş, durgun hareketlerle onun içine girmeye başladı, kabzasına kadar içine kaymadan önce neredeyse ucuna kadar geri çekildi. Kadının nefeslerinin kesildiğini, sonra hızlandığını ve sonra da yumuşak inlemelere dönüştüğünü duydu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Edmund - *Tanrım!*"

Başını arkaya atmıştı ve ona verdiği zevkin tadını çıkarırken boynundan, göğüslerinin arasındaki vadiden aşağı yuvarlanan teri görebiliyordu. *Karısı.*

Artık sadece isim olarak değil, önemli olan diğer her şeyde onun.

Düşük bir hırıltıyla, şimdi daha yüksek sesle büyüyen inlemelerinden cesaret alarak ona daha hızlı, daha derine doğru itmeye başladı. Daha sabırsız.

"Edmund!" diye bağırdı.

Sınıra çok yakındı ve adam da tam arkasındaydı. Duvarlarının onu neredeyse acı verici bir şekilde sıkıştırdığını hissedebiliyordu.

"Bırak tatlım," diye fısıldadı kulağına. "Uzan ona. Ben burada senin yanıdayım."

Onun ürpertici bir nefes aldığını, biraz gerildiğini hissetti...

Zafer dolu bir ıglıkla salıverildi, doruk noktası hızla takip ederken zevkten çıldıracağını düşünene kadar onu sıktı. Başını arkaya attı, kollarındaki kasların gerildiğini hissetti ve onun lezzetli sıcağına boşaldı, alçak hırıltısı onunkiyle coşkulu bir senfonide karıştı.

Çalışma odasının sessizliğinde, kalplerinin atışları neredeyse gök gürültüsü gibiydi. Soluk soluğa aldıkları nefesler etraflarındaki boşluğu dolduruyor gibiydi.

Edmund dikkatle Mary'yi kollarının arasına aldı ve her ikisinin de içinden geçen daha küçük zevk dalgalarıyla biraz daha ürperirken ona sarıldı.

Sonunda direniş i boşa çıkmış tı. Mary, onu kendisinden ve geçmiş inden korumak için diktiğı duvarları başarıyla yıkmayı başarmış tı. Gölgelede gizlenen ve saldırmak için mükemmel fırsat ı bekleyen düş manlarından.

Ama öncekinden farklı olarak, ona hiçbir zarar gelmeyeceğ inden emin olacaktı.

Jonathan'ı çoktan hayal kırıklığına uğ rattım. Bu sefer, tatlı Mary'mi hayal kırıklığına uğ ratmayacağ ım.

Onu biraz daha yakından tuttu.

Eğer biri onun saçının tek bir teline zarar vermeye cüret ederse, bunu ona pahalıya ödeteceğim!

BÖLÜM 28

Mary, önce kız kardeşine sonra da kendisine çay koyarken dudaklarına yayılan gülümsemeye engel olamadı. Bu bir alışılmadık derecede sıcak bir gündü ve bu günü kocasıyla geçirmek istemesine rağmen, kocasının yapması gereken işler vardı.

Ve eğer birbirimize çok yakın olursak, korkarım ki hiçbir şey yapamayacak...

Sadece bir hafta içinde başardıkları onca şeyi düşündükçe yüzü kızarıyordu.

Sonunda salon için perde seçmeyi başarmışlardı ama onu yatak odasına götürdükten ve kumaş parçalarının arasında onunla hınzırca oynadıktan sonra değil.

Ayrıca, misafir yatak odalarından birindeki kanepenin, özellikle hareketli bir oturumda iki zavallı ayağı kırıldıktan sonra değiştirilmesi gerektiğine karar vermişlerdi.

Şikayet ettiğinden değil elbette. Aslında Mary canavar kocasının özellikle kötü davranmasından hoşlanıyordu.

Neyse ki, Huxley Malikanesi'nde hala çok az hizmetli var. Özellikle de biz oldukça coşkulu olmaya meyilli olduğumuz için...

Julia muzip bir gülümsemeyle, "Yüzündeki gülümsemeyi tanıyorum," dedi. "İşte bu, tatmin olmuş bir eşin gülümsemesidir."

Mary utançtan yanaklarının daha da kızardığını hissetti. "Öyle bir şey yok, sizi temin ederim."

Julia çayını karıştırırken, "Bana yalan söyleme, sevgili rahibe," diye söylendi. "Hatırlarsın, Andrew ve benim onun malikânesinden çıkmaya dayanabilmemiz tam üç ayımızı almıştı."

Mary, kız kardeşinin skandal yaratacak şeyler söyleme eğiliminde olduğunu biliyordu, bunun nedeni de çoğunlukla grubun daha gösterişli üyelerini -ki bu üyelerin çoğunu *oluşturuyordu*- şok etmekten hoşlanıyor olmasıydı.

Mary alaycı bir gülümsemeyle, "Kendi kız kardeşine karşı biraz daha ketum davranacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı.

"Tam da kız kardeşim olduğun için sana karşı tamamen dürüst olabiliyorum." Julia kaşığını tabağa bıraktı ve kaşlarını kaldırarak kız kardeşine baktı. "Görünüşe bakılırsa kocan sonunda yola gelmeyi başarmış."

Mary başını salladı. "Epey zaman aldı. Hâlâ beni her küçük şeyden koruması gerektiğini düşünüyor."

"Kendisi de dahil mi?"

"*Özellikle* de kendisi." Mary içini çekti. "Bazen bana biraz daha fazla güvenmesini diliyorum. Ben onun düşündüğü kadar kolay kırılacak biri değilim."

Julia narin bir homurtu çıkardı. "Dediğim gibi, erkekler çok aptal olabiliyor."

"Biliyorum."

İki kız kardeş de kıkırdamaya başlamadan önce birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Bazen konuşabileceği birinin olması tek kelimeyle harikaydı. Julia ile oldukça farklı mizaçlara sahip olmalarına rağmen, Mary'nin ablasından daha fazla güvendiği başka bir kadın yoktu.

Julia'nın bazen kırıcı olacak kadar dürüst olduğunu düşünenler olsa da, Mary'nin en çok ihtiyaç duyduğu şey tam da onun dürüstlüğüydü.

Özellikle de benim için en açık olması gereken şeyi gösterecek birine ihtiyaç duyduğumda.

"Trowbridge Malikânesi'ndeki bahçeler oldukça güzel." İç çekti.

Julia gülümsedi. "Dowager Marchioness birçok mülkü yönetme becerisiyle gurur duyuyordu. Ben sadece oraya buraya küçük bir şeyler ekledim - kişisel dokunuşum da diyebilirsiniz." Çay fincanını yere bıraktı. "Huxley Malikânesi'ndeki bahçeler üzerinde çalışmaya başladıklarını duydum. Eminim ki her şey bittiğinde siz ve Dük orayı İngiltere'deki malikâneler arasında bir mücevher haline getirebileceksiniz."

Mary kızardı ve fincanında dönen koyu kehribar renkli sıvıya baktı. "Umarım Trowbridge Malikanesi'nde yaptığın kadar iyi bir iş çıkarabilirim," diye mırıldandı.

Sıcak bir elin kendi elini kavradığını hissetti ve başını kaldırdığında ablasının kendisine gülümsediğini, canlı mavi gözlerinin neşeyle parıldadığını gördü.

"Sevgili kardeşim, kendi başına büyük işler başarabileceğinden eminim. Sadece kendine biraz daha güvenmen gerekiyor." Julia durakladı ve ekledi, "Eğer o inatçı kocanı yola getirebilersen, Huxley Malikânesi çocuk oyuncağı olacaktır."

Mary içini çekti ve gülümsedi. "Yapacak bu kadar çok şey olacağını hiç düşünmemiştim. Ben de evleneceğimi ve bir mülkü tek başıma yönetmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim."

"Kendine çok az kredi veriyorsun, sevgilim. Bu nefis bademli bisküvilerden biraz daha al. Onları delilik derecesinde sevdiğini biliyorum."

Mary güldü ve başını salladı. Onun tatlılara olan sevgisinin farkında olan biri varsa, o da mutfaktan birçok kez hırsızlık yaptığına tanık olan Julia'ydı. Ayrıca, asi bir çocuk olarak etiketlenme pahasına da olsa, onun suçunu üstlenen ablasıydı.

Şimdi bir de Edmund vardı, günde sadece bir kez değil, neredeyse her öğünde ve hatta çayının yanında tatlı bir şeyler yemesini sağlıyordu.

Mary ablasının kendisine uzattığı tabaktan bir bisküvi aldı ve ısırdı, dokusunun ve narin tatlılığının tadını çıkardı. Gerçekten de çayın yanında harika gidiyordu, ama aynı zamanda Edmund'u çok özlemesine de neden oluyordu.

Bu sabahın tamamını onun çalışma odasını dağıtarak geçirmişken şimdiden ona özlem duyduğuma inanamıyorum.

Çalışma odasında tam olarak ne yaptıklarını hatırlayınca yanakları alevlendi.

Birine bu kadar aşık olmak böyle bir şey mi?

Gerçekten bilemezdi. Şimdiye kadar sadece Edmund'a karşı böyle hissetmişti. Ve başka hiç kimse için aynı şeyleri hissetmeyeceğinden de emindi.

Mary o anda farkına vardığı şey karşısında sustu.

Ben... kocama aşık mı oldum?

"Şimdi, benden istediğin diğer şeye gelelim," diye söze başladı Julia. "Selina'ya araştırttım - kocasının İngiltere'deki herkes hakkında her şeyi nasıl bildiğini bilirsin. Muhtemelen İskoçya ve ötesini de, ama konudan sapıyorum. Her neyse," diye devam etti. "William'a araştırmasını söyleyeceğini söyledi ama şu anda ikimiz de söylentileri başlatanın kesinlikle bir kadın olduğunu düşünüyoruz."

"Bir kadın mı?"

"Konuşmak kadınların en iyi yaptığı şeydir," diye belirtti Julia. "Bir beyefendinin daha açık sözlü olacağı düşünülebilir."

Mary kaşlarını çattı. "Biliyor musun, bunu ben de düşündüm, ama Edmund'un kardeşini öldürmek için nedeni olan bir kadın düşünemedim."

"Muhtemelen bir sevgili ya da merhum Dük ile hesaplaşmak isteyen biri?"

Mary başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Anlatılanlara bakılırsa Jonathan son derece disiplinli bir insandı. Ne borcu ne de sevgilisi vardı."

"Bir opera sanatçısı ya da balerin bile değil mi?"

"Tek bir tane bile yok," diye onayladı Mary.

"Vay canına," diye nefes aldı Julia. "Böyle bir adamın var olduğu kimin aklına gelirdi? Andrew'la evli olmasaydım, muhtemelen onu düşünürdüm!"

Mary buna biraz güldü. "Hiç sanmıyorum. Korkarım onu inanılmaz derecede sıkıcı bulurdunuz."

Julia başını salladı. "Haklısın. Aziz olanlar çok sıkıcı olabiliyor, biliyorsun. Peki o zaman, eğer hor görülen bir aşık değilse, bir kadını böylesine aşağılık bir yalanı yaymaya ve onu ölüme sürüklemeye iten şey ne olabilir?"

Mary durakladı ve bir bisküvi daha ısırdı. Bildiği kadarıyla hiç kimse Jonathan'ın ölmesini istememişti. Edmund'dan bir dereceye kadar hoşlanmadığı anlaşılan Bayan Grant bile, o sırada evlenmek üzere olduğu kardeşinin ölümünden hiçbir şey kazanmamıştı.

Ama ya niyetleri onu öldürmek değilse? Ya söylentiler Jonathan Hunt'ın ölümünden başka bir şeyi amaçlıyorsa?

Ama bu tür söylentilerle ne elde etmek istemiş olabilirler? Edmund'un ölümünü çarpıtarak ne elde etmek istiyorlardı?

Mary bir kez daha kendini tamamen kaybolmuş hissetti. Bir zamanlar basit bir görev olduğunu düşündüğü şey, başlangıçta görüldüğünden daha karmaşık ve belki de daha uğursuz görünüyordu.

Ne zaman dönecek?

Edmund çalışma odasının geniş penceresinden Huxley Malikânesi'nin ferforje demir kapısına çıkan kaldırıma bakarken kaşlarını çatı. Malikânedeki tek işleyen araba, Trowbridge Malikânesi'ndeki kız kardeşini ziyarete giden Mary ile birlikte yola çıkmalı bir saat bile olmamıştı.

Huxley Malikanesi'nin onarımının yakında bitmesini sağlamalıyım.

Böylece, malikâne bir bütün olarak ziyaretçi kabul etmeye hazır olduğunda, Mary'nin kız kardeşini ziyaret etmek için evden ayrılmasına gerek kalmayacaktı. Onun yerine Julia gelip onları ziyaret edebilirdi.

Trowbridge Markisi de karısını özleme sırasını alabilir!

"Son çeyrek saattir pencereden dışarı bakıp duruyorsun, biliyorsun!" General Jones döşemeli berjer koltuklardan birinin üzerindeki pozisyonundan şikayet etti. O kadar iriydi ki, zavallı sandalye her an devrilecekmiş gibi görünüyordu.

General başını sallayarak ekledi: "Kapıda kaşlarını çatmak onu daha çabuk geri getirmeyecek!" "Senin için en iyisi kafanı geri takıp kollarını sıvamak, derim."

Edmund yüzünde sert bir ifadeyle ona döndü. "Sanırım haklısın."

"Tabii ki!"

"Bozuk bir saat bile günde iki kez zamanı doğru göstermeyi başarıyor sanırım."

General Jones biraz şaşkın görünüyordu. "Bir jeton bloğu mu? Bunun konuyla ne alakası var?"

Edmund sinirli bir şekilde iç çekti. "Senden araştırmanı istediğim şey ne olacak? Adamından haber aldın mı?"

"Zina yapmamı istediğin şey mi?"

"Yüce Tanrım, *hayır*." Edmund ürperdi. "*Araştırmak*. Zina değil." Kelimeleri yavaşça ve yeterince yüksek sesle telaffuz ettiğinden emin oldu, böylece iyi kalpli General onları gülünç ya da korkunç bir şey ya da her ikisi sanmayacaktı.

"Ah, *şu*." General mahcup bir şekilde sırttı ve başının arkasını kaşıdı. En ufak bir hareketinde bile sandalyeden ağlamaklı bir inilti yükseldi. "Muhbirim az önce bu söylentilerin en muhtemel kaynağına yaklaştığını haber verdi. Görünüşe göre verdikleri hizmet karşılığında kendilerine ödeme yapmayı reddettikleri için bazı adamlar hoşnutsuz."

Edmund bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Bunun için paraları yok muydu?"

Ölümüyle ilgili söylentileri isteyerek başlatacak yoksul birini düşünemiyordu. O zaman ne amaçla?

"Evet, evet... balla kesinlikle daha fazla sinek çekebilirsiniz ve sizi temin ederim, adamım aynı taktiği uygulamakta fazlasıyla yeteneklidir!"

İçini çekti ve burnunun kenarını sıktı. General Jones'un söylentilerin kaynağını ortaya çıkarmak için gerekli bağlantılara sahip olduğuna güvenilebileceği tek adam olduğu gerçeği olmasaydı, onu yalnız bırakırdı.

"Bu adam," diye daha yüksek sesle telaffuz etti Edmund. "Dedikoduları yaymaları için uşaklarına ödeyecek parası yok muydu?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Söyledikleri tek şey, bu söylentilerin ulaşmaları gereken sonuca ulaşmadıklarıydı."

"Başka bir şey yok mu?"

"Bu insanların konuşmak için nasıl daha iyi bir teşvike ihtiyaç duyduklarını bilirsiniz."

Edmund Londra'nın yeraltı dünyasının işleyişi konusunda cahil değildi. Eğer birinin bir şeye ihtiyacı varsa -bu bilgi ya da bir işin yapılması olabilirdi- bunun için çok büyük miktarda para gerekirdi.

General Jones'un söylediklerine bakılırsa, söylentileri çıkaranlar istediklerini elde edememişlerdi. Asıl soru şuydu: Böylesine kötü niyetli bir yalanı başlatmak isteyen birinin amacı ne olabilirdi?

Yani, söylentileri başlatan her kimse Jonathan'ı öldürmek istememiş olmalı? Ama insanlara benim savaşta öldüğümü söyleyerek ne elde etmeyi umuyor olabilirler ki?

Hayal kırıklığına uğrayan Edmund dikkatini tekrar pencereye çevirdi ve kendini bir kez daha Mary'yi taşıyan arabanın geri dönmesini dilerken buldu. En azından Mary ile birlikte, bu yaygın düşünceleri şimdilik bir kenara bırakabilirdi.

İhtiyacı olan anlık huzuru ona sadece o sağlayabilirdi. Ayrıca parlak bir zekâya sahip olması ve sakladığı bilgiler oldukça dağınık olsa bile pek çok şeyi düşünmesine yardımcı olması da işe yaramıştı.

Edmund onun yatak odasındaki masasına ilk kez baktığında, böyle bir düzensizlik içinde nasıl olup da bir şeyler başarabildiğini anlayamamıştı. Birbiri üzerine gelişigüzel yığılmış günlükler. Tüym kalem her yere saçılmıştı. Hatta bu kaosa birkaç nota da eklenmişti.

Böyle bir kargaşanın ortasında nasıl verimli bir şey yapabileceğini düşündükçe ürperiyordu.

Belki de bu kargaşanın bir yöntemi vardır.

Ayrıca, masanın üzerine eğilip onu tamamen başka bir amaç için kullanmaya karar verdiğinde, masayı nasıl gelişigüzel temizlemeye başladıklarını da hatırladı.

İstediğimiz sonuçları verdiğini söyleyemem, ancak yine de genel olarak oldukça canlandırıcı bir deneyimdi.

Kapının açıldığını ve tanıdık bir arabanın yıkık dökük kaldırımında ilerlediğini görünce gülümsedi. Bir gün o kaldırımını tamir ettirmesi gerekecekti, Mary ne zaman bir iş için dışarı çıksa arabanın bu kadar itilip kakılmaması için...

Kapı kibarca çalındı ve Williams'ın içeri girdiğini görmek için başını çevirdi.

Kâhya bilmiş bir gülümsemeyle, "Majesteleri az önce geldi," diye haber verdi.

"Hangi rezalet geldi?" General Jones gür kaşlarını şaşkınlıkla birbirine vurarak sordu.

"Düşes," diye açıkladı zavallı uşak.

"Bu durumda, ortalıkta görünmesem iyi olur!" General kahkahalarla güldü. "Yeni evlilerle aynı odada kalmak istemezdim. Size söyleyeyim, çok rahatsız edici!"

Edmund onun çalışma odasından çıkışını izledi, Williams da arkasından onu takip ediyordu. General'in kulakları ağır işitiyor olabilirdi ama zihni Edmund'un hatırladığı kadar keskin görünüyordu.

Edmund buna gülümsedi ve sadece başını salladı. Dışarıda, arabanın malikânenin n kapısına ulaştığını gördü. Mary'nin nihayet güvende olduğundan ve Huxley Malikânesi'ne geri döndüğünden emin olarak nihayet pencereden uzaklaştı.

Dedikoduları yayan her kimse, daha fazla zarar vermeden önce onu hemen bulmalıydı.

Bu hasar Mary'ye ulaşmadan önce.

BÖLÜM 29

Huxley Malikânesi görüldüğü anda kalbi göğsünde çok daha heyecanla atmaya başladı. Dışarıdan bakıldığında hala biraz eski püskü, biraz kaba saba görünebilir.

Ferforje kapının hâlâ yeni bir kat boyaya ihtiyacı vardı ve Edmund'un yeni tuttuğu bahçıvanlar arka taraftaki bahçelerde ilerleme kaydetmiş olsalar da, evin önünde ve araba yolunda hâlâ yapılacak çok şey vardı.

Ancak içinde tamamen farklı bir durum söz konusuydu.

Kocasının tuttuğu adamlar hemen merdivenlerdeki gıcırdayan basamaklardan, bakımsızlıktan dökülen odalara kadar her şeyi onarmaya koyuldular. Hatta bazen, yaptıkları tüm bu işler malikânenin daha da kötü görünmesine neden oluyormuş gibi görünüyordu.

Ancak Edmund bunun gerekli bir kötülük olduğunu düşünse de Mary kaosu seviyordu. Bütün gün testere ve çekiçe çalışan adamlardan hoşlanmıyordu.

Evlerini onarmanın bazı şeylerin yıkılması gerektiği anlamına geldiği gerçeğini özellikle takdir etti mi?

Williams küçük bir gülümsemeyle, "İyi günler, Majesteleri," diye selamladı.

Mary de gülümsedi. "Sana da iyi günler Williams. Majesteleri nasıl? Sanırım hâlâ çalışma odasında?" Şapkasını yerinde tutan kurdeleleri çözdü.

"Evet, Majesteleri." Uşak eğildi ve şapkasını almak için ellerini uzattı.

"Hâlâ General'le konuşmakla mı meşgulsün?"

"Bir süre öncesine kadar, Majesteleri."

Durakladı. "O zaman çalışıyor mu?"

Kocasının kendini tamamen işine verme konusunda takdire şayan bir eğilimi vardı. Mary bazen onu çalışma odasındaki kanepeden, geniş koleksiyonundaki kitaplardan biriyle kıvrılmış halde izlemeyi büyüleyici buluyordu.

Elbette, aynı odada olduğumuzda bu tür verimli saatler asla uzun sürmez.

Yanaklarında sıcaklık alevlendi.

Williams onun sorusu üzerine küçük bir gülümseme daha yaydı. "Çalıştığımı söyleyemem..." Eğildi ve küçük bir fısıltıyla ekledi, "Sadece pencereden dışarı bakıyor ve en az *beş* kez dönüp dönmediğini soruyor."

Mary biraz gülümsedi, uşak Edmund'un onu *beklediğini* söylediğinde kalbi biraz daha hızlı çarpmaya başladı - ve görünüşe göre çok da sabırlı değildi.

"Gideli iki saat olmadı Williams," dedi başını sallayarak.

Kâhya alaycı bir tavırla, "Evet ve bu süre zarfında Majesteleri kendisini ve hepimizi delirtmeye devam etti," diye cevap verdi.

Mary küçük bir kahkaha attı ve ona göz kırptı. "Belki de şimdi yukarı çıkıp onu görmeliyim."

"Lütfen buyurun, Majesteleri. General çoktan odalarına çekildi."

"Teşekkür ederim, Williams."

Bunu söyledikten sonra heyecanla merdivenleri çıkmaya başladı, Edmund'a Julia ile birlikte kocasının Londra'ya döndüğünden beri aradığı adam -ya da kadın- hakkında vardıkları sonucu anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Kapıyı hafifçe çaldı ve diğer taraftan herhangi bir şikâyet duymayınca sessizce içeri girdi. Bazen Edmund'un dikkatini işinden ayırmak biraz çaba gerektiriyordu.

Ayrıca, onu çalışırken izlemeyi gerçekten seviyorum.

Mary onu büyük pencerelerin yanında ayakta dururken buldu, öğleden sonra güneşi uzun boylu, geniş omuzlu bedenini altın rengi bir ışıkla yıkıyordu. Önündeki manzaraya hayret ederken nefesi boğazında düğümlendi.

Edmund Hunt, Huxley Dükü, gerçekten harikulade yakışıklı bir adamdı.
-Ve onunla evli olduğu için çok şanslıydı.

"İyi günler kocacığım," diye selamladı, dudakları gülümsemek için kıvrılmıştı.

"Karım." Sesi alçak ve derindi. Büyüleyiciydi. Elini ona doğru uzattı.
"Buraya gel."

Mary'nin daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Kapıyı hızla kapattı ve kilitlemeyi unutmadan kocasına doğru atladı. Yeterince yaklaştığı anda kocası uzandı ve onu göğsüne çekti.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Burnunu memnuniyetle Edmund'un göğsüne gömerken gülümsemesini gizlemekte zorlandı. Williams, Edmund'un onun dönüşünü *sabırsızlıkla* beklediğini söylerken abartmıyor gibiydi.

"Julia ve benim konuşmamız gereken bazı şeyler vardı."

"Eve, kocanıza dönmekten daha önemli ne olabilir ki?"

Mary ona baktı. Sesi o kadar huysuz bir çocuğa benziyordu ki, kendisiyle gerçekten konuşanın o olup olmadığını merak etti.

"Şey, Selina'yla aradığımız kişi hakkında konuştum," diye açıkladı gömleğinin düğmelerinden birinin kenarlarını yoklarken. "Kocas - Barrington Dükü - çok bilgili biri, görüyorsunuz. Yardımcı olabileceklerini düşündüm."

Adamın eli kadının gezinen elini sıkmak için uzandı ve Mary başını kaldırıp adamın gözlerinin karardığını gördü.

"Bunu yapmaya devam edersen," dedi kabaca, "konuşacak havada olmayacağım."

Mary başını arkaya yatırdı ve muzip bir gülümsemeyle ona baktı. "İşte bir fikir..."

Kısık bir inilti çıkardı. "Sen benim ölümüm olacaksın, yemin ederim."

Yumuşak bir şekilde güldü ve parmak uçlarında durarak adamın çenesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Her halükârda, Barrington Dükü William da soruşturmayaya yardım etmeyi çoktan kabul etti. Yine de kız kardeşimle benim bir teorimiz var..."

Adamın boynunun yan tarafına sokulduğunu fark ettiğinde nefesi boğazında düğümlendi. Karnının alt kısmında sıvı ısı birikti ve dudaklarından kaçan yumuşak iç çekişe engel olamadı.

Edmund onun yumuşak tenini ısırarak, "Devam et," diye ısrar etti.

Mary titredi, içeri ilk girdiğinde kapıyı arkasından kilitleyecek kadar ileri görüşlü olduğu için şükretti. "Biz... biz dedikoduları başlatan kişinin bir kadın olduğunu düşünüyoruz." Sesi nefes nefese çıkmıştı. Dizleri titremeye başlarken elleri adamın geniş omuzlarına yerleşti.

"Bir kadın," diye düşündü Edmund. "Oldukça zehirli bir düşünce bu."

"Buna içerliyorum. Ben de bir kadını, biliyorsun!"

Ona attığı sırtış tamamen şeytaniydi ve birçok kötü vaatle doluydu. "Her şeyi çok iyi biliyorum, tatlı Mary," diye mırıldandı, üzerindeki kurdeleleri çözerek

elbisesinin arkasına baktı. "Belki de size bu gerçeğin ne kadar farkında olduğumu göstermeliyim..."

Edmund'un dudakları onunkilerin üzerine indi ve Mary bir an için bunun şairlerin yazdığı türden bir delilik olup olmadığını merak etti. Bazen Edmund'un ona yaptıklarının, *hissettirdiklerinin* ötesini düşünmekte gerçekten zorlanıyordu.

Adam kadının üzerindeki elbiseyi usulca çıkarmış, kadın da onunla birlikte olmak için aynı hevesle adamın gömleğini omuzlarından iterek göğsünü gözlerine ve ellerine açmıştı.

"Bunu açık bir pencereden yaptığımızı sanmıyorum, tatlım," dedi, başı göğsüne doğru eğilirken sırtışı tamamen vahşiydi.

"Edmund!" ağzı pembe bir meme ucunun üzerine kapandığında nefesi kesildi. İçinden ihtiyaç ve arzu fişkırdı. "Ama... ama... dışarısı hâlâ aydınlık! Ya biri görürse-"

Adam alçak bir hırıltı çıkardı, dişleri kızın hassas etine sürtündü ve kız yumuşak bir çığlık attı. Nasıl oluyordu da onu bu kadar ustalıklarla muhtaç bir hale getirebiliyordu? Bu noktada, bahçıvanlardan oluşan bir ordunun onları görmesi umurunda bile değildi, yeter ki adam yaptığı şeyi bırakmasın.

"Tatlı karımı bana yardımcı olmak için gösterdiği çabalardan dolayı ödüllendirmeliyim," dedi ve parmakları ıslak, ağrıyan göbeğini kavrarken dikkatini diğer göğsüne çevirdi. "Elbette, yüklerimi paylaşacak daha iyi bir kadın bulamazdım."

Adamın parmakları, ihtiyacının sıcak bir şekilde cızırdadığı o noktayı hatasız bir şekilde bulduğunda keskin bir nefes verdi. Birlikte oldukları son bir hafta içinde, canavar kocası ona akla gelebilecek en zevkli şekillerde eziyet etmenin sayısız yolunu bulmayı başarmıştı - sonunda fikirlerinin tükeneceğini düşünebilirdi...

O kadar da değil, diye fark etti Mary, adam onu pencerelerin arasındaki duvara yasladığında, Mary'nin erkekliğini pantolonundan kurtarıırken parmakları onun ıslak sıcaklığına kayıyordu.

Alnı onun alnına yaslanmış olan kadın onu dipten uca okşarken yumuşak bir inilti çıkardı. Onu öptü, elleriyle birbirlerine zevk verirken iç çekişleri birbirine karıştı. Adam parmağını onun içine soktuğunda, kadın ona doğru eğildi ve elleri içgüdüsel olarak onun sert erkekliğinin üzerinde sıkılaştı.

"Çok ıslaksın ve şimdiden benim için hazırsın," diye homurdandı. "Şimdi içine girmeme izin ver, tatlım."

Mary onu merkezine doğru yönlendirirken daha fazla teşvike ihtiyaç duymadı. Tek bir yumuşak hamleyle içine girdi ve Mary başını geriye atarak haykırdı.

Bacaklarını kaldırdı ve sıkı vuruşlarla içine girmeye başlarken onları beline sardı.

"Edmund... Tanrım!" diye mırıldandı. "Oh, bu harika hissettiriyor!"

Mary, kötü kalpli kocasının, ona olan arzusunu dile getirdiğinde büyük bir zevk aldığına karar verdi. Aslında bu, Mary onun adını her inlediğinde onu akıl sağlığının sınırlarının ötesine itmek için daha da istekli hale getiriyor gibiydi.

"Hoşuna gitti mi, tatlı karıcığım?" diye homurdandı, neredeyse acımasızca içine girerek. "Ben içindeyken hoşuna gidiyor. Bunu söylemene gerek yok. Bunu *hissedebiliyorum*."

"Oh, evet. *Evet!*"

Onu da hissedebiliyordu. Kaslarının parmaklarının altında toplandığını hissediyordu. İçine doğru çılgınca iterken neredeyse kontrolünü kaybettiğini hissediyordu.

Sanki onu kıvrandırmak ve yalvartmak istiyormuş gibi yavaşça içine soktuğu zamanlar oldu.

Bu o zamanlardan biri değildi.

Mary'de vahşi bir zevk patladı ve onun adını haykırdı, vücudu zirveye doğru savrulurken titriyordu, tıpkı adam alçak bir inilti ile içine dökülürken. Duvara yaslanırken adamın ılık tohumunu içinde hissetti.

Edmund onu kollarının arasına alıp dikkatlice kanepeye taşırken alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. Dün gece orada bıraktığı şalı aldı ve onun kemiksiz bedenini tutmaya devam ederken omuzlarına sardı.

"Biliyor musun, eğer Huxley Malikânesi'nden her ayrılışımda beni böyle karşılamayı düşünüyorsan, biraz daha sık dışarı çıkmam gerekebilir," dedi muzip bir gülümsemeyle.

Onun kulağını ısırıldı. "Eğer evde daha sık kalırsan, seni her saat memnun edeceğimden emin olabilirsin," diye hırladı.

"Her saat başı mı?" diye alay etti. "Ama bu asla hiçbir şey yapamayacağımız anlamına gelir, sevgili kocacığım."

"Oh, pek çok şeyi halledeceğiz, tatlı karıcığım. Seni *temin ederim* ki yapacağız."

Mary yumuşak bir kahkaha attı ve onun göğsüne uzanırken başını salladı. Onunla böyle uzanmayı, kalp atışlarını yanağının altında hissetmeyi çok seviyordu.

Evliliğimde böyle bir mutluluk ve tatmin bulacağım kimin aklına gelirdi?

Daha önce, Selina ve kız kardeşininki gibi evliliklerin nadir ve uzak olduğunu düşünmüştü. Onların kocaları gibi birini bulmayı umut edemezdi.

Sonuçta, bir duvar çiçeği böyle bir kocayı nasıl cezbedebilir?

Ama kim derdi ki, şebboy için mükemmel eş, herkesin korktuğu canavarın ta kendisiydi...

BÖLÜM 30

Edmund haklıydı, bu gece evde kalsaydık çok daha iyi olurdu.

Mary bu düşünceler aklına istemeden geldiğinde gülümsemekten ve başını sallamaktan kendini alamadı. Kocasıyla tanışmadan önce, Selina ve kız kardeşinin yaptığı gibi olmasa da balolara katılmaktan hoşlanıyordu.

Hayır, Sezondan Sezona'nın duvar çiçeği olarak, her türlü şeyi görebileceği ve duyabileceği sınırlarda kalmayı tercih etmişti. Garip bir şekilde, Edmund'un ölümüyle ilgili söylentileri kimin başlatmış olabileceğine dair sağlam bir fikir oluşturacak pek bir şey duymamıştı.

"Majesteleri," diye kıbar bir ses selam verdi. "Umarım size karşı bu kadar açık sözlü olmama kızmazsınız. Sadece evliliğiniz için tebriklerimi sunmak istedim."

Karşısında duran kişi Bayan Clarissa Grant'tan başkası değildi. Bu gece, peygamber çiçeği mavisi bir elbise giymişti ve her ne kadar

Katılımcıların çoğu gibi çok fazla mücevher takmış olsa da bu onun kraliyet havasını bozmadı. Aksine, onu daha zarif ve ruhani bir hale getirmiş gibi görünüyordu - tabii böyle bir şey mümkünse.

"Siz beni tanımıyor olabilirsiniz ama ben Ekselanslarını tanıyorum," diye özür dileyen bir gülümsemeyle devam etti. "Düğünü duyar duymaz tebriklerimi gönderdim ama cevap alamadım."

Mary, *tonların* kullanmayı sevdiği dolaylı konuşma tarzını pek bilmeyen biri değildi. Açıkça hakaret etmek kötü bir davranış olsa da, bir kişi sözlerini çarpıtabilir, böylece söyleniş biçimi o kadar saldırgan olmasa bile anlam yine de orada kalırdı.

Şu anda, Bayan Grant'in neden böyle ince bir saldırganlıkla üzerine geldiğini bilmiyordu.

"Sanırım bir noktada tanışmıştık, Bayan Grant," dedi Mary rahat bir gülümsemeyle. "Bu nedenle, böyle önemsiz şeyler konusunda titiz davranmaya gerek yok."

Sözleri kadını tam hedefinden vurmuşa benziyordu, çünkü gülümsemesi özellikle de ona *Bayan Grant* diye hitap ettiğinde biraz olsun azaldı.

Mary kendisinden önceki hanımefendinin bir zamanlar Huxley Dükü'yle nişanlı olduğunu, ancak Dük'ün düğünlerinden önce denizde kaybolduğunu duymuştu. Julia ona Jonathan'ın düğünü o kadar çok ertelediğini söylemişti ki, belki de Bayan Grant'la evlenmeye hiç niyeti olmadığına dair söylentiler dolaşmaya başlamıştı.

Acaba onun ölümiyle mi yoksa Huxley Düşesi olamadığı için mi yıkılmıştı?

Mary bu düşünceyi hemen bastırdı. Büyük olasılıkla nişanlısını kaybetmenin yasını tutan bir hanımefendi hakkında kötü düşünmenin bir anlamı yoktu.

Artık Bayan Grant için bir talip bulmak için çok geçti, çünkü evlenme yaşını çoktan geçmişti. Şimdi ona kız kurusu demekten kaçınan insanlar, Mary'nin yüzüne karşı neşeyle şebboy diyenlerin ta kendileriydi.

"Majesteleriyle evliliğinizde mutluluğu bulmuş olmanıza çok sevindim." Bayan Grant büyük bir zarafetle toparlandı. "Bir keresinde bana kur yapmaya niyetlenmişti -gençliğin insanın muhakeme yeteneğini nasıl gölgelediğini bilirsiniz." Mary'ye mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Görünüşe göre her şey herkes için yeterince iyi gitmiş."

İstese de sesindeki acıyı gizleyemezdi. Mary konuşmalardaki nüansları dinlemeye ve bunları günlüklerinden birine yazmadan önce zihnine not etmeye oldukça alışkındı. İnsanların doğasını daha derin bir düzeyde anlamasını sağlayan da bu özel yeteneğiydi.

Mary kibar bir gülümsemeyle, "Sanırım öyle," diye cevap verdi.

Bir düşes olarak Bayan Grant ile arkadaş olması gerekmiyordu. Ayrıca, zaten arkadaşları vardı - bir dükle evlenmeden önce ona ilgi gösterenler onlardı.

Neyse ki tam o sırada Julia ve Selina onlara yaklaştı.

Bayan Grant iki kadını görür görmez ortalıkta görünmemeye karar verdi. Ne de olsa Trowbridge Markizi'nin hoşuna gitmeyen herkesi sözle azarlamak gibi rahatsız edici bir alışkanlığı vardı. Barrington Düşesi'ne gelince, hoşnutsuzluğuna dair en ufak bir işaretin kocasının hoşgörü göstermeden ya da en ufak bir tereddüt belirtisi göstermeden harekete geçmesine neden olacağı bir sır değildi.

"Az önce gördüğüm Bayan Grant miydi?" Selina kaşlarını çatı. "Bu kadar arkadaş olduğunuzu bilmiyordum."

"Sadece düğünüm için tebriklerini iletme istemiş. Düğünden hemen sonra gönderdiğini iddia ediyor." Mary gülümsedi. "Ve görünüşe göre kimse cevap vermemiş."

"Yine de aldınız mı?" Julia kaşlarını kaldırarak sordu.

Mary başını salladı. "Korkarım yapmadım."

"O zaman kocan mektubu almış ve cevap vermeye değeri bulmamış olmalı."

Selina, "Bu da tuhaf, biliyorsun," diye belirtti. "Ne de olsa ölmeden önce onun kardeşiyle evlenecekti."

Julia yüzünde muzip bir ifadeyle eğildi. "Görünüşe göre, en azından pişmanlık duyacağı bir şey var."

Barrington Düşesi heyecanla yelpazesini salladı. "Lütfen söyleyin, ne tür şeyler duydunuz?"

"Duyduğuma göre," dedi Julia alçak bir sesle, "ilk başta ona kur yapmaya çalışan küçük oğluymuş, ama gözünü ağabeyine diktiği için onu geri çevirmiş, hani şu unvanı *miras alacak* olan."

Mary, Bayan Grant'in o gece Leydi Pembroke'un balosunda bu gerçeği Edmund'un yüzüne acı acı vurduğunu hatırladı. Ne de olsa onu Lord Repington'la dans pistine gönderen de kulak misafiri olduğu aynı konuşmaydı.

Selina, "Öngörüsüzlüğünün tek suçlusu kesinlikle kendisi," dedi. "Görünüşe bakılırsa tutkuları gerçekleşmemiş."

"Ve şimdi kimse onunla evlenmeyecek," diye ekledi Julia. "Evlenme yaşını çoktan geçti ama babasının gazabına uğramaktan korktuğu için kimse bunu ona söylemeye cesaret edemiyor."

Mary başını salladı. "Sanırım o zaman bildikleriyle yanlış kararlar verdiği için ona sadece acımak gerekiyor."

Selina düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Her h a l ü k a r d a , bu konuyu William'a açacağım. Eminim o da bazı şeyleri araştırmayı kabul edecektir."

Bir süre e t r a f ı n a bakındı ve sonra kimsenin onlara bakmadığını görünce tek bir kelime mırıldandı.

Vikont.

Bayan Clarissa Grant'in babası.

Julia alaycı bir gülümsemeyle, "Kocan pek çok şeyi araştırıyor," dedi. "Bu konuda bizim tahmin edebileceğimizden çok daha fazlasını biliyorsa hiç şaşırmam."

En iyi arkadaşı gözlerini devirerek, "Onu olduğundan daha korkunç gösteriyorsun," dedi. "Ama... Bayan Grant'e dönecek olursak..."

"Evet." Julia ona gülümsedi. "Küçük kardeşin eninde sonunda her şeyi miras alacağını bilseydi, ona karşı bu kadar küçümseyici davranmayabilirdi. Ama bu bizim Mary'nin büyük talihi, değil mi?"

Küçük kız kardeşini dirseğiyle dürttü ve Mary'nin yanaklarında beliren kızarıklığı görünce daha da sırttı.

"Biliyor musun," diye takıldı. "Bugünlerde, sıcak havaya rağmen oldukça yüksek yakalı elbiseler giymeye başladığını fark ettim..."

"Julia!" Selina boğuk bir kahkaha atarak uyardı. "Mary'yi bu kadar kızdırmaya gerek yok!"

Yanakları hâlâ sıcak olmasına rağmen Mary gülerek, "Bunun için ona kızgın değilim," diye cevap verdi.

Selina bilgece başını salladı. "Yine de, halkın karşısına çıkmadan önce en azından balayınızın tadını biraz daha çıkarmış olsaydınız çok daha iyi olurdu. *Ton*'un geri kalanı anlayışla karşıladı, bilirsiniz..."

"Londra'da tur atmaya başlamanız ne kadar sürdü?"

Selina yere baktı, yanakları parlak bir kırmızıya boyanmıştı. "William'ı ikna edebilmem için birkaç ay geçmesi gerekti."

"Julia bana, kendisinin ve sevgili kayınbiraderimin üç ayını aldığını söyledi."

"Gördün mü? Utanacak bir şey yok!"

Mary kız kardeşine bıkkın bir bakış fırlattı. "Utanabileceğin pek bir şey yok, sevgili rahibe."

"Açıkça söylemek ve bu işi bitirmek varken, her bir şeyin etrafında dans etmeyi özellikle eğlenceli bulmuyorum!"

"İşte bu yüzden annem senin asla evlenemeyeceğin konusunda çok endişeliydi."

"O halde, kardeşim için mükemmel bir eş," diye mırıldandı Selina. "Annem de Markiz unvanının uzak bir kuzene ya da bir başkasına geçeceğine oldukça ikna olmuştu ki sevgili Julia Andrew'un aklını başına getirmeyi başardı."

Mary buna güldü. O zamanlar ablasının Lord Trowbridge'le mutluluğu bulması, her ikisinin de çok huysuz olması nedeniyle, hiç de azımsanmayacak bir kalp kırıklığına mal olmuştu.

William'la birlikte *tonun* en beğenilen çiftlerinden biri olmadan önce kendi sınavlarından geçmek zorunda kalan Selina için de aynı şey söz konusuydu.

Bu Edmund'la da bir şeyler yaşamam gerektiği anlamına mı geliyor? Ama o zaten çok kapalı. Onun hakkında hâlâ bilmediğim o kadar çok şey var ki... Beni gerçekten sevip sevmediğini bile bilmiyorum. Bana kesinlikle böyle bir şey söylemedi.

Bunu düşündüğünde göğsünde bir sancı hissetti. Edmund'la mutluydu. Sadece şu anda onun kalbinde nerede durduğundan emin değildi.

Ama sabır bir erdemdir. Yakında öğreneceğim.

Mary'nin tek yapabildiği, Edmund'un kendisine karşı gerçek hislerini nihayet öğrendiğinde, bunun beklemek kadar acı vermemesi için dua etmektir.

Edmund, bir yandan odanın diğer tarafında duran güzel karısıyla birlikte olmayı dilerken, bir yandan da kırmamak için elinden geleni yaptığı bu adamların arasından sıyrılmaktan başka bir şey istemiyordu.

Neyse ki bu oldukça özel bir baloydu ve çok seçkin bir davetli listesi vardı, bu yüzden Leydi Pembroke'un balosunda olduğu gibi gençlere hitap etmek zorunda kalmadı.

Lord Hess'le olası iş girişimlerini tartışmayı dört gözle beklemiyordu ve Lord Hungerford'un, tek suçları silahının atış menzilinde olmak olan talihsiz yaratıkları avlama hikâyeleriyle eğlenmeyi de istemiyordu.

Hal böyleyken, bir tür canavar olarak ününün, başka bir anlamsız sohbet başlatma niyetiyle ona yaklaşmaya cüret eden herhangi bir aptal için caydırıcı bir unsur olarak hizmet ettiği gerçeğiyle teselli buluyordu.

Görünüşe göre biri hariç hepsi.

"Kendi başınıza oldukça rahat görünüyorsunuz, Majesteleri," diye takıldı tanıdık bir ses yan taraftan. "Etrafınızın sizin iyi tarafınıza geçmekten başka bir şey istemeyen dalkavuklarla çevrili olduğu düşünülebilir."

Kendisine kimin yaklaştığını anlamak için bakışlarını Meryem'den çevirmesine gerek yoktu. Sadece kaşlarını kaldırdı ve elindeki şarap kadehinden bir yudum aldı.

"Dalkavuklarla sohbet etmek benim için hiçbir zaman keyifli bir eğlence olmamıştır," dedi. "Ama aynı şeyi sizin için söyleyemeyeceğim."

Zarif yüz hatlarının kısa bir süreliğine öfkeyle buruştuğunu gördü, sonra sakın bir gülümsemeyle her şeyi düzeltmeyi başardı. Beklendiği gibi, Bayan Clarissa Grant bu oyunları oynamakta hâlâ oldukça ustaydı.

Düşes olma hırsı olan biri öyle olmak zorundaydı.

"Yine de sevgili eşiniz başkalarıyla birlikte olmaktan oldukça keyif alıyor gibi görünüyor." Havalı bir şekilde güldü. "Vay, majesteleri. Belki de arada bir onu pençelerinizden kurtarmayı denemelisiniz. Bırakın zavallı kız biraz hava alsın!"

"İşimize burnunuzu sokmak size düşmez Bayan Grant."

Gülümsemesi bir engerek gülümsemesiydi ve onun kalbine saldırmaya hazırlanıyordu. Ama o buna izin vermeyecekti.

"Ah, sevgili Huxley Dükü, hâlâ farkında değil misiniz?" diye alay etti. "*Ton* herkesin işine burnunu sokmayı kendine iş edinmiş. Kendinizi ya da Jonathan'ı bile koruyamazken onu korumayı daha ne kadar sürdürebileceğinizi merak ediyorum."

Edmund o ana kadar hiçbir kadına Clarissa Grant'e duyduğu kadar şiddetli bir saldırı arzusu duymamıştı. Kadın onu mümkün olan her şekilde kışkırtmaya kararlıydı ve şimdi Mary'ye de yapışmış olabilirdi.

"Karım hakkında yorum yapmamanızı tavsiye ederim, Bayan Grant," diye soğuk bir şekilde uyardı. "Babanız susması için kime para öderse ödesin, geçemeyeceğiniz çizgiler olduğunu yakında göreceksiniz!"

"Neden, sen!"

Yüzünü ona döndü, ifadesi ölümcül derecede ciddiye. Görünen gözüyle ona baktı ve kızın sadece öfkeli görünmediğini memnuniyetle fark etti. Soluk mavi gözlerinde bir parça ihtiyat da vardı.

Onun gibi kindar bir kadınla birlikte olmayı nasıl istemiş olabilirdi ki? Clarissa Grant gibi bir kadının onu mutlu edeceğini düşünecek kadar gençlik saflığıyla dolu olmalıydı.

Ve Jonathan yaşasaydı bile, şüphesiz onu eninde sonunda perişan edecekti.

Bayan Grant gibi kendi hırslarını körüklemek için diğer insanları kullanan insanlar için de durum böyleydi.

"Seni uyarıyorum Clarissa," dedi ona, sesi alçak ve tehditkâr. "Eğer ona bir daha elini sürersen, saçının tek bir teline bile dokunursan, sandığın kadar hoşgörölü ya da uzlaşmacı olmayacağım."

Sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi ona ters ters bakmasını izledi.

Her neyse, duymakla hiç ilgilenmiyordu. Zaten ilgisini çok çok uzun zaman önce kaybetmişti -belki de onun hırsının ilk farkına vardığında.

Hırs. Açgözlölük daha doğru.

Hatayı sadece onun ayaklarına yükleyemezdi. Avantajlı bir eşleşme yapmanın *tonun* kadınları arasında Kutsal Kase'yi aramak gibi bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. O sadece... artık bununla bir ilgisi olmasını istemiyordu.

Ona bir dereceye kadar acıdığını düşündü ama sonra cesedi düzgün bir cenaze töreni için bile kurtarılamayan kardeşi için daha çok acıdı.

Başka bir şey söylemedi, sadece gecenin büyük bir bölümünde yaslandığı duvarı itti. Şarap bardağını

geçen bir uşâğın tepsisini aldı ve odanın diğerk tarafına doğru yürürken ona dönüp bakmadı bile.

Güneş bir saat kadar sonra doğacaktı ve Mary muhtemelen bütün gece sosyalleşmek zorunda kaldığı için yorgundu. Bütün gece sosyalleşmek zorunda kaldığı için yorgun olduğunu *biliyordu*.

Üstelik o Huxley Dükü'ydü ve yeni evliydi. Ev sahipleri erken ayrılmalarını anlayışla karşılayacaktır. Ya da anlamak için ellerinden geleni yaparlardı.

Bu lanet balo salonunu terk edip Huxley Malikânesi'ne dönmelerinin vakti gelmişti.

BÖLÜM 3 1

I *Bu dünyada önümdekinden daha nefis bir işkence var mı?*

Edmund elindeki belgelerin üzerinden, masasının birkaç adım ötesindeki kanepede oturan güzel karısına baktı. Birinin ya da bir başkasının yine incelemesi için gönderdiği birkaç kumaş örneğine dalmış görünüyordu. Arada bir durup küçük, deri kaplı bir deftere bakıyor ya da iyice karıştırılmış sayfalarına bazı notlar alıyordu.

Onun görkemli, zengin kahverengi saçlarının narin bir omzundan aşağı sarkmasını izlerken kendi kendine gülümsemekten kendini alamadı ve bir saat önce o teni diline ve ellerine nasıl açtığını hatırladı.

Tadı her zamanki gibi harika.

Birden başını kaldırdı ve sıcak kahverengi gözleri adamın aç bakışlarıyla buluştu. Dudakları gülümseyerek kıvrıldı ve defteri ve renk örneklerini yere bırakıp ona baktı.

"Benimle alay mı ediyorsun, karıcığım?" diye sordu, sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Kadın başını salladı. "Bunu sana yapmayı nasıl düşünebildim kocacığım,"
d i y e alay etti.

"Artık benimle alay ettiğimize eminim."

Güldü, sesi baharın melodisi gibiydi. Kuş sesleri gibi. Uzun bir kıştan sonra güneş ışığının ilk dokunuşu gibi.

"Hayır," diye cevap verdi şımarık bir gülümsemeye. "Ama bana böyle hitap etmen hoşuma gidiyor."

"Sana ne diyeyim?"

"Karım."

Parmakları refleks olarak pürüzsüz oniksten yapılmış eski bir kâğıt ağırlığının etrafında sıkıştı. Sözlerinin onun üzerindeki etkisi hakkında gerçekten hiçbir fikri yoktu.

Çok masum ama çok çekici.

O yürüyen bir çelişkiydi ve hayatının geri kalanını çözmeye çalışarak geçirebileceğini hissetti.

"Bana böyle bakmaya devam edersen," dedi alçak bir sesle, "*şu anda* her şeyi bir kenara bırakmak isteyebilirsin."

Elbisesinin mütevazı yakasından yanaklarına doğru nefis bir kızarıklık yükseldi. Krem rengi teninde bıraktığı izler yüzünden en son moda kıyafetleri giyemeyecek olmasından dolayı en ufak bir pişmanlık duydu. Ama yine de, kendisi yanındayken bile erkeklerin -evli olanlar da dahil- ona yönelttiği hayranlık dolu bakışlardan pek hoşlanmıyordu.

"Sana nasıl duvar çiçeği diyebildiler, bilmek isterdim," diye mırıldandı başını alaycı bir şekilde sallayarak.

Gülümsedi. "Şey, diğer sosyeteye yeni katılan kızların çoğu kadar geleneksel olarak çekici değildim," dedi omuz silkerek. "Ve flört etme sanatında da pek yetenekli değildim."

Beni kandırabilirdin. Sadece bakışların bile bir azizi günaha sürükleyebilir.

"Belki de Julia'nın her zaman... daha güçlü bir kişiliği olduğu içindir," diye ekledi düşünceli bir bakışla. "Her halükarda, bana ikinci bir bakış atmayı düşünmediler."

"Hepsi de kör aptallar," diye homurdandı. "Onların hatası benim şansımın yaver gitmesine neden oldu."

Bunun üzerine gözleri parladı. "Sanırım aynı fikirde olmayan ve benim gibi ürkek bir yaratık için harcanmış olduğunuzu söyleyen çok sayıda hanımefendi var."

"Ve her gün, onlarla değil de seninle evli olduğum için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum."

Mary kahkahalara boğuldu. "Sanırım bazen biraz fazla olabiliyorlar..."

"Biraz fazla" demek hafif kalırdı. Edmund onların çoğuna katlanamıyordu. Sanki sosyeteye yeni giren kızlar yeterince kötü değilmiş gibi, odanın öbür ucundan ona özlem dolu bakışlar atan *evli* kadınlar bile vardı. Bu durum tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

"Ben... seçimimden memnunum," dedi huysuzca. "Diğerleri umurumda değil."

Mary başını salladı ve basitçe, "Ben de öyle," diye cevap verdi.

Ve belki de fazla söze gerek yoktu. Edmund onunla olmaktan memnundu ve hatta ona ilk evlenme teklif ettiğinde verdiği sözlerin ötesinde, kahvaltıda kek ya da gizliden gizliye okumak istediği bir kitap gibi onu mutlu edecek her şeyi yapmak isterken buldu kendini.

İhtiyacı olan ya da istediği her Şeye sahip olmasını sağlayacaktı.

Yüzünde yumuşak bir gülümsemeye ayağa kalktı. "Artık gitmem gerekiyor. Thea'ya öğleden sonra Pendleton'lara kadar ona eşlik edeceğime söz verdim. Bana söylemesi gereken bir Şey olduğunu söyledi."

Thea'nın Bayan Theodosia Ferguson ve Mary'nin yakın bir arkadaşı olduğunu hatırladı. Karısından çok daha çekingen bir yaratıktı ve yine de Mary onun hayatına ilk girdiğinde Huxley Malikânesi'nin kapısındaki yerini terk etmeyi reddettiğini hatırladı.

Bayan Ferguson, tanışma talihsizliğine uğradığı pek çok erkekten çok daha sadık bir dosttu. Edmund, Mary'nin kendisini bu kadar önemseyen arkadaşları olmasından memnundu.

"Pekâlâ," diye yumuşadı. "Akşam yemeğinde görüşürüz o zaman."

Kadın genişçe gülümsedi. "Seni bekliyor olacağım, kocacığım."

Edmund onun çalışma odasından ayrıldıktan sonra bile gülümsemeye devam ettiğini fark etmedi, kumaş örneklerini ve defterini de yanında götürmüŐtü -kişisel koleksiyonundan başka bir kitapla birlikte.

Bu gidiŐle sadece onun hatırına daha fazla kitap toplayacağım.

Karısı hevesli bir okuyucuydu ve onun ilgi alanlarını desteklemekten gerçekten keyif aldığını fark etti.

Dikkatini bir şekilde masasına ulaşmış olan yazışmalara verirken hafifçe gülümsemesine izin verdi. Daha sonra, mali durumları çok daha iyi olduğunda, belki de *her şeyle* ilgilenmesine yardımcı olması için bir kâhya tutabilirdi.

Masasının üzerindeki yığının içinde sıradan bir zarf görünce kaşlarını çattı. Üzerinde adı ve unvanı dışında hiçbir şey yazmıyordu.

Edmund Hunt'a yazıyordu. Huxley Dükü.

Zarfı dikkatlice açtı ve yanlış bir şey olup olmadığını görmek için içine baktı. Yıllarını orduda geçirmişti ve bir insanı öldürmek için yapılabilecek hemen her şeyi duymuştu -zehirleme de bunlardan biriydi.

Zarfin içinde sıra dışı bir şey olmadığını anladığında, içindeki tek notu çıkardı.

Huxley Dükü'ne. Tanıdık olmayan bir yazıyla yazılmış. Kardeşinizin ölümüne yol açan söylentileri başlatan kişi hakkında bilgi sahibiyim. Eğer bu konu hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen öğleden sonra saat dörtte benimle St. Hayatım büyük bir tehlike altında ve yalnız gelerseniz memnun olurum.

Edmund kalbinin göğsünde deli gibi çarptığını hissetti. Nihayet, aylarca süren araştırmalardan sonra, birileri söylentilerle ilgili bir ipucuyla ortaya çıkmıştı.

Mary her şeyi başlatanın bir kadın olduğuna ikna olmuştu ve şimdi bunu kesin olarak öğrenme şansına sahipti. Ama eğer Mary onun bu ipucuyla tek başına, hem de bilinen bir çayırdaki buluşmayı planladığını bilseydi, bunu onaylayacağını sanmıyordu.

O halde Bayan Ferguson'la bu öğleden sonra Pendleton'da buluşacak olmaları ne büyük şans.

Eğer her şey plana uygun giderse, ihtiyacı olan bilgiyi almış ve akşam yemeği için Huxley Malikânesi'ne dönmüş olacaktı. Mary'nin onun maceralarını bilmesine gerek kalmayacaktı ve Mary'yi onun Londra'nın yeraltı dünyasına yaptığı gezintilerden uzak tutabilirdi.

Ne de olsa onun için en önemli şey buydu; kızının güvende kalması.
-Dedikoduların arkasında kimin olduğunu ne kadar çabuk öğrenirse, onu korumak için gerekli adımları da o kadar çabuk atabilirdi. Işıktaki bir düşmanla yüzleşmek, her an saldırmaya hazır bir yılan gibi otların arasında sürünen bir düşmanla yüzleşmekten çok daha kolaydı.

Bu sefer, ilk saldıranın kendisi olacağından emin olacaktı.

Ortaya çıkmadı.

Edmund saatini öfkeyle cebine geri sokarken dudaklarını sert bir çizgiye bastırdı. Tepesinde gökyüzü kararmaya başlamıştı ve birkaç dakika sonra Huxley Malikânesi'nde akşam yemeği vakti gelmiş olacaktı.

Mary şimdiye kadar eve dönmüş olmalıydı. Bütün bir öğleden sonrayı boşu boşuna bekleyerek geçirdim.

Denizkızının Hikâyesi adındaki köhne bir meyhanenin önünde, etrafı tamamen sefaletle çevrili bir şekilde dururken, sabrının son kırıntısını da kaybettiğini fark etti. Asılı tabelaya tiksintiyle bakarak, arabasının birkaç blok ötede onu beklediği yere doğru yürüdü.

"Şansın yaver gitti mi?" General Jones içeri girdikten sonra ona sordu.

Edmund başını salladı. "Williams'a o mektubu kimin gönderdiğini araştırmasını söyleyeceğim."

"Her kimse, büyük olasılıkla bunu tekrar yapacaktır." General homurdandı. "O zaman geldiğinde Williams'ın onu yakalamaya hazır olduğundan emin olun!"

Edmund başını salladı ve pencereden dışarı baktı. St. Giles kötü şöhretli bir çayırıktı ve iki saatin büyük bir bölümünü sefaletin ortasında durup ona o mektubu göndereni bekleyerek geçirmişti. Bunun yerine o zamanı Huxley Malikânesi'ne odaklanarak geçirebilirdi. Ya da Mary'ye gitmek istediği yere kadar eşlik edebilirdi.

"Hanımefendinin yanına dönmenin tam zamanı." General Jones sırttı. "Yüzünüzdeki o karanlık ifadeyi aydınlatabilecek bir şey varsa o da düşesiniz olmalı."

Edmund buna biraz gülümsedi. Çoğunlukla sağır olan Generali bile Mary yanındayken ruh halindeki büyük iyileşmeyi fark ettiyse, bu artık bir sır değildi.

Bu da daha temkinli olmam için bir başka neden.

Düşmanlarının ona saldırması bir şeydi. Karısının peşinden gitmeleri ise tamamen farklı bir şeydi.

Ama bunun ötesinde, Edmund bazı yatırımlarının geri dönüşünü görerek teselli buluyordu. Çok fazla değildi ama en azından arada sırada karısını Bond Caddesi'ne alışverişe götürebilecekti. Birçok kadının kocalarının parasını orada harcamayı sevdiğini duymuştu.

Araba St. Giles'tan çıkıp daha tanıdık bir çevreye girerken pencereden dışarı bakarken sadece biraz gülümsedi. Sonunda Huxley Malikânesi'ne vardıklarında biraz daha rahatladı.

Ancak, Mary'nin öğleden sonra Bayan Ferguson'la yaptığı gezintiden henüz dönmemiş olduğunu görünce çok şaşırıldı.

"Henüz dönmedi derken ne demek istiyorsun?" diye sordu zavallı Williams, onun ani telağı yüzünden oldukça sarsılmışı görünüyordu.

"Majesteleri öğleden sonra Bayan Ferguson'la buluşmak üzere ayrıldı," diye açıkladı uşak. "Anna hazırlanmasına yardım etti. Ama henüz dönmedi-"

"Ve yanlış bir şey fark etmediniz mi?"

Bayan Throckmorton uşağın yanında solgun bir şekilde duruyordu. "Yanlış bir şey olduğunu düşünmek için hiçbir nedenimiz yoktu, Majesteleri," diye cevap verdi, ellerini endişeyle sıkarak. "Majesteleri kişisel kullanımı için tahsis ettiğiniz arabayı aldı ama o zamandan beri ne kendisi ne de araba geri döndü."

"Nereye gittiklerini söylemişlerdi?" Edmund tersledi.

"Pendleton'ın, sanırım, Majesteleri."

Ton'un hanımlarının sık sık uğramayı sevdiği, zarif hamur işleriyle şirin küçük çay dükkanını hatırladı. Mary ile bir zamanlar evliliklerinin ayrıntılarını konuşmak için orada nasıl buluştuklarını düşündü. Ancak bu kez, bu anı hiç de sıcak duygular uyandırmamıştı.

İçgüdüleri ona bir şeylerin *ters* gittiğini söylüyordu. Karısının akşam yemeğine geç kalması, özellikle de orada olacağına söz verdiği bir akşam yemeğine geç kalması hiç hoş değildi.

Belki de evden hiç ayrılmamalıydım. Onunla gitmeliydim.

Başını iki yana salladı. *Kayıp* olması mümkün değildi. Bunu kabul etmeyi reddetti.

Belki de üst kattadır, akşam yemeği için hazırlanıyor.

Huxley Malikânesi'nde hâlâ o kadar az hizmetçi vardı ki, Mary gelmiş olsa bile hiçbirinin onu fark etmemiş olma ihtimali vardı.

Başka bir şey söylemeden, şaşkın personelinin ve General Jones'un yanından geçip büyük merdivenleri hızla çıktı. Doğruca onun odasına yöneldi, kalbi göğsünde sıkışıyordu. Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama sonra Mary'nin büyük ihtimalle içeride olmadığını hatırlayarak içeri girmesini istedi.

Kapıyı iterek açtı ve Anna'nın metresinin gelişini beklemek için lambaları çoktan yakmış olduğunu gördü. Gözleri hizmetçinin Mary'yle yiyeceği akşam yemeği için hazırladığı elbiseye takıldı; Mary'nin kusursuz boynunda bıraktığı izleri gizlemek için yüksek, fırfırlı bir yakası olan soluk altın rengi bir parçaydı bu.

Kızın ona olan tutkusunu dünyanın geri kalanına belli etmemesini nefes nefese hatırlattığını, ancak daha sonra kendini onun dokunuşuna açtığını hatırlayınca göğsü sıkıştı.

Döndüğünde, vücudunun her yerine daha fazla iz bırakacağım, böylece seni gören herkes sana elini sürerse onları parçalayacağımı bilecek.

Masasına doğru yürüdü; okuduğu kitaplarla ilgili hararetli bir tartışmanın aynı derecede hararetli bir şeye dönüştüğü o özel öğleden sonra onu eğdiği masaya...

Şimdi, masasındaki kaos onunla alay ediyor, onu bulamamasıyla dalga geçiyor gibiydi. Defterlerine, üzerinde çizimler ve müzikler olan kâğıtlara baktıkça kendini daha da çaresiz hissediyordu.

Öfkeyle uzanıp masasını silip süpürdü ve her şeyi yere saçtı. Bir hokka, halı kaplı zeminde savrulurken donuk bir gümbürtü çıkardı. Kalemler hemen arkasından düşerken takırdadı. Deri ciltli dergiler yere yuvarlandı ve kâğıtlar yere düşmeden önce havada uçtu.

Ne yapıyorum ben?

Edmund önündeki dağınıklığı incelerken yere çöktü. En kızgın halinde bile, daha önce hiç önündeki gibi bir karmaşa yaratmamıştı.

Bir arzu nöbetinde, evet, kanı onu çağırırken her şeyi bir yüzeyden temizleme ihtiyacı hissetmişti.

Sadece o. Mary.

Ama Şimdi o gitmişti ve hayatında ilk kez ne yapacağını ŐaŐırmıŐtı. Onu aramaya nereden *baŐlayacađını* bile bilmiyordu.

"Tanrım, Mary, neredesin?" diye inledi az önce yarattığı dağınıklığın ortasında otururken. "Geri dn lütfen. Bana geri dn, kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde tatlı bir Şeyler yiyeceğinden emin olacağım. ayında bile lanet olası demliği dolduracak kadar bal olacak... Sadece, lütfen... *geri dn*."

Ona sadece sessizlik cevap verdi.

Tkezleyerek n salona döndüğünde Williams'ı hâlâ Bayan Throckmorton'un yanında, endişeyle ellerini ovuŐtururken buldu. Anna onun yanında duruyordu, yüzü solgundu.

"Arabamı hazırlayın," dedi Williams'a. "Düşes'i aramak için dışarı çıkacağım."

"Peki ya Majesteleri geri gelirse?" diye sordu uşak umutla.

Edmund'un ona bunun gerçekleŐme ihtimalinin yok denecek kadar az olduğunu söyleyecek cesareti yoktu ama morallerini yüksek tutmak zorundaydı. "O zaman ona yakında döneceğimi söyle," dedi ona sertçe.

En iyi ihtimalle Mary yolun aŐađısında bir yerde gecikmiŐ olabilir. Arabasının tekerleği falan fırlamıŐ olabilir.

Edmund, hayatında ilk kez, olabilecek en kötü şeyi düşünmeye dayanamıyordu.

BÖLÜM 32

W *Nereye gitmiş olabilir?*

Edmund asık suratla kapalı vitrine bakarken damarlarına soğuk bir dehşetin sızdığını hissetti. Hava kararmaya başlamıştı ve sokak lambaları çoktan yakılmıştı. Yine de Mary'den hiçbir iz yoktu.

Zihni, kızın başına gelebilecek tüm olası şeylerle dolup taşıyordu.

Biri tarafından mı kaçırıldı? Eğer öyleyse, kim güpegündüz, Londra'nın ortasında bir düşesi kaçırmaya cesaret edebilirdi?

Savaşta geçirdiği süre boyunca edindiği bir düşman mıydı?

Bundan çok şüpheliydi.

Yoksa sadece para isteyen biri miydi?

O da bunu reddetti.

Huxley Malikanesi'nin kardeşinin yokluğunda büyük acılar çektiği bir sır değildi. Eğer fidyeci soylu bir kadını fidye için kaçırmak istiyorsa, Mary'den çok daha iyi seçenekler vardı.

Belki de sadece yolda kalmıştı. Ya da belki de kız kardeşine gitmişti...

Bu da göz önünde bulundurmak istediği bir başka olasılıktı. Ne de olsa Powell Kontu'nun kızları, çok farklı mizaçlarına rağmen kardeşlik bağlarıyla tanınırlardı. Mary'nin nereye gitmiş olabileceği konusunda daha iyi bir fikri olan biri varsa, o da Trowbridge Markizi'ydi.

"Trowbridge Malikânesi'ne!" diye bağırdı arabacısına, aceleyle arabasına geri dönerken.

İçinde bulundukları durumun ciddiyetini anlayan arabacı, onu Trowbridge Markisi ve Markizi'nin konutuna normal sürenin yarısı kadar bir sürede götürmeyi başardı.

Trowbridge Malikanesi tüm Londra'daki en iyi malikanelerden biri olarak kabul ediliyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Şehrin eteklerinde yer alan geniş, yemyeşil arazisi ve görkemli malikanesi, salonlarına davet edilecek kadar şanslı olan herkesin övgüsünü kazandı.

Marki ve Markiz yemeklerini yemek üzereydiler ki Edmund, sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi ön kapıdan içeri daldı.

"Majesteleri, bunun anlamı nedir?" diye çıkıştı Markiz.

Ancak Edmund görgü kurallarını ve adabı umursamayı çoktan bırakmıştı.

"Nerede o?" diye sordu nefes nefese. "Karım nerede?"

Marki ve Markiz şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Majesteleri," diye yumuşak bir sesle konuştu Julia, sesi titriyordu. "Kız kardeşimin *kayıp* olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Edmund, Mary'nin Trowbridge Malikânesi'nde olduğunu umuyordu. Belki de ablasını aramasını gerektiren acil bir iş vardı. Ama Julia ona hem şaşkınlık hem de endişeyle bakınca bu umudu suya düşmüştü.

"O... bu öğleden sonra Pendleton'da Bayan Ferguson'la buluşması gerekiyordu," diye açıkladı. "Ama o zamandan beri dönmedi..."

Julia'nın nefesi kesildi ve kocası onu hemen kollarına aldı. "Bu nasıl olabilir? Hiçbir şey söylemeden çekip gitmek onun yapacağı bir şey değil!" diye haykırdı. Kocasına döndü. "Onu bulmalıyız, Andrew! Mary'nin nasıl olduğunu bilirsin - o yapamaz..."

Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı ve Lord Trowbridge ona daha sıkı sarıldı. "Sus, aşkım. Kız kardeşini bulacağız," diye söz verdi ona. Edmund'a baktı, kara kaşları çatılmıştı. "Nerede olabileceğine dair başka ipuçlarınız var mı?"

"Bana söyleyebileceğini umuyordum," diye tersledi Edmund. Julia'ya doğru döndü. "Belki de Lord Repington, Mary'den reddedildiği için bir tür acımasız intikam almak istiyordu?"

Başını iki yana salladı. "Bu imkânsız," dedi. "Lord Repington nazik bir adamdır ve şiddet düşüncesi bile onu oldukça rahatsız eder. Ayrıca," diye ekledi titrek bir gülümsemeyle, "son zamanlarda Bayan Ferguson'a olan sevgisini dile getiriyor."

"Mary'nin arkadaşı mı?"

Başını salladı. "İkisi iki yıldan daha uzun bir süre önce bir arkadaşlık kurdular."

"Eğer Lord Repington değilse, o zaman kim?"

Julia her an ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Bu noktada, gerçekten bilmiyorum."

Lord Trowbridge başıyla onayladı ve karısına döndü. "Paltomu alayım ve gidip Majestelerine yardım edeyim, tamam mı? Barrington'la da konuşacağım."

"Barrington Dükü mü?" Edmund kaşlarını çatı.

Lord Trowbridge başını salladı. "William'ın Londra'nın her yerinde ve yeraltında da gözleri ve kulakları var. Muhbirlerinden biri yanlış bir şey görseydi, bunu bilirdi."

Konuşmanın büyük bölümünde sessiz kalan Dowager Marchioness şimdi dehşet içinde haykırarak, "Tanrım, bunu tartışıyor olmamız şart mı?" dedi ve eli ağzına gitti.

Oğlu sadece acımasız bir gülümsemeyle ona doğru döndü. "Eğer yanılmıyorsam, Mary bir saatten fazladır kayıp anne. Onu bulmamıza yardım edebilecek biri varsa, o da William'dır."

"İkinizin kurduğu hain bağlantıları takdir edeceğim günü göreceğimi hiç düşünmemiştim!" diye homurdandı yaşlı kadın. "Pekâlâ o zaman, Selina'nın kocasına söyle, aramaya yardım etsin!"

Lord Trowbridge başını salladı ve karısıyla annesinin yanaklarına birer öpücük kondurduktan sonra paltosunu almak için aceleyle kalktı. Daha yeni dönmüştü ki

ön kapıda bir kargaşa duyduklarında.

"Yardım edin! Yardım edin! Lütfen, *yardım edin!*" diye tanıdık bir ses çılgınca seslendi.

Edmund döndüğünde Bayan Ferguson'un yüzü solgun bir halde aceleyle içeri girdiğini gördü. Yanakları lekeliydi ve Edmund onun Trowbridge Malikânesi'ne kadar bütün yol boyunca ağladığını tahmin edebiliyordu.

"Majesteleri!" diye bağırdı onu görünce. "Oh, Tanrı'ya şükür, buradasınız!"

Onun içinde bulunduğu durumu gören Edmund kalbinin karnına doğru düştüğünü hissetti. Mary'yle birlikte olması gerekiyordu ama şimdi o kadar sıkıntı içindeydi ki iki kelimeyi bir araya getirmekte zorlanıyordu.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Mary tehlikedeydi.

"Thea!" Julia titreyen genç kadına doğru uzanarak bağırdı. "Derin bir nefes al, canım! Londra sokaklarında sürüklenmiş gibi görünüyorsun!"

Ama Bayan Ferguson sadece başını salladı. "Oh, Julia, ona yardım etmelisin. Onu alıp götürdüler! Onları gördüm!"

Gözyaşlarına boğuldu ve Julia ona daha sıkı sarıldı. "Kim?" diye sordu, oysa herkes Bayan Ferguson'un tam olarak kimden söz ettiğini biliyordu ve bundan korkuyordu. "Kimi götürdüler, Thea?"

"Mary!" Bayan Ferguson feryat etti. "Başına bir çuval geçirip onu sürüklediklerini gördüm! Peşlerinden gitmeye çalıştım, gerçekten denedim, ama bir arabaya atladılar ve ben onlarla savaşamadım, Tanrım, onlarla savaşamadım!"

Mary'nin arkadaşının, karısının Pendleton'ın hemen dışında, *işlek* bir caddenin *ortasında* nasıl kaçırıldığını ürpertici nefeslerle anlatışını dinlerken Edmund'un iliklerine kadar öfke dolmuştu!

Bunu nasıl kimse görmemişti? Bir düşes, Hyde Park'ta bir çiçeğin koparılması kadar basit bir şekilde nasıl kaçırılabilirdi?

"Peki ya arabası?" diye sordu. "Ona eşlik edecek adamlarım vardı."

Thea başını salladı. "Araba saldırıya uğradı ve adamlar yaralandı."

Lord Trowbridge'in yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Muhtemelen onun hâlâ içeride olduğunu düşündüler ve onu oradan almak istediler." Karısının kollarında titreyen genç kadına döndü, "Peki ya Majesteleri'nin adamları?"

"İnsanlar onlarla ilgilendi," diye kekeleydi Bayan Ferguson. "Gürültüyü duyduğumda dışarı çıktığımı hatırlıyorum. İşte o zaman Mary'yi kaçırdıklarını gördüm!"

Edmund'un elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Birileri güpegündüz *bir düşes* olan karısını kaçırarak kadar cüretkâr davranmıştı. Onu kaçırmadan önce adamlarına ve boş arabalarına saldırarak dikkat dağıtmayı başarmışlardı.

Mary'nin ne kadar korkmuş olabileceğini ancak hayal edebilirdi.

"Lütfen, ona yardım etmelisiniz!" Bayan Ferguson yalvardı. "Onu nereye götürdüklerini biliyorum. Sizi oraya götürebilirim, yemin ederim!"

"Pekâlâ," diye onu yatıştırdı Julia. "Yine de bu adamlar... onları tanıyor musun?"

Bayan Ferguson başını salladı. "Onları hiçbir yerde gördüğümü hatırlamıyorum."

"En azından arabanın neye benzediğini hatırlıyor musun?" Julia sordu. "Diğer birçok arabaya inanılmaz derecede benzeyen bir şey kullanmış olabileceklerini anlıyorum, ama hatırladığın başka bir şey varsa, Thea -Onu diğerlerinden ayırabilecek herhangi bir şey, Mary'yi kimin kaçırdığını bulmamıza gerçekten yardımcı olacaktır."

Thea dudaklarını büzdü. Yerde bir yaprak gibi titriyor, sadece Markiz'in desteğiyle dik durabiliyordu. Yine de yüzünde kararlı bir ifade vardı, ellerini yumruk yapmış, o öğleden sonraki her bir detayı hatırlamaya çalışıyordu.

"Normal bir at arabasına çok benziyordu," dedi onlara. "Sadece atların böyle bir araç için oldukça iyi göründüğünü hatırladım."

"Ne demek istiyorsun?" Andrew ona nazikçe sordu.

Edmund genç bayanı Markiz kadar sabırla sorgulayabileceğine inanamıyordu. Tek yapmak istediği kalkıp Mary'yi bulmak ve onu eve geri getirmektir. Atlar, arabalar ve benzerleri hakkında konuşmak umurunda değildi, ancak bunların bir önemi olduğunun farkındaydı.

"Atlar hakkında bir şeyler biliyorum," diye itiraf etti Bayan Ferguson yanakları hafifçe kızarak. "At arabalarında genellikle midilliler tercih edilir, çünkü biraz yavaş olsalar da daha rahat bir sürüş sağlarlar. Hackney'i çeken atlar oldukça *pahalı görünüyor*du. Normal bir fayton şoförünün karşılayabileceği bir şey değil." Durakladı ve sonra Edmund'un kanını donduran bir şey ekledi. "Atlardan birinin son derece parlak siyah bir kürkü olduğunu ve alnında beyaz bir işaret olduğunu hatırlıyorum."

"Kalp şeklinde," diye bitirdi onun için. Buz gibi bir ifadeyle ona doğru döndü. "Söylemek istediğin buydu, değil mi?"

Bayan Ferguson ona şaşkınlıkla baktı. "Neden, evet. Evet! Bunu nasıl bildiniz, Majesteleri?"

"Çünkü o atın sahibinin kim olduğunu biliyorum," dedi kısık sesle. Gözlerini kapadı ve ellerini iki yanında yumruk yaptı.

"Öyle mi?" Julia sesi titreyerek sordu.

"Evet, biliyorum." Andrew'a doğru döndü. "Şu senin arkadaşın, Barrington Dükü, onun yardımına ihtiyacımız olacak."

Julia keskin bir nefes aldı, mavi gözleri dehşetle irileşmişti.

Edmund topuklarının üzerinde dönerken, "Ona Huxley Malikânesi'nde General Jones adında biriyle konuşmasını söyle," dedi.

"Ama nereye gidiyorsun?"

"Mary'yi geri alacağım," diye mırıldandı dişlerini sıkarak. "Ve o güvende olduğunda, bunun bedelini cehennemde ödeyecek."

BÖLÜM 33

W *Burada mıyım?*

Mary gözlerini kırpıştırarak açtı, odadaki yumuşak lamba ışığına alışıkça görüşü bulanıklaştı. Etrafına bakındı ve duvarları kaplayan, üst üste yığılmış tahta sandıkları fark etti.

Depo mu?

Kendisine yapışan bilinçsizliğin son kalıntılarını temizlemek için başını sallarken yumuşak bir inilti çıkardı. Hatırladığı son şey, hemen arkasında bir kargaşa duyduğu, arkasını döndüğü ve ardından her şey kararmadan hemen önce mide bulandırıcı tatlı bir kokunun saldırısına uğradığı oldu.

Oturduğu yerde kıpırdandığında biraz inledi. Kolları ağrıyordu ve ellerinin arkadan sıkıca bağlandığını, sert ipin bileklerine battığını fark edene kadar bir süre debelendi. Ayakları bile oturduğu tahta sandalyenin ayaklarına bağlanmıştı.

*Buna inanamıyorum! Gerçekten kaçırıldım! Ama bunu kim yapmış olabilir?
Dedikoduları başlatan kişi mi?*

Böyle bir kişinin Hunt ailesinin bir parçası olan herkese zarar vermek isteyebileceği düşünöldüğünde, bu oldukça muhtemeldi.

Ama Edmund'un bir düşmanı da olabilir.

Ne de olsa o bir askerdi ve yıllar içinde bazı düşmanlar edinmiş olması kuvvetle muhtemeldi. Bir adam, başkaları onu alaşağı etmek istemeden önce ancak bu kadar başarılı olabilirdi ve kocasının rütbelerdeki yükselişinin meteorik olduğu söyleniyordu.

Ancak bu pek olası değildi, çünkü Edmund'un artık savaşıla ve orduyla hiçbir ilgisi yoktu. Aslında, onun Londra'ya dönmesiyle rakipleri büyük olasılıkla büyük bir rahatlama yaşayacaktı. Elbette, *karısını* kaçırarak onun gazabına uğramak için kendi yollarından çıkmayacaklardı.

Edmund onu sevdiğini hiç söylememiş olsa bile, onu korumak onun için sadece bir onur meselesiydi. Edmund'un onun uğruna tehlikeye atılmayacağını ummaktan başka çaresi yoktu, ama bu pek olası değildi.

Onunla birlikte olduğu birkaç hafta boyunca, bir sonraki adımda ne yapabileceğini tahmin edebilecek kadar onu iyi tanıdığına inanmak hoşuna gidiyordu ve onun da boş durmayacağını biliyordu.

Julia haklıydı, erkekler çok aptal olabiliyor.

Ama en azından aptallarla başa çıkmak çok daha kolaydı. Şu anda düşmanın başlangıçta şüphelendiklerinden çok daha fazla kurnazlığa ve sabra sahip olmasından korkuyordu.

Kız kardeşi Edmund'un ölümüyle ilgili söylentileri yayanın bir kadın olma ihtimalinin yüksek olduğunu söylemişti. Mary'nin Julia'ya inanmamak için bir nedeni yoktu.

Selina'nın bu dedikoducunun kimliğini bulmasına yardım edeceğine söz vermesiyle, Edmund'la birlikte kardeşinin ölümüne kimin sebep olduğunu bulmaları an meselesiydi.

Ve belki de *bu* yüzden şu anda iradesi dışında tutuluyordu - çünkü gerçeğe çok yaklaşıyorlardı. Her kimse onu telaşlandıracak kadar.

Bu kişinin harekete geçmesi için yeterince yakın.

Mary öfkeli bir of çekti ve gözlerinin üzerine düşen bukleleri üfledi. Anladığı kadarıyla depoda büyük ihtimalle yalnızdı. Yakınlarda kimseden iz yoktu.

Belki de beni bu şekilde bağladıkları için kaçamayacağımı düşündüler.

Yine de haksız sayılmazlardı. Tüm olumlu özelliklerine rağmen, kaba kuvveti bunların arasında değildi. Ayrıca, onu sandalyeye her kim bağladıysa oldukça iyi bir düğüm atmayı başarmıştı.

Kaçmak için bir yol bulmaya çalışırken yüksek sesle iç geçirdi. Bağlı olduğu sandalye deponun tam ortasına yerleştirilmişti, bu da ipi gevşetmesine veya kesmesine yardımcı olabilecek herhangi bir şeye ulaşmasını zorlaştırıyordu.

Kaçmak için bir yol bulması gerektiğini biliyordu ama asıl soru, bunu tam olarak nasıl yapacığıydı?

Belki de ipi sandalyenin arkasına yeterince uzun süre ve sertçe sürterse, sonunda onları kırabilirdi. İstedikinden daha uzun sürecekti ama şu anda başka ne seçeneği kalmıştı ki?

Edmund'a geri dönebilmem için en ufak bir şans varsa, bunu değerlendireceğim!

Dişlerini sıkarak ipi sandalyenin arkasına sürtmeye başladı, umutsuzluk her geçen dakika onu yutmakla tehdit ediyordu. Karanlıkta tek duyabildiği, ipin tahtaya sürtünürken çıkardığı hafif vınlamaydı.

Tam çabalarının boşa gittiğini düşündüğü anda, hafif bir itiş kakışın ardından bir kapı gıcirtısı duydu. Yumuşak ayak sesleri takip etti, yürüyüşü onu daha önce kaçırın alçaklar için fazla narin görünüyordu.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Beni kaçıranlardan biri mi? Belki de onların beyni? Benim için mi geldiler?

"Dışarıda kimse var mı?" diye seslendi. "Göster kendini!"

Bir an için sesi boşlukta çınlamış gibi geldi. Sanki az önce depoya giren her kimse, belirsizlik içinde oyalanmasına izin vererek onunla alay etmekten zevk alıyordu.

Ve sonra, tanıdık bir ses oldukça uğursuz bir tonda konuşmadan önce yumuşak bir kıkırdama duydu, "Tekrar karşılaştık, Majesteleri."

Edmund ellerini o kadar sıkı yumruk yapmıştı ki, tırnaklarının henüz avuçlarının derisini parçalamamış olması bir mucizeydi. Trowbridge Malikânesi'nin ön salonunda toplanmış olan küçük kalabalık ona şaşkınlıkla bakıyordu ama şu anda önceliği bu değildi.

Eğer tahminim doğruysa, Mary çoktan aklını kaçırmış birinin pençesine düşmüş demektir. Bu noktada kaybedecek bir şeyi olmayan birinin.

Ve bu tehlikeli bir düşman türüydü. Hatta belki de en tehlikelisiydi.

Bayan Ferguson'dan Mary'nin kaçırıldığını duyar duymaz, ayağa fırlayıp ona gitmekten başka bir şey istemedi - onu her nereye götürdülerse.

Ancak, sadece kendi endişesinin Bayan Ferguson'u histeri krizine sokmaması için bile olsa sakinliğini koruması gerekiyordu. Genç kadın onun gözleri önünde bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Onları takip etmeyi başardığınızı söylemişsiniz," diye yavaşça konuştu ona. "Bize tam olarak nerede olduklarını gösterebilir misin? Sizden çok şey istediğimin farkındayım ama..."

Başka bir seçeneği olsaydı, genç bir bayandan kendisini tehlikeye atmasını isteyerek istemezdi, özellikle de Mary'nin yakın arkadaşı olarak gördüğü birinden.

Ancak geçen ve kadının bulunamadığı her saniye, durum daha da tehlikeli bir hal alıyordu. Sonuçta, o kişinin ne yapmayı planladığını kim bilebilirdi? Daha da kötüsü, Mary'yi kaçırانların gerçekten neler yapabileceğini kim bilebilirdi?

Mary'nin zarar göreceği düşüncesi Edmund'u neredeyse dizlerinin üzerine çöktirmeye yetecekti ama yine de tereddüt etmesine izin veremezdi. Umutsuzluğa kapılmasına izin veremezdi.

Onu bulup bu delilikten kurtarması için hâlâ ona güvenirken değil.

"Onları rıhtıma kadar takip ettim, Majesteleri," dedi Bayan Ferguson, gözleri kocaman açılmış bir halde. "Sizi oraya götürebilirim. Oraya giden yolu hatırlıyorum. Terk edilmiş bir depo gibi görünüyordu..."

Bir depo mu? Çaresizlik gerçekten insanın ellerini göstermesine neden oluyor.

Ya öyle ya da tüm bunların arkasındaki beyin diğer tüm seçenekleri kaybetmişti. Yarım kalmış işler sonunda bir araya geliyordu.

Edmund'un tek üzüntüsü, başından beri otların arasında saklanan yılanı bulmasının bu kadar uzun sürmüş olmasıydı.

"O zaman göster bana," dedi, sesi alçak ve tehlikeliydi.

Her kimse, Mary'yi bulacak ve onu güvenli bir yere götürecekti. Ancak o zaman tüm yarım kalmış işlerle ilgilenecekti.

"Size göstermek mi?" diye sertçe yankılandı Dowager Marchioness. "Majesteleri, oraya tek başınıza girmeyi düşünüyor olamazsınız! Bu delilik!"

"Annem haklı," diye onayladı Lord Trowbridge. "Belki de bu kişi gerçekten de kim olduğunu öğrenmeni isteyerek seni tuzağa düşürmek istemiştir."

Edmund, "Bu bir tuzak olsun ya da olmasın, karımın onların pençesinde kalmasına asla izin vermeyeceğim," diye karşılık verdi. Yalvarırcasına elini Bayan Ferguson'a uzattı. "Lütfen beni Mary'yi götürdükleri yere götürün."

Bir an için tereddüt eder gibi oldu. Sonra başını salladı.

Julia kocasına doğru döndü. "Majesteleri oraya tek başına gidemez!"

Andrew küçük bir gülümsemeyle, "Elbette gidemez," dedi. "Ben de onunla gideceğim. Bütün eğlenceyi onun yaşamasına izin veremem."

"Gerçekten de eğlenceli!" Dowager Marchioness homurdandı.

Julia Edmund'a doğru döndü. "Lütfen dikkatli ol. Mary..." diye devam etti ve hüznle gülümsedi. "Kendini tehlikeye atarsan Mary bundan hoşlanmaz."

Edmund alay etti. "Şu anda benim önceliğim o. Gerisi önemsiz."

Julia başını salladı ve zayıfça güldü. "Haklıydı, biraz inatçı *olabiliyorsun*. Ama kız kardeşimin size çok değer verdiğini de bilmelisiniz, Majesteleri. Umarım onun duygularını dikkate alır ve kendinizi gereksiz yere tehlikeye atmazsınız."

Edmund onun canlı mavi gözlerindeki samimiyeti görebiliyordu. Leydi Trowbridge birçok yönden kız kardeşine çok benziyordu ve bu hatırlatma göğsünün neredeyse acı verici bir şekilde gerilmesine neden oldu.

Hayır! Umutsuzluğa kapılmayı göze alamam. Mary onu kurtarmam için bana güvenirken olmaz.

"Teşekkür ederim, Leydi Trowbridge," dedi sert bir sesle.

Julia gülümsedi ve nezaketle başını salladı. "Bu Leydi Trowbridge saçmalığı da ne? Ben *Julia*. Artık ailedensin."

Biraz gülümsemesine izin verdi. "O zaman Edmund senin için *Majesteleri*."

Londra'ya geldiğinden beri ilk kez, sonunda birinin arkasını kolladığını hissetmişti. Artık o kadar da yalnız değildi.

Ve ona bunu veren de Mary'ydi. Herkesin duvar çiçeği dediği, asla evlenemeyeceğini söylediği genç kadın, tüm bunları mümkün kılmıştı.

Etrafındaki insanlara baktığında, onun için her şeyi yapacaklarını biliyordu ve bunun için minnettardı.

"Arabamı hazırlatacağım," dedi.

"Alınma Edmund." Andrew ona sırıttı. "Ama benim arabam daha hızlı olurdu."

Edmund başını sallayarak, "Alınmadım," dedi. "Ama benim için başka bir şey yapmanı istiyorum."

"Ah... Generalinizle konuşun demek istiyorsunuz."

"Evet. Ona kayınbiraderim olduğunu söyle. O size bilmeniz gereken her şeyi anlatacaktır." Bayan Ferguson'a doğru döndü ve başını hafifçe yana eğdi. "O zaman gidelim."

Başını salladı.

Julia genç kadına bir kez daha sarıldı. "Dışarıda dikkatli ol Thea," diye uyardı. "Benim yapacağım hiçbir şeyi yapma."

Andrew gülümseyerek, "İşte üzerinde anlaşılabileceğim bir uyarı," diye alay etti.

Edmund ikisi arasındaki şakalaşmayı pek umursamadı. Malikânedен çıkıp gitti. Boşa harcadığı her an Mary'yi daha da büyük bir tehlikeye atıyordu.

Beni bekle, tatlım. Senin ve seni incitmeye cüret eden her kimse onun için geliyorum.

BÖLÜM 34

Mary gözlerini kısarak karanlığa baktı ve az önce kendisiyle konuşan kişinin kim olduğunu anlamaya çalıştı. Ses oldukça tanıdık henüz Yani örtülü içinde Nefret ve kötülük o o vardı anlaşılabilir bir şekilde çarpık hale gelir.

Arkasındaki ipleri gevşetmek için bir kez daha ovalamaya çalışırken başını içten içe salladı.

Onu esir alan kişi yumuşak bir kahkaha attı. "Direnmek nafile, Majesteleri. Kaçamayacağınızdan emin oldum."

Mary durakladı ve sesin geldiği yöne doğru ters ters baktı. "Benden ne istiyorsun?"

"Senden ne istiyorum?" Soğuk bir kahkaha. "Neden, *her şeyi* tabii ki. Başından beri istediğim şeyi elde etmeyi başardın."

Mary lambanın yaydığı yetersiz ışık çemberine lanet okudu. Kiminle konuştuğunu bilmemek gerçekten de en sinir bozucu şeydi. Ancak, konuşmak şimdilik yapabileceği en iyi şeydi. Edmund nerede olduğunu anlayıp onu kurtarmaları için yetkilileri arayana kadar konuşmak ona zaman kazandıracaktı.

"Edmund'la evlenmek mi istiyordun?" diye biraz kekeledi, sesi hafifçe titriyordu.

Sorusu alaycı bir kahkahayla karşılandı. "Edmund'la evlenmek mi? *Lütfen*, beni güldürme!"

Yaklaşan birinin sesini duydu ve kalbinin göğsünde çılgınca çarptığını hissetti. O ve Julia başından beri haklıydılar. Edmund'un aradığı kişi, tüm söylentilerin kaynağı, gerçekten de bir kadındı!

Ve ortaya çıktığı üzere, kadın onu pek de umursamıyordu.

Onu kaçıran kişi ışığa doğru adım attı ve Mary nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. Uzun boylu, asil ve ruhunun pencerelerinden çok buz parçalarını andıran soğuk mavi gözleriyle Bayan Clarissa Grant.

"Yine karşılaştık, Majesteleri." Hanımefendi alay etti. "Beni hatırladığınıza eminim."

Mary sakın görünmeye çalışarak keskin bir nefes verdi. "Elbette. Sen Jonathan'ın nişanlısısın."

"Ben o salağın nişanlısıyım!" Bayan Grant onu sertçe düzeltti, gözleri karanlıkta bile öfkeyle parlıyordu. "Ve ben de düşes olabilirdim!"

Mary onun ses tonundaki kızgınlığı hissedebiliyor ve belki de yıkılan hayalleri için ona acıyordu. Bu *sınıftan* hanımların avantajlı bir eş bulabilmek için fiziksel özelliklerini kullanmaları alışılmadık bir durum değildi. Ancak Bayan Grant belki de hiç beklemediği bir darbe almıştı.

"Huxley Düşesi olabilirdim," dedi Bayan Grant yumuşak bir sesle. "Bunun için ne kadar uzun süre hazırlandığımı gerçekten biliyor musunuz? Bulduğum yere gelebilmek için neler yaptığımı?"

Mary onun gözlerinin içine baktı. Bayan Grant tüm zarafet ve nezaket gösterilerini bir kenara bırakmış, Bedlam'dan yeni çıkmış birinden bile daha dengesiz görünüyordu.

Mary onun deliliği karşısında irkilmeyi reddetti. "Huxley Düşesi olmak istiyordun," dedi yavaşça. "Bu utanılacak bir şey değil. Rütbesinin üstünde biriyle evlenmek için en saçma şeyleri yapmaya hazır sayısız genç hanım var."

Bayan Grant başını geriye attı ve sert kış rüzgârlarının uğultusuna benzeyen bir kahkaha attı. "Ah, gerçekten o kadar masumsun ki, sevgili Edmund'un sana bu kadar uzun süre tahammül etmesi bir mucize!"

Sözleri canımı yaktı.

Onu konuşturmalıyım. Edmund gelene kadar dikkatini dağıtmalıyım.

Ama kocası gerçekten geliyor muydu? Yardım gerçekten yolda mıydı?

Mary bu tür düşünceler üzerinde durmayı reddetti ve çabalarını Bayan Grant üzerinde yoğunlaştırdı. "İlk başta size kur yapmaya niyetlendiğini biliyorum," diye itiraf etti usulca. "Beni bilgilendirdiğinizden emin olabilirsiniz. Ama bu şu anda hiçbir şey ifade etmiyor." Bunu dikkatle söyledi.

Bayan Grant'in sırtı sertleşti. "Nasıl yani? Farkındaysanız, Edmund kardeşinden önce benimle evlenmek istedi. Siz ortaya çıkıp her şeyi mahvetmeden çok önce."

Mary yavaşça başını salladı. "Ben de öyle anladım."

Bayan Grant durakladı ve sonra dişlerini gösteren bir kurt gibi ona gülümsedi. "Size çok az kredi vermişim. Belki de ilk başta düşündüğüm kadar alçakgönüllü değilsinizdir."

Mary ona alaycı bir bakış fırlattı. "Bayan Grant, selamımı verdiğimden beri bana duvar çiçeği derler. Kenarda köşede kalmış pek çok şey duydum. Sizin hikayeniz en tuhaf olanı bile değil."

"O zaman belki de benim hakkımda söylenenleri duymuşsunuzdur," dedi Bayan Grant buz gibi bir sesle, gözleri parlayarak. "Belki de aptal nişanlımın ölümünden sonra başka hiçbir erkeğin benimle evlenmek istemediğini duymuşsunuzdur. Nişanlılığımın o kadar uzun sürmesine beyinsizce izin vermişim ki, düşes olma umuduyla kendimi adeta rafa kaldırmışım."

Mary böyle şeyler duymuştu ama bunu Bayan Grant'e söyleyecek değildi. Hele de Huxley Düşesi olma girişimlerinde başarısızlığa uğramanın onu ne kadar üzdüğünü, her şeyini buna yatırdığını ve şimdi kız kurusu olmaktan başka çaresi kalmadığını bildiği halde.

Yine de Edmund'a duyduğu öfkenin yersiz olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

"Ama sen Jonathan'la nişanlıydın, Edmund'la değil," diye hatırlattı Mary ona. "Edmund'la evlendiğim için beni suçlayamazsın, Jonathan'ın ölümü için kimseyi suçlayamayacağın gibi!"

Bayan Grant ona soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ama sevgilim... Jonathan'ın ölümünden ben sorumluydum - doğrudan değil, evet. Asla böyle bir niyetim yoktu ama olan oldu."

Geçici bir hatadan başka bir şey anlatmıyormuş gibi umursamazca omuzlarını silkti. Sanki az önce dolaylı olarak bir adamın ölümüne neden olduğunu itiraf etmemiş gibi.

Mary'nin çenesini kavradı ve bakışlarıyla buluşması için yukarı kaldırdı. "Jonathan'ın ölümüne yol açan şeyleri ben başlatmış olabilirim, ama Edmund da

Benim kadar suçlu," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer bu kadar inatçı ve acımasız olmasaydı, şu anda hiçbirimiz burada olmazdık."

Mary, insandan çok canavara dönüşmüş birine bakıyormuş gibi hissetti. Bayan Grant merhametin tüm izlerini kaybetmişti ve yanlışlıkla kendisine ait olduğuna inandığı şeyi almaya kararlı, acımasız bir yaratıktan başka bir şey değildi.

Bayan Grant hafif bir gülümsemeyle, "Kocanız da kardeşinin ölümünden aynı derecede sorumlu," diye devam etti. "Ve bunda oynadığı rolün farkında bile değil."

"Artık çok yakınız." Bayan Ferguson endişeyle pencereden dışarı baktı. "Bu sokağı hatırlıyorum. Depo sadece bir blok ötede."

Onun sözleri üzerine Edmund arabacıya arabayı durdurmasını emretti. Arabacı dizginleri çekti ve atlar şikâyet edencesine hafif bir kişneme çıkardılar ama onlar emirlere uymak üzere eğitilmişlerdi.

Bulundukları sokak ıssızdı, ancak şarkı ve neşe sesleri onlardan biraz uzakta duyulabiliyordu.

Bir barda gecenin tadını çıkaran denizciler.

Gerçekten de, bulunmasını hiç istemedikleri birini saklamak için mükemmel bir yerdi.

"Yolun geri kalanını yürüyerek gitmemiz gerekecek," diye açıkladı. "Eğer arabayı çok yaklaştırırsak, kaçırınlar varlığımızdan haberdar olabilir ve..."

Bayan Ferguson keskin bir nefes alışla, "Ona zarar verebilirler," diye ekledi. Gözleri korkudan irileşmişti ama Ferguson dudaklarının ince, kararlı bir çizgi halinde kenetlendiğini görebiliyordu.

İçinde bulundukları vahim durumda bile Edmund, Mary'nin ona yardım edebilmek için kendi doğalarına karşı gelebilecek böylesine sadık dostları olduğu için hafif bir rahatlama hissetmekten kendini alamıyordu. Bu, askerlerin paylaştığı yoldaşıktan hiç de farklı değildi, her ne kadar o bağlar karşı karşıya kaldıkları büyük tehlikeden doğmuş olsa da.

Edmund, Bayan Ferguson'un arabadan inmesine nazikçe yardım etti ve arabacı ile yanında getirdiği uşağa beklemlerini söyledi.

"Ama ters gidebilecek her şeye karşı hazırlıklı olun," dedi onlara.

Arabacı endişeyle kasketini ellerinin arasında sıkarak, "İşin o noktaya gelmeyeceğini umuyoruz, Majesteleri," diye cevap verdi. "Ama biz burada sizi bekliyor olacağız."

Edmund başıyla onayladı ve Bayan Ferguson'a doğru döndü. Asker olarak geçirdiği yıllar boyunca kurşun yağmuruna tutulmuştu. Tarlalarda koşmuştu.

top sesleri kulaklarında kükrerken, hem dostlarının hem de düşmanlarının cesetleriyle birlikte.

O zamanlar kendi güvenliğini hiç umursamıyordu. Deli gibi savaşmıştı. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan biri gibi.

Böyle bir düşmanı hafife almaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Bayan Ferguson'a, kendisini kaçıranların Mary'yi götürdükleri depoya götürürken sessizce arkasından gelmesini işaret etti.

Sadece birkaç dakika sürmüştü ama Edmund için o birkaç dakika saatler gibi gelmişti. Sanki bu an ile Mary'yi tekrar güvenle kollarına alacağı an arasında sonsuzluk varmış gibiydi.

"İşte orada!" Bayan Ferguson tısladı. Hemen önlerindeki depoyu işaret etti. "Onu oraya götürdüklerini gördüm!"

Edmund ona minnetle gülümsedi. "Beni buraya getirdiğiniz için çok teşekkür ederim Bayan Ferguson. Şimdi gidip polisleri uyarmalısınız. Onları bu bölgeye yönlendirin ama mümkün olduğunca sessiz olmalarını söyleyin. Düşmanın ne yapmaya niyetli olduğunu hâlâ bilmiyoruz ve Mary onların elindeyken hiçbir şeyi riske atmamayı tercih ederim."

Genç kadın başıyla onayladı. "Dediğinizi yapacağım, Majesteleri."

Ona, kendisine ismiyle hitap edebileceğini, Mary'nin herhangi bir arkadaşını müttefik olarak görebileceğini hatırlatacak zamanı yoktu. Mary çoktan geldikleri yöne doğru yola çıkmıştı, koyu renkli pelerini arkasında dalgalanıyordu.

Edmund sadece polislere zamanında ulaşmayı başarmış olmasını umabilirdi.

Dikkatini tekrar önündeki depoya çevirdi ve yan tarafına basılmış olan tabelayı acımasızca not etti - kiminle karşı karşıya olduklarına dair bir başka ipucu.

Kapıda duran iki muhafız gördü. İçlerinden biri ucuz bir puro içiyor, duman dalları parlayan ucundan tembelce yukarı doğru süzülüyordu. Diğeri hiçbir şey yapmıyor gibiydi ve son derece sıkılmış görünüyordu.

"Sence orada ne kadar kalacaklar?" diye yakındı canı sıkılan arkadaşına.

"Sus!" diye tısladı purolu olan. "Paramızı aldığımız sürece içeride ne yaparlarsa yapsınlar bizi ilgilendirmez."

"Ama Marley'in ne dediğini hatırlıyorsun," dedi sıkılmış olan huysuzca. "Hizmetlerinin karşılığı ödenmedi, çünkü sonuçlardan memnun değildi!"

"Bu sefer paramızı alacağımızdan eminim! Ayrıca, Marley aptalın tekiydi ve iş hayatında aptal olduğu için bu onun hakkı!"

Her iki adam da kendilerini hatırlamadan önce yüksek sesle kahkahalar attı. Purolu olan arkadaşını susturarak dikkat çekmemeleri gerektiği konusunda uyardı.

Edmund gözlerini ikisine de dikti. Purolu olanın diğeri üzerinde bir tür otoritesi varmış gibi görünüyordu.

Küçük bir taş alıp fırlattı ve gecenin sessizliğinde duyulabilir bir şekilde takırdamasına izin verdi. Yerde biraz yuvarlanmadan önce tahta bir sandıktan devrilmesini izledi. Neredeyse anında, kapıyı koruyan iki adam da dondu kaldı.

"Kim var orada?" diye seslendi purolu olan.

"Sarhoşlardan biri daha olmalı." Diğeri başını salladı.

Purolu olan ona ters ters baktı. "O zaman neden gidip kontrol etmiyorsun?"

"Neden ben olmak zorundayım?"

"Çünkü ben öyle dedim!" Purolu adam diğeri botuyla *hafifçe* dürttü. "Şimdi gidin! Eğer bir şeyler ters giderse, tıpkı aptal Marley gibi paramızı alamayabiliriz!"

Edmund karanlıkta kendi kendine gülümsedi. Görünüşe göre bu ikisi d   nd   nden daha aptaldı. Askere alınsalardı uzun süre dayanamazlardı.

Adamlardan birinin saklandığı yere yaklaşmasını izledi. Yeterince yaklaştığında onu yakaladı ve hemen etkisiz hale getirdi. Kafasının arkasına yeterince g   l  bir darbe indiren adam bir tu la yığını gibi devrildi.

"Harry! Orada her şey yolunda mı?" Edmund cesedi gölgelerin içine doğru sürüklerken arkadaşı kapıdan seslendi. "Harry,  aka yapmıyorum!"

Edmund, adamın purosunu kirli çizmesinin altında ezmeden önce biraz endişeyle etrafına bakınmasını izledi. Bir cevap alamayınca, Edmund'un az önce arkadaşını bayılttığı gölgelere doğru ilerlemeye başladı.

General Jones ona sık sık "Ne  dersen onu alırsın evlat," diye hatırlatırdı. "Sıradan bir u a ın bir profesyonelin içini yapmasını bekleyemezsin."

Ve Edmund bir profesyoneldi, yeteneklerini en ufak bir hatanın hayatına mal olabileceği zorlu bir ortamda geli tirmişti.

Diğer adamı bilinçsiz hale getirmesi ve cesedini gölgelere s r kleme i birkaç dakikadan fazla sürmedi. Daha sonra etrafta bulduğu bir ipi alıp iki adamı birbirine başladı.

Şiddetli bir baş ağrısıyla uyanacaklar - ve umarım hapishanede.

Adamlarına saldırıp karısını kaçırdıklarında Edmund pek de hayırsever hissetmiyordu, bu yüzden onları daha rahat bir konuma getirmeyi düşünmedi bile.

Sessizce depoya yaklaşmayı başardı. Kapıdaki küçük bir çatlaktan içeri baktı ve sandalyeye bağlanmış Mary'yi bir an için gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Önünde duran pelerinli kişiyle yüzleşirken güzel kahverengi gözleri zayıf ışıktaki bile parlıyordu.

"Yalan söylüyorsun!" diye haykırdığını duydu karısının. "Edmund asla kardeşini incitecek bir şey yapmaz."

Pelerinli figür Edmund'un iliklerine kadar ürperten bir kahkaha attı. "Oh, ama o yaptı, sevgilim. Sadece bunu bilmiyor."

Sözler kulaklarında çınlarken gözleri büyüdü.

Kardeşimin ölümüne gerçekten ben mi sebep oldum?

BÖLÜM 35

S *O hayal görüyor! Gerçekten aklını kaçırmış!*

Mary karşısındaki kadına bakarken düşünebildiği tek şey buydu. Bayan Grant'in yüzünde hafif bir gülümseme vardı, sanki söylediği her şeyle tamamen barışmış gibiydi.

Sanki az önce kusmuş olduğu deliliğin her zerresine inanıyormuş gibi.

Edmund asla kardeşini incitecek bir şey yapmazdı, bunu biliyordu. Bayan Grant sadece gerçekleri kendi anlatısına uydurmak için çarpıtıyordu.

"Sevgili Edmund'un Jonathan'dan önce bana kur yaptığını zaten biliyorsun." Bayan Grant kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Oh, çok tatlı ve cömertti. Çok yakışıklı bir şeytan olduğunu da eklemeliyim. Eğer Huxley Dükü'nün ikinci oğlu olmasaydı, onun teklifini ciddi ciddi düşünürdüm..."

"Demek onu reddettin," diye tısladı Mary.

Bayan Grant omuzlarını silktilti. "Başka ne seçeneğim vardı ki? Bir kadın olarak ya iyi bir evlilik yapmalıydım ya da hiç yapmamalıydım ve Jonathan o zamanlar sevgili Edmund'dan çok daha iyi bir seçimdi."

Burada oturup bu saçmalığı dinlemek zorunda olduğuma inanamıyorum!

Ama Mary, Bayan Grant'in konuşmaya devam etmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. Neyse ki kadın konuşmaya fazlasıyla istekliydi, belki de sonunda içindekileri dkecekti.

Gerçek olduğuna inanarak kendini kandırdığı inkâr.

Kendini yüzleşmeye zorlayamadığı suçluluk duygusu.

Tüm planlarına rağmen başarısız olduğu gerçeği.

Edmund onun için sadece uygun bir günah keçisiydi. Kendisi için hiçbir sorumluluk almazken tüm sorumluluğu üzerine yıkabileceği bir başka kişi.

"Her halükarda," diye devam etti, "Edmund'u reddettim ve bundan kısa bir süre sonra Jonathan beni takip etmeye başladı. Doğal olarak onu kabul etmekten büyük mutluluk duydum - ne de olsa Huxley Dükü olacaktı. Sevgili Edmund bu durumdan pek hoşnut değildi ve Yarımada'ya gitmeye karar verdi."

Demek Edmund'un savaşıa gitmesinin sebebi oydu!

Mary az önce duydukları karşısında öfkelen­di.

Edmund bir dükün oğluydu, güç ve ayrıcalık için doğmuş bir adamdı. Kendisine bu kadar acı veren bir şeyden kaçmak için değilse, neden kendini ölümle ya da ağır bir zarar­la yüzleşmeye zorlasın ki?

Tüm bunların sebebi olan kadına nefretle baktı. "Ailesinin bu karardan memnun olduğunu sanmıyorum."

"Tabii ki hayır," dedi Bayan Grant nazikçe. "Sevgili Jonathan bu konuda özellikle üzgündü ve babaları da çok öfkeliydi. Ama Edmund'un ne kadar inatçı olabileceğini bilirsiniz. Sonunda istediğini aldı ve Yarımada'ya gitti."

"Ve sen de istediğini aldın," diye ekledi Mary. "Jonathan'ı aldın."

Bayan Grant sanki anılarında kaybolmuş gibi gülümsedi. "Evet," dedi usulca. "Jonathan vardı. Bana kur yapmasının üzerinden bir ay bile geçmeden evlenme teklif etti. Ben de tabii ki evet dedim."

"Kendinden çok memnun olmalısın," dedi Mary, alaycı bir ses tonuyla.

"Doğal olarak." Bayan Grant'in yüzündeki gülümseme Mary'ye güzel ve zalim bir canavarı hatırlattı. "Babam, Clifford Vikontu... şey, o gerçek bir

Asil adam. O zamanlar benimle çok gurur duyuyordu. Düşünsenize, tek çocuğu düşes oluyor." Gözlerindeki ölümcül parıltıyla çok çelişen kız gibi bir kıkırdama çıkardı. "Nişanlanmamdan o da çok memnun oldu. Hatta belki de benden daha çok memnun oldu."

Mary bunu anlayabilirdi. Ne de olsa çoğu anne baba çocuklarının kendi evliliklerinde rahat etmelerini sağlamayı bir görev olarak görürdü. Her ne kadar Leydi Powell hem Mary'nin hem de Julia'nın sadece geçimlerini sağlayacak değil, aynı zamanda onlara iyi davranacak birini bulmalarını gerçekten dilemiş olsa da, kendi annesi de pek farklı değildi.

Ama çoğu genç bayan bu kadar şanslı değildi.

"O halde, lütfen söyleyin, bu kadar sert önlemlere başvurmanızı gerektirecek kadar yanlış giden neydi?" Mary sordu.

Bayan Grant'in yüzündeki gülümseme saf, su katılmamış bir öfkeye dönüştü. "Edmund, işte o!" diye tısladı. "Jonathan ve ben evlenmek üzere nişanlanmıştık. Her şey hazırdı. Tek gereken törenin kendisi ve ortaya çıktığı gibi Edmund'du."

Mary ona kaşlarını çatı. "Edmund'un tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Her şeyi! Jonathan ona mektup üstüne mektup göndererek düğünü için geri dönmesi için yalvardı!" Bayan Grant öfkeleni. "*Sevgili kardeşinin* dönmesini beklerken düğün defalarca ertelendi, ama Edmund cevap vermeye bile tenezzül etmedi!" Bir yıldan daha uzun bir süre önce yaşananları anlatırken gözle görülür bir şekilde tedirgin olan Mary'nin etrafında döndü.

Mary, o dönemde *tonlar* arasında dolaşan fısıltıları hatırlayabiliyordu. Elbette kimse Clifford Vikontu ve Huxley Dükü aleyhinde konuşmaya cesaret edemiyordu ama bu insanların *konuşmadığı* anlamına gelmiyordu ve konuşuyorlardı da.

"Düğünü ertelemek Jonathan'ın seçimi idi, Bayan Grant," dedi Mary ona yumuşak bir sesle. "Elbette bunu anlamalısınız."

"Ama Edmund bu kadar acımasız olmasaydı, en azından kardeşini dinler ve düğüne katılırdı!" Bayan Grant ayağını yere vurdu, ayağının gücü döşeme tahtalarının titremesine neden oldu. "Hayır, *beni* cezalandırmak istedi ve Jonathan'ın onun yokluğunda düğüne asla devam etmeyeceğini bildiği için bunu harika bir şekilde yaptı."

Mary karşısındaki kadını sadece acıyan bir bakışla izleyebildi. Avantajlı bir eşleşme elde etmek için çok çaba sarf etmişti. Bunu elde etmek için ruhunun parçalarını satmıştı. Ve sonunda yine de istediğini elde edememişti.

Bayan Grant, "Babam bazı... pek de onurlu olmayan işlere karıştı," diye devam etti. "Bunların çoğu Jonathan'la olan evliliğime bağlıydı. Umutsuzluğa kapılıyordu. *Ben* de çaresizleşiyordum... Bu yüzden yapmam gerekeni yaptım."

Mary, Bayan Grant'in ne yapmaya niyetlendiğini, ne *yaptığını* zaten biliyordu. Attığı her adım *buna* yol açmıştı. Yine de Edmund'u suçlamaktan kendini alamıyordu.

Yanlış bir karar verip unvanı ona tercih ettiğinden beri hayatının nasıl dibe vurduğunu.

"Kardeşinin ölüm haberini alan Jonathan'ın sonunda düğüne devam etmeye ikna olacağı düşünülebilirdi. Ama hayır!" Bayan Grant'in gözleri öfkeyle parladı. "Gidip *onu aramak* zorunda kaldı."

"Onlar kardeşti," diye hatırlattı Mary ona. "Jonathan elbette Edmund'un düğününde orada olmasını isterdi. Tabii ki onun için endişelenecekti!"

Eğer biri ona Julia'nın başına kötü bir şey geldiğini söyleseydi, bu dünyadaki hiçbir şey onu kız kardeşini aramaktan alıkoyamazdı.

"Lütfen, saflığınızı bana bağışlayın!" Bayan Grant tersledi. "Edmund hiçbir zaman kardeşinin yanında olmak istemedi. Tam da düğünümüzde burada olmaya dayanamadığı için savaşa gitti."

"Belki yaptı, belki de yapmadı. Her halükarda, bu tamamen Jonathan'ın kararıydı. Eğer isteseydi, Edmund'la ya da Edmund olmadan seninle evlenebilirdi!"

Mary, Bayan Grant'in soluk mavi gözlerinin şok içinde açılmasını izledi. Belki de hiç kimse ona karşı çıkmaya cesaret edememişti. Belki de hiç kimse ona çirkin gerçeği söyleyecek kadar cesur olmamıştı.

Ancak gerçek *her zaman* nemliydi, kişi onunla yüzleşmeye cesaret edemese bile.

"Bayan Grant," dedi olabildiğince sakın bir şekilde. "Başınıza gelenler için Edmund'u suçlayamazsınız. Verdiğiniz her karardan siz sorumlusunuz. Eğer bu kadar sabırsız olmasaydınız, Jonathan sonunda Edmund'u geri dönmeye ikna edebilirdi - ya da beklemekten sıkılabilir ve o olmadan sizinle evlenebilirdi. şimdi, durumunuz kendi seimleriniz yüzünden bu hale geldi."

Bayan Grant bir an için şoka girmiş gibi göründü ve Mary çok fazla şey söylemiş olabileceğinden korktu. Ama sonra güzel yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Evet, işler bu noktaya geldi," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bu dzeltemeyeceğim anlamına gelmez." Gözleri uğursuzca parladı. "nmdeki tüm engelleri kaldırdığımda hâlâ Huxley Düşesi olabilirim."

Mary ona ihtiyatla baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu unvan her zaman benim olmalıydı. Her zaman Huxley Düşesi olmam gerekiyordu. Hangi kardeşle evlendiğim önemli değil."

Kadın delice bir gülümsemeyle ona yaklaşırken Mary kalbinin gğ्सnde çılgınca attığını hissetti. İpi sandalyenin arkasına srttı ama ip sıkı sıkıya tutuyordu.

"Jonathan denizde kaybolduğunda bile umudumu hiç kaybetmedim," diye ekledi Bayan Grant gözlerinde bir parıltıyla. "Edmund döndüğünde, Huxley Düşesi olarak konumumu kolayca geri alabileceğimi biliyordum. Tek yapmam gereken kederli bir nişanlı gibi davranmak ve savaşın onu bir canavara dönüştürdüğü gerçeğini görmezden gelmekti... ve sonra, bana bir kez daha aşık olacaktı ve ben de en *başından beri olmam gereken yerde olacaktım*."

O anda Meryem'in kalbinde bir öfke uyandı. Elleri bağlı olmasaydı, kadının saçlarını tutup köklerinden çekecekti!

"Edmund bir canavar değil!" diye karşılık verdi buz gibi. "O bir canavar, sakat ya da onda yanlış olduğunu düşündüğünüz her neyse o değil. O bu dünyada gelmiş geçmiş en çekici, en nazık ve en koruyucu adam. Eğer sadece canavarı gördüyseniz, o zaman onu hiç hak etmemişsiniz demektir!"

Bayan Grant sakın bir gülümsemeyle, "Belki onu hak etmiyorum," dedi. "Ama bu unvanı hak ediyorum. Her zaman benim olması gerekiyordu, Mary ve senin tarafındaki işleri hallettikten sonra, planımı harekete geçirmeye geri dönebilirim..."

Kadın gülümsedi ve Mary kötü niyetli bir sırıtışla boğazına dayamadan önce bir bıçağın parıltısını yakaladı.

"Zavallı Edmund sana abayı yakmış gibi görünüyor," diye mırıldandı. "Ölümün için yas tutacaktır, bundan eminim. Tek yapmam gereken ona biraz teselli sunmak - bilirsiniz, kederli bir eşten diğerine - ve birbirimizde teselli bulduğumuzda, sonunda benim olanı geri alacağım."

Gülümsemesi bıçaktan daha soğuktu. "Sanırım sana teşekkür etmeliyim, Mary. Ne de olsa Edmund'a muhtemelen farkında olmadığı bir yönünü gösterdin. Ne yazık ki bu sefer ödülleri toplayan ben olacağım..."

Mary bıçağın ucunun tenine değdiğini hissetti, tam o sırada kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

"Çok beklersin!" diye gürledi soğuk ve öfkeli bir ses.

Her iki kadın da şaşkınlıkla arkalarını döndüklerinde uzun boylu bir figür deponun kapısında duruyordu ve ay ışığı onun yüzünü aydınlatıyordu.

Önlerinde duran, gümüş gözleri öfkeyle parlayan, dudakları vahşi bir alaycılıkla bükülmüş Edmund'dan başkası değildi.

BÖLÜM 36

A Clarissa'nın bıçağını Mary'nin boğazına dayayarak üzerine eğildiğini gördüğünde kalbinde daha önce hiç olmadığı kadar öfke uyandı. Metal parıldıyordu. Gecenin soğuğu kızın açık tenine vurdu ve kalbi boğazında düğümlendi.

Artık düşünmek umurunda değildi, sadece Clarissa'ya doğru hamle yaptı, onu ve bıçağını Mary'den olabildiğince uzağa götürmeyi umuyordu. Altındaki kadın vahşi bir kedi gibi çırpınıp tıslarken kolunun üst kısmında kısa süreli bir acı hissetti.

"Bırak beni, seni canavar!" Clarissa çığlık attı. "Seni sefil! Her şeyi mahvediyorsun! Her şeyi!"

Onu bileğinden yakaladı ve bağırıp bıçağını düşürene kadar sıktı. Kadın bıçağı tekrar eline alamadan, adam aceleyle bıçağı fırlattı ve kadının ellerini arkaya doğru bükte.

Ancak çığlık atmak yerine sadece soğuk bir şekilde güldü. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi Edmund?" diye mırıldandı. "Bahse girerim hâlâ beni düşünüyorsunuzdur-"

"Beni iğrendiriyorsun," diye tersledi.

Adamın siper gibi kavrayışına karşı mücadele ederken bile sıırttı. "Sevgili karının, seninle daha önce yaptığımız şeyleri duymasını istemiyor musun?"

"Senin pisliğinin onun kulaklarına ulaşmamasını tercih ederim, ama devam et," dedi ona sakince. "O çukuru kendin için daha da derin kaz."

Sesi yumuşak, neredeyse nazıktı ama ölümcül bir alt akıma sahipti. Çenesini kapatması için onu tehdit etmeye gerek duymadı. Onu daha önce uyarmıştı zaten.

Şimdi, onun gazabının tüm gücünü tadacaktı. Sonunda Jonathan'ın anlamsız ölümü için adalet yerini bulacaktı.

"Bana hiçbir şey yapamazsın!" diye bağırdı ona. "Babam-"

"Baban ne yapacak? Seni hapisten mi kaçırarak?" Ona soğuk bir şekilde gülümsedi. "Belki kendisi oradan çıkmayı başardıktan sonra zaman ayırabilir."

Gözleri dehşet içinde açıldı. "Ne demek istiyorsun? Ne yaptın sen?"

Edmund, onlardan birkaç adım ötede sakince oturan, sırtı dimdik ve yüzünde dingin bir gülümseme olan Mary'ye döndü. Öğleden sonra çayının tadını çıkarırken sadece eğlenceli bir şeyler izliyormuş gibi görünüyordu. Mary'nin büyük ölçüde zarar görmediğini fark ettiğinde kalbinde bir rahatlama hissi uyandı.

Her şeyin üstesinden zarafetle geldiği için de gurur duyuyorum.

Mary sakince, "Barrington Dükü babanızın sayısız suçunu ortaya çıkarmak için çalışıyordu," diye açıkladı. "Birkaç gün önce nihayet ihtiyacı olan tüm kanıtları ve daha fazlasını topladı."

Gözleri kısa bir süreliğine Edmund'a kaydı. Gözleri Edmund'un vücudunda gezinirken ve kolunun üst kısmındaki yaraya inerken duyduğu endişeyi görebiliyordu. İşte o zaman gözleri sertleşti ve masum kuzusunun herkesin sandığı kadar nazik ve bağışlayıcı olmadığını hatırladı.

Dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeyle kalktı. Hiç de dehşete düşmüş gibi hissetmiyordu. Bunun yerine, onu önemseydiği için sevindiğini hissetti. Onun adına öfkelenildiğini hissetti.

Mary, Clarissa'ya soğuk soğuk baktı. "General Jones da kendi soruşturmasını yapıyor. Belki de Vikont'un son zamanlarda bu kadar sabırsız davranmasının, size adamlarını göndermesinin ve depolarından birini kullanmanıza izin vermesinin nedeni budur. İki dükün kendisine yaklaştığını biliyordu ve tek umudu *sizdiniz*, Bayan Grant."

"Yalancı!" Clarissa, Edmund'un tutuşuna karşı mücadele ederken çığlık attı. "Seni elime geçirene kadar bekle, seni küçük şey-"

"Sana çeneni kapalı tutmanı tavsiye ederim, Clarissa," diye yumuşak bir sesle araya girdi Edmund. "Bana ve kardeşime olan saygısızlığını hoş görebilirim ama karıma hakaret etmeni hoş görmeyeceğim."

Başını kaldırdı ve Mary'nin ona gülümsediğini gördü, başı hafifçe eğilmişti. Clarissa'yı tutarken bile kendini ona gülümserken buldu.

"İhtiyacın olan her şey var mı Edmund?" diye sordu güzel karısı aynı gülümsemeyle.

"Seviyorum, tatlım." Adam ona sırtarak karşılık verdi. Clarissa'ya doğru eğildi ve kulağına fısıldadı, "Kardeşimin hatırı için eskiden senin için üzüldüm. Ama şimdi bunların hiçbirini hak etmediğini biliyorum. *Onun* için daha çok üzüliyorum." Ayağa kalktı ve onu da yanında sürükledi. Kapıya dönerek, "Bayan Ferguson, polisleri içeri alabilirsiniz," diye seslendi.

"Derhal, Majesteleri!" diye seslendi yumuşak bir ses.

Bayan Ferguson polis memurlarının depoya girmesine izin verirken geride durdu. Yüzü kapüşonunun altında solgundu ama gözleri gecenin karanlığında ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Thea!" Mary haykırdı ve kahkahaları arasında boğuldu. "Beni takip etmeyi başardığını biliyordum!"

Edmund Clarissa'yı çabucak polislere teslim etti. Clarissa bir süre onlara tısladı ve hırladı, ama onlar zaten bu tür gösterilere alışıkty. Sadece bileklerini bağladılar ve onu dışarıda bekleyen arabaya götürdüler.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim, Majesteleri," dedi ba polis memuru, elini Edmund'a uzatarak.

Ancak Edmund ona bakma zahmetine bile girmeden hemen Mary'nin yanına kotu. Clarissa'nın bıağınyı kaptı ve ipi kesmek için kullandı.

"Oh, Edmund!" Mary kollarını ona dolayarak ağıladı.

Ona tekrar sarıldığında içinden tatlı bir rahatlama geçti. Onun temiz kokusunu içine çekti ve sıcaklığını bir kez daha üzerinde hissetmenin tadını çıkardı.

Biraz geri çekildi, gözleri kızın üzerinde tepeden tırnağı geziniyordu. "Bir yerin incinmedi, değıl mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, gördüğünüz gibi ben iyiyim."

"Tanrı'ya krler olsun!" diye inleyerek onu bir kez daha kendine çekti. "En son dua edeli uzun zaman oldu ama *Tanrı'ya krler olsun!*"

Onun cevap veren kahkahası bu dünyada var olan en tatlı sestir ve onu neredeyse sonsuza dek kaybettiğine inanamıyordu. Bir dakika geç kalsaydı, Bayan Ferguson ona daha sonra yolu gösterebilmek için depoya kadar onu takip etmeseydi neler olabileceğini düşündükçe ürperiyordu.

"Bu arada," diye ekledi Mary boğuk bir sesle, "sanırım sizinle birlikte gelen başka biri daha var."

Edmund mahcup bir ifadeyle gülümsedi ve Edmund'un kolları arasından çıktı, az önce yaşadığı üzücü deneyime rağmen gözleri neşeyle parlıyordu.

"Thea!" diye seslendi arkadaşına.

Bayan Ferguson gözyaşları yanaklarından süzülürken hemen Mary'nin kollarına atıldı ve bir bebek gibi ağlamaya başladı. "Ah, Mary! Beni çok korkuttun. Hayatımdan resmen *yıllarımı* aldın, biliyor musun?!" diye bağırdı. "Neden hep ama *hep* bu tehlikeli gezilerde ısrar ediyorsun?"

Ama Mary sadece güldü ve arkadaşına sarıldı. "Ben de seni gördüğüme çok sevindim, Thea! Bu kadar cesur olabileceğini hep biliyordum. Yine de itiraf etmeliyim ki, bir romandaki atılgan bir kadın kahraman gibi kapıda belirdiğinde nefesim kesildi!"

"Oh, yine benimle alay ediyorsun! Ama o kadar şanslısın ki, seni sağ salım bulduğum için o kadar rahatladım ki, sana kızacak yüreğim bile yok!"

İki genç kadın birbirlerine sarılırken Edmund gülümsedi. "Bizi buraya getiren Bayan Ferguson'du. Siz kaçırıldıktan sonra bütün yolu *yürüyerek* sizi takip etti."

"Yürüyerek, Thea! Hala ayakkabılarının olması bir mucize olmalı, seni zavallı şey!"

Bayan Ferguson pembenin parlak bir tonuna döndü. "Sanırım annem çok iyi bir çift ayakkabıyı mahvettiğimi öğrenince bana çok kızacak." İç çekti.

"Endişelenmeyin Bayan Ferguson," diye onu rahatlattı Edmund, "size zevkinize uygun birkaç çift hediye edeceğim."

"Oh, hayır! Hayır, mümkün değil!" Bayan Ferguson dehşet içinde başını salladı.

"Oh, teklifini kabul et, sevgili Thea." Mary güldü. "Bir sonraki fırsatta peşimden koşmanı istiyor!"

"Umarım öyle olmaz," dedi Edmund kasvetli bir sesle. "Yine de bundan böyle beni her zaman tetikte tutacağımı düşünüyorum sevgili karıcığım."

Mary ona baktı, kahverengi gözleri neşeyle parlıyordu. "Sanırım yapmalıyım, sadece işleri biraz daha canlı tutmak için, aynı fikirde değil misin?"

"Kesinlikle her şeyi daha canlı hale getirebilecek başka şeyler de düşünebilirim." Ona sıırttı. "En azından seni tehlikeye atmayacak şeyler."

Yanaklarında nefis bir kızarıklık belirdi. "Edmund, *misafîrimiz* var."

Ama Edmund açıkçası bunu umursamayacak kadar mutlu ve rahatlamıştı. Tüm dünyanın ona olan sevgisine tanık olması umurunda değildi. Böyle bir gösterinin Mary'yi gereksiz yere rahatsız edeceğini düşünmese Londra'nın çatılarından bile haykırabilirdi.

Bunun yerine, ona sıkıca sarılmakla yetindi.

"Bir daha asla ama asla gözümün önünden ayrılmama izin vermeyeceğim," diye yemin etti. "Mümkünse seni yanıma zincirleyeceğim."

Güldü ve onun göğsüne yaslandı. "Başka bir şey istemiyorum."

Thea dudaklarını büzerek, "Evet, evet," dedi. "Ama belki de hepimiz eve dönsek daha iyi olur. Korkarım bana bir ömür yetecek kadar heyecan yaşadım."

37. BÖLÜM

"**I** Lord Repington'ın bunu yapacağını düşündüğüne hâlâ inanamıyorum!" Mary arabada kocasının yanında otururken ona ters ters baktı.

"Bayan Grant'i küçümsediğiniz için mi yoksa ona karşı hala bir sevgi beslediğiniz için mi?"

Edmund ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Sevgili karıcığım," dedi düzgün bir ses tonuyla, "seni kaçırmaya cüret ettiği için kadını neredeyse yakalayacaktım. Ona karşı *zerre* kadar sevgi besleyebileceğimi nereden çıkardın?"

Mary yüzünde bir sıcaklık hissetti.

Ne de olsa adamın söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Clarissa'ya karşı herhangi bir sevgi beslemiş olamazdı. Geçmişte beslemiş olsa bile, söylentilerin arkasındaki kişinin o olduğunu anladığında bu duygusu sönmüştü. Niyetleri bu olmasa bile, Jonathan'ı ölüme o ve babası sürüklemişti.

Edmund karısının pürüzsüz yanağını okşamak için uzanırken, "Seni incitti," dedi hüzünle. "Seni benden almaya cüret etti. Ben affedici bir adam değilim, Mary. Clarissa ve babasının işledikleri suçlar yüzünden hapiste çürümelerini sağlayacağım."

Mary içini çekti ve ona yaslandı, onu yanına çekerken sıcaklığıyla rahatladı. "Vikont ve Clarissa'nın yanlış yaptıklarından zaten şüpheleniyorduk," diye mırıldandı. "Julia ve Selina söylentileri yayanın bir kadın olduğunu oldukça güçlü bir şekilde hissettiler ama gerçek niyetinin ne olduğundan emin olamadık."

"Haklısınız. Clarissa'nın kardeşimin ölümünden kazanacağı hiçbir şey yoktu."

Mary ellerine baktı. İpin derisine battığı yerler biraz çığ kalmıştı. "Jonathan'ı senin öldüğüne ikna edebilirse, seni beklemekten vazgeçip düğüne devam edeceğini düşündü," diye açıkladı. "Vikont... pek çok çirkin işe bulaşmıştı ve yaptığı maskaralıklar onu yakalamaya başlamıştı."

"Bunu size Barrington Düşesi mi söyledi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bunu itiraf eden Clarissa'ydı. Jonathan'ın onunla evlendikten sonra onlara sağlayacağı paraya ve korumaya ihtiyaçları vardı."

"Gerçekten de öyle. Birine hesaplarını incelettim ve tutarsızlıklar buldum."

"Onları soruşturdun mu?" Mary sertçe doğrulup sordu. "Onun masumiyeti hakkında kendi şüpheleriniz mi vardı?"

Kocasını bunu onaylamak için başını sallamadı. "General bir ipucu buldu. Üst aklın sonuçtan hiç memnun olmadığını, tuttıkları adamlara hiç ödeme yapmadıklarını söylediler."

Mary dudaklarını büzdü. "Bu olaydan sonra ona pek düşkün olmadıklarını tahmin edebiliyorum."

"Evet, ama onları konuşturmak çok uzun sürüyordu. İtiraf etmeliyim ki sabrımın yettiğinden çok daha uzun sürdü. Dillerini gevşetmek için biraz daha fazla para harcamak zorunda kaldım."

"Peki işe yaradı mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Umduğum kadar iyi değıl. Çok daha önceden haberim olsaydı, tüm bunların olmasını engelleyebilirdim. Kaçırılmanıza ve böyle bir şeye maruz kalmanıza gerek yoktu-"

"Şşş." Bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Kendinden şüphe etmene izin vermeyeceğim. Clarissa ve babası bunu uzun zamandır planlıyorlardı. Beklemedikleri tek şey sendin." Sırıttı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu kadar aptal oldukları için haklılar."

Güldü ve ona biraz daha sıkı sarıldı. "Hepimiz senin kadar ileri görüşlü olamayız tatlım. Ne de olsa biz sadece insanız."

Araba Huxley Malikânesi'nin önünde durdu ve Mary malikânedeki tüm ışıkların açık olduğunu fark etti. Edmund arabadan inmesine yardım eder etmez hemen yanaklarından yaşlar süzülen Williams'ın yanına koştu.

"Majesteleri, çok mutlu olduğumu söylememe izin verin-"

"Williams!" diye haykırdı dehşet içinde. "Ah, canım! Bütün ışıkları ve mumları bile yakmışsın!"

Kâhya bir an için oldukça şaşırılmış görünürken, Edmund onun arkasından kıkırdamakla yetindi.

"Majesteleri, siz kaybolduğunuzda tüm malikâne ayağa kalkmıştı. Majesteleri endişeden çılgına dönmüştü. *Hepimiz* endişeden çıldırmıştık..."

"Gelecekte daha dikkatli olacağıma söz veriyorum," diye söz verdi Mary ona. Yumuşak bir gülümsemeyle bakışlarını kocasına kaydırды. "Bana değer verenlerin bu geceki gibi bir dehşete maruz kalmasını istemem."

Kocasının arkasından boğazını temizlediğini duydu ve iri elini omzunda hissetti.

Edmund, "Majestelerinin kastettiği, Anna'nın ona sıcak bir banyo hazırlamasını istediği," diye açıkladı. "Bu gece çok korktu ve bu ona çok iyi gelecek.

sinirlerini yatıştırır."

Mary ona baktı. "Bu ne-"

Ama Williams çoktan gülümsüyor ve başını sallıyordu. "Hemen, Majesteleri!"

"Edmund," dedi uyarıcı bir ses tonuyla. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

Edmund yumuşak bir sesle, "Tabii ki biliyorum," diye cevap verdi. Sonra eğilip onu kollarının arasına aldı ve bir çığlık kopardı. "Sen, canım, kendinden önce başkalarını düşünüyorsun. Bu takdire şayan bir özellik olsa da, eğer yapabilirsen, kendini çok daha sık düşünmeni isterim." Durakladı ve ekledi, "En azından benim iyiliğim için."

"Edmund, indir beni!" diye ısrarla adamın göğsüne vurdu. Tahtaya vuruyor da olabilirdi, çünkü adamın göğsü kesinlikle meşe kadar sağlamdı.

Onu ön kapıdan geçirirken sadece sırttı. "Daha sonra, karıcığım, seni banyoya sokacağım. Şimdilik sana yardım etmeme izin ver."

"Yürüeyebiliyorum, biliyorsun," diye hatırlattı ona kibarca.

"Yapabiliyor olmanız, yapmanız gerektiği anlamına gelmez."

Mary başını onun göğsüne yaslariken iç geçirmekten kendini alamadı. Adamın kalbinin yanağında attığını hissedebiliyordu; bu sabit ritim o gece yaşanan onca olaydan sonra hafif bir sükûnet veriyordu.

"Hayatımın sonuna kadar kalp atışlarını dinleyebilirim," diye mırıldandı.

Gülümsedi ve atalarının onaylamayan portrelerinin yanından geçerek dev merdivenlerden yukarı doğru yürümeye devam etti. "O zaman benimle kal," dedi ona usulca. "Benimle kal ve hayatının geri kalanında kalbimi dinleyebilirsin."

Yatak odasının kapısı açıldığında Anna'nın gözleri fal taşı gibi açılmış, metresini kocasının kollarında, sanki bir tüyden daha ağır değilmiş gibi kucaklanmış olarak görmüştü.

"Banyonuz hazır, Majesteleri," diye kekeledi, bakışlarını dikkatle kaçırırken yanakları pembeleşti.

"Teşekkür ederim Anna," dedi Edmund. "Artık bizi yalnız bırakabilirsin. Ben her şeyle ilgileneceğim."

Hizmetçi aceleyle koşarak uzaklaştı.

Edmund onu sanki camdan yapılmış gibi dikkatle kanepeye yatırırken Mary, "Tuhaf, Anna'nın bu kadar çekingen olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi.

Cevap vermedi. Sadece kadının ellerini nazikçe avuçlarının içine aldı. Ellerini ters çevirdi ve ipin derisine battığı yerdeki izleri görünce kaşlarını çattı. Etrafındaki bölgeyi dikkatlice yokladı ve "Acıyor mu?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Pek değil. Neden?"

"Kırık ya da çıkık yok gibi görünüyor," diye mırıldandı. "Bunlar biraz morarabilir ama onun dışında iyi olacaksın." Yumuşak bir nefes verdi. "İyi olacaksın."

Gülümsedi ve yüzüne dokunmak için uzandı, gözünü kapatıp dokunuşuna yaslanmasını izledi. "İyi olacağım," diye yumuşak bir şekilde ona güvence verdi.

"Seni Pendleton'ın dışına götürdüklerinde çok korkmuş olmalısın," diye mırıldandı.

Başını iki yana salladı. "Sanırım korkmam gerekirdi ama korkmadım. Öfkeliydim!"

Gözleri açıldı, parlak gümüş rengi bir yıldızın kalbi gibi yanıyordu. "Öyle miydin?"

Kesin bir ifadeyle başını salladı. "Böyle canavarların var olduğuna inanamıyorum!"

Adam usulca güldü ve kızın açık avucuna yumuşak bir öpücük kondurarak omurgasından aşağıya doğru hassas karıncalanmalar gönderdi. "Benden mi bahsediyorsun o zaman?" diye sordu sırtarak.

Mary önündeki güçlü ve tehlikeli adama baktı. Katil bir deli kadını tek başına alt eden adama. Sırf onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atan adam.

Kendini nasıl bir canavar olarak görebilir ki? Hayır... O benim koruyucu meleğim.

Dudakları ateşli bir şekilde bileklerinde gezindi ve kadın dudaklarından kaçan yumuşak iç çekişe engel olamadı. Onun kendisini zahmetsizce baştan çıkarmasını izlerken karnının alt kısmında ateş birikti.

Her ikisinin de iyiliği için onun ruh halini olabildiğince hafif tutmak için elinden geleni yaptı. Arzunun sıcak girdabına daha derinden gömülürken bile gözlerini ona doğru devirdi.

"O zaman söylediklerinde ciddi miydin?" Edmund sordu. "Depoda mı?"

Adamın yanağını kavradı ve yüzünü yukarı kaldırdı. Kalbi göğsünde çılgın bir davul gibi çarpıyordu. "Orada söylediklerimde ciddiydim," dedi usulca. "Sen bu dünyada gelmiş geçmiş en çekici erkeksin. En nazik ve en koruyucu. Tüm varlığımla güvenebileceğim tek kişi."

İnledi ve başını öne eğdi. "Böyle olmama rağmen mi?"

Adamın ne demek istediğini biliyordu; yaralı olduğunu. O anda Mary, *Ton*'daki herkese dayatılan gerçekçi olmayan standartlara lanet etmekten kendini alamadı.

Edmund o güne kadar gördüğü en çarpıcı adamdı.

"Sen bir canavar değilsin," diye iddia etti. "Ve dahası, artık anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getiremeyeceğimi fark ettim."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedi acıyla, "sana artık sadece uygun bir evlilik teklif edemeyeceğim. Sana umutsuzca ve geri dönülmez bir şekilde aşık olduğumu, Edmund Hunt. Yüzüne, vücuduna ve ruhuna." Derin bir nefes aldı. "İstedikinin bu olmadığını biliyorum. Eğer beni istemiyorsan, o zaman-"

"Seni istiyorum!" dedi ona şiddetle. "Seni çok fazla istiyorum!"

Adamın dudakları Mary'nin dudaklarının üzerine eğildi; sahip olduğu tutkuyla Mary'yi haşlayan ateşli bir öpücüktü bu. Mary de sevinçle kendini etrafında dönen fırtınaya teslim etti, kendini ona kaptırmaya çok istekliydi.

Onun içinde.

Onunla *birlikte*.

Ondan uzaklaştığında, sıcak nefesleri aralarındaki boşlukta birbirine karışırken, bunca zamandır ondan duymaya hasret kaldığı sözleri söyledi.

"Seni seviyorum, Mary."

Gülümseyerek adamın yüzünü kavradı ve dudaklarını bir kez daha onunkilere bastırdı. Şu anda kelimelere gerek yoktu. Konuşmayı bedeninin yapmasına izin verecekti. Bir kez olsun cesurca liderliği ele alacak ve aşkının onun ruhunda bıraktığı yaraları silebileceğini umacaktı.

"Seni görmek istiyorum Edmund," dedi ona usulca, parmakları göz bandının kenarlarında gezinirken. "Her şeyini, güzel olmadığını düşündüğün kısımlarını bile..." Yalvaran gözleri onunkilere kaydı. "Lütfen, aşkım."

İnledi, parmaklarını saçlarına gömerken onu bir öpücük için daha kendine çekti. "O lanet gözlerine nasıl karşı koyabilirim, tatlım?" diye mırıldandı kısık sesle. "Ruhumu istesen bile, bir kalp atışında sana memnuniyetle veririm."

Tırnağıyla adamın göğsündeki kasları nazlı nazlı izlerken usulca güldü. Kirpiklerinin arasından ona baktı ve gülümsedi, aynı anda hem kötü hem de baştan çıkarıcı hissediyordu.

Edmund'a canavar diyorlardı ve o onun karısıydı. Onun da en az Edmund kadar kötü olması doğru değil miydi?

"Neyse ki ruhuna ihtiyacım yok," diye espri yaptı, tırnağı kumaşın üzerinden göğüs ucunu izledi ve ondan bir inilti çıkardı. "Sadece kalbine ihtiyacım var."

"Sende. O senin. Hepsi senin."

"Güzel." Ona sırtıttı. Ona yaramazca bakarken gömleğinin yakasını çekti. "O zaman ben de senin vücudunu istiyorum." Elleri onun dokunuşunu en çok arzuladığı yerde gezindi.

"Sana ait olduğu açık olmalı, tatlım," diye mırıldandı sertçe. "Sana karşı koyamadığımı çoktan fark etmişsindir, tatlım."

"O zaman göster bana," diye fısıldadı ateşli bir şekilde kulağına. "Beni ne kadar istediğini göster Edmund."

EPİLOG

H güzel karısı sadece yürüyen bir çelişki değildi, zahmetsizce ona bir dizi duyguyu hissettirebiliyor gibiydi. birkaç saniye içinde duygular. Sadece o akşam korku, çaresizlik, rahatlama, şehvet ve en çok da *aşkı* hissetmişti.

Hiç kimseyi sevebileceğini düşünmemişti - en azından şairlerin her zaman iddia ettiği şekilde aşkı.

Gençliğinde Clarissa'nın kollarında birkaç dakika geçirmiş ve o zaman bunun aşk olmadığını anlamıştı. Son birkaç haftayı Mary'nin yanında geçirmişti ama yine de buna inanmayı reddetmişti. Bundan gerçekten kaçınabileceğini düşünmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

Söz konusu o olduğunda, dünya üzerinde onunla boy ölçüşebilecek hiçbir güç yoktu.

Ne de olsa şairler haklıydı.

Mary'nin kendisini daha yakına çekmesine, öpmesine ve öpücüğüyle üzerine yapışan tüm pisliği ve yükü temizlemesine izin verdi. Kendini daha iyi bir adam yapacağını, Mary'nin ihtiyaç duyduğu her şey olacağını ve böylece Mary'nin ondan asla yüz çevirmek istemeyeceğini düşünmüştü.

Bunun yerine, onun kırık ruhunu alıp gülümsemesinin ışııyla iyileştirmiş, nezaketiyle sulamış ve yeni kökler salana kadar sessiz gücüyle desteklemişti. Ta ki ona özgürce verdiği sevgiyi kabul edecek kadar güçlenene kadar.

"Sana söylediklerimde ciddiydim," diye fısıldadı yanağına doğru. "*Seni görmek istiyorum Edmund. Hepinizi.*" Göz bandının kenarını bir kez daha yokladı. "O güzel kalbine girmeme izin verecek misin, sevgili kocacığım?"

Edmund inledi ve göz bandını yırtarak ilk kez kendini ona gösterdi.

Mary onun yara izlerini daha önce de görmüş ve irkilmemişti bile. Belki de artık ona her şeyini açmanın ve çirkinliğine rağmen onu seveceğine güvenmenin zamanı gelmişti.

Yine de gözlerini açmayı göze alamadı, savaşın ona verdiği en korkunç yara izinden çekineceğinden korkuyordu.

"Bunu nasıl aldın?" diye sordu usulca, parmakları hafifçe bronzlaşmış teninin geri kalanından keskin bir şekilde sıyrılan soluk, kabarık eti saygıyla izliyordu.

"Şarapnel," diye cevap verdi sertçe. "Patladığında yeterince yakındım, ama geri kalan uzuvlarımı ve hayatımı sağlam tutacak kadar şanslıydım. Pek çok kişi bu kadar şanslı değildi."

Kadının yumuşak bir nefes verdiğini duydu. Artık ondan tiksindiğini düşünerek bir kez daha göz bandına uzanmaya çalıştığında, dudaklarını sivri yara izinin üzerinde hissetti.

"Tüm bunlara katlanman ne kadar cesurca," dedi usulca. "Gördüğün onca dehşetten sonra yaşamaya devam etmen ne kadar cesurca..."

Ona baktı ve sıcak gözlerinde hiçbir yargılama yoktu. Daha önce pek çok kez gördüğü ve artık ona çok tanıdık gelen o dehşetten eser yoktu.

Bunun yerine, gördüğü tek şey karısının sonsuz nezaketi, yara izinin ötesine ve içinde hala iltihaplanmış olan acıya bakma isteği idi. Yılların acısını, ıstırabını ve hatta *suçluluk ve utancını* çıkarıp ona sevgisini gösterirken hiç ürkmedi, hiç tereddüt etmedi.

"Sen tanıdığım en harika kadınsın," diye fısıldadı acıyla. "Hepsinin en iyisi."

Hafifçe güldü ve kocasının yara izine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Eminim benim de pek çok hatam vardır ama kocam hepsini görmeyi reddederse kabul edebilirim."

Dudaklarını onunkilere bastırđı ve adam bu dansta liderliği onun almasına izin verdi. Adamın ellerine verdiği gle cesaretlenen kadın, adamın alt dudağını ısırđı ve tıpkı adamın ona sayısız kez yaptığı gibi emdi.

Edmund boğazından kaçan boğuk iniltiye karşı koyamadı, çünkü arzunun ateşi omurgasından kasıklarına doğru yayılıyordu. Yine de Mary, eli pantolonunun üzerinden onu yavaşça okşarken bile onu baygın bir şekilde öpmeye devam etti.

"Karıcığım," diye inledi onun ağzının içine. "Sanki sana daha fazla karşı koyamayacakmışım gibi hissediyorum. Yapabilirim-"

"şşş." Parmağını adamın dudaklarına koyarak onu etkili bir şekilde susturdu. "Bu gece bunu senin için yapmama izin ver. Bizim için."

"Ama yapmak zorunda değilsin-"

"Ama sevgili Edmund, ben *istiyorum*."

Kendisini kanepeye geri itmesine izin verdiğinde sadece başını sallayabildi, böylece oturan oydu ve ona biniyordu, bacakları uyluklarının her iki tarafındaydı, sanki gece boyunca sürmek istediği bir atmış gibi.

Bu düşünce onu arzudan çılgına çevirmeye yetmişti.

Denenmemiş bir genç değildi. Savaş alanının dehşetini hafifletmek için kendi payına düşen doxie'leri almıştı. Yine de, masum ve korunaklı karısı kadar baştan çıkarıcı bir kadınla hiç karşılaşmamıştı.

Yavaşça gömleğinin düğmelerini çözdü ve dikkatsizce yana attı. Göğsünü ve gövdesini ona doğru açarak, ayağa kalkıp sırtını ona dönmeden önce pantolonunu çıkarmaya başladı.

"Lütfen benim için düğmelerimi çözer misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Memnuniyetle."

"Ve benim kalışlarım da."

Onun arkasında durdu. Kadının dediklerini yaparken elleri en ufak bir tereddüt göstermedi. Kadının kremsi teni santim santim adamın bakışlarına maruz kaldı ve adam kadının omurgasına yumuşak, narin öpücükler kondurmaktan kendini alamadı.

İç çekti. "Öpücüklerine ne kadar bayıldığımı biliyor musun?"

"Belli belirsiz bir fikrim var," diye yanıtladı hafif bir gülümsemeyle. "Ama bunu daha sık söylemeniz hiç fena olmazdı."

Hafifçe güldü ve adamın çıplak dizine hafifçe vurdu. "Rogue!"

Tamamen çıplak kalana kadar kıyafetlerinin geri kalanının ayaklarının dibinde birikmesine izin vermeden önce, nefis poposunu onun erkekliğine doğru oynattı.

Şimdi birbirlerine bakıyorlardı, ikisinin de vücudunda tek bir dikiş bile yoktu. Edmund böyle bir savunmasızlığın sinir bozucu olacağını düşünmüştü. Daha önce hiç kimsenin her şeyini görmesine izin vermemişti. Bunun bu kadar özgürleştirici olacağını, Mary ile bu yakınlıktan bu kadar keyif alacağını düşünmemişti.

Onu tekrar kanepeye götürürken gülümsedi ve üzerine oturdu. Onu tekrar öptü. Dudaklar dudakların üzerinde kayıyordu. Dilleri birbirine karıştı.

Elleri, kendi yaralı sırtından çok farklı olan kadının pürüzsüz sırtında gezindi. Kendisinden iğrenmek yerine, şimdi aralarındaki farklara hayret ediyordu.

Merkezini onun sert erkekliğine dayarken yumuşak bir şekilde inledi ve neredeyse onu çılgına çevirdi.

"Dokun bana Edmund," diye yalvardı usulca. "Lütfen."

Elleri onun güzel göğüslerine gitti, olgun meyveler gibi önünde kışkırtıcı bir şekilde duruyordu. Adamın elleri yumuşak küreleri sıkarken kadın iç çekti, gözleri kapandı.

"Evet," diye inledi. "Bu harika hissettiriyor... Tekrar yap..."

Başparmaklarını dikkatini isteyen sert, pembe tepelerin üzerinde gezdirirken inledi. Aynı zamanda onu nazikçe okşadı, ucunu girişiyle hizalamadan önce belinde biriken arzuyu inşa etti.

"Tatlım," diye inledi. "Seni çok istiyorum... çok, çok..."

Gözleri açıldı ve ona, doğrudan ruhunun derinliklerine baktı. "Ben de öyle," diye mırıldandı yavaşça kendini onun sert şaftının üzerine indirirken.

Kadının kaygan, kadifemsi sıcaklığının kendisini sardığını hissettiğinde başını geriye atarak kısık bir inilti çıkardı. Onun da zevkle inlediğini duydu, ama ona verdiği ve kendisi için aldığı zevke çok kapılmıştı.

"Oh!" diye nefesi kesildi. "Aman Tanrım!"

Onun üzerine daha da çöktü, onu derinlere aldı. Başını geriye atarak boğazının zarif sütununu ortaya çıkardı. Tatlı dudaklarını yumuşak bir gülümseme süsledi.

Muzaffer bir tanrıça.

Hafifçe inleyerek hareket etmeye başladı, Edmund akıl sağlığını yitireceğinden korkana kadar kalçalarını salladı. Tatlı karısının kendisine böyle skandal şeyler yapacağını hiç düşünmemişti. Vücutlarının birleşmesinden onun kadar zevk alacağını hiç düşünmemişti.

Parmakları kadının sırtında gezinirken dudakları kabarmış bir meme ucuna yapıştı. Kadın ona karşı tekrar tekrar sallanmaya devam etti.

"Edmund!" diye haykırdı, yalvarışı sesinden okunuyordu. "Edmund..."

Kadının ne istediğini sadece ses tonundan bile anlıyordu. Ondan zevk alırken bile bedenlerinin neyi arzuladığını biliyordu.

Onları çabucak ters çevirdi. Kadın şimdi kanepede yatıyordu ve adam onun üzerinde duruyordu. Bacaklarından biri kanepenin arkasına sarkmış, diğeri ise kenarından sarkıyordu. Kadının saçları işlemeli yastıkların üzerinde dalgalanıyordu; şimdiye kadar gördüğü en şehvetli manzaraydı bu.

Yüzünü avuçlamak için uzandığında gözleri karanlık ve arzu doluydu. "Kesinlikle mükemmelsin," diye nefes aldı.

Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bunu sana söylemesi gereken kişi benim."

Başını iki yana salladı. "Ama senin de bunu bilmen gerekiyor. Sen kesinlikle, nefes kesici derecede *mükemmelsin*."

Adam inledi ve kızın içine daldı, kızın sırtını kamburlaştırmasına neden oldu, gözleri kapalıydı, dudakları zaferle kıvrılmıştı, kız onun itişini vahşi bir sevinçle karşıladı. Kadının sözleri içinde bir ateş yakmıştı, ne kadar uğraşırsa uğraşsın sönmeyecek bir ateş.

Adam dikkatsizce kadının içine daldı, tuttukları tek ritim kalplerini gümbürdeten, ruhlarının derinliklerine işleyen ritimdi.

Tıpkı onun zirveye yaklaştığını hissettiği gibi, karnının alt kısmında salıverilmesinin arttığını hissetti. Ama bedenlerinin fiziksel birleşmesinden daha fazlasını istiyordu; ruhunun derinliklerinde bir bağlantı istiyordu.

"Seni seviyorum Mary," diye mırıldandı. "Her şeyden çok."

"Ben de seni seviyorum Edmund," derken gözlerini araladı, dudakları aralandı.

İnledi ve onun üzerine eğildi, içine girerken dudaklarını derin bir öpücükle aldı.

Bir kere.

İki kere.

Üç kere.

Serbest bırakılmaları, kıyıda vahşice kırılan dalgalar gibi onlara geldi. Mary ona doğru eğildi, ağzı bir çığlıkla açıldı ve Mary onun içine dökülürken bir öpücükle yuttu.

Savaşta geçirdiği onca yıldan, her şeyden kaçarak geçirdiği onca yıldan sonra, Londra'daki evine, tatlı karısı Mary'nin kollarına dönmenin yolunu bulmuştu.

Edmund sonunda çarşafı ve uzuvlar karmaşası içinde uyandığında gün çoktan ağarmıştı. Yan tarafına baktığında Mary'nin mışıl mışıl uyuduğunu gördü, saçları yastığın üzerinde ipekten bir nehir gibi yayılmıştı.

Parmağını ipeksi bir kilidin etrafına doladı ve onu seyrederken gülümsedi.

Hayatımın geri kalanını ona böyle bakarak geçirebilirim.

Kanepedeki o tur, sabahın erken saatlerine kadar süren bir dizi sevişme seansının yalnızca ilkiydi. Banyoda birlikte geçirdikleri zamandan gerçekten keyif almıştı.

Belki de bizim özel kullanımımız için yeni bir küvet yaptırmalıyım, diye düşündü yaramaz bir sırıtışla. Daha büyük bir şey. İkimizin de daha rahat sığabileceği bir şey...

Sanki yeniden yeni evlenmiş gibiydi, ona duyduğu arzu doymak bilmiyordu. Gerçek masumiyetine rağmen, tatlı Mary'sinin onun için aynı derecede obur olduğunu, fiziksel bağlarının zevklerini tatmak için kendisi kadar istekli olduğunu öğrenmekten memnun oldu.

Onunla her alay ettiğinde nasıl küçük uyarı hırıltıları çıkardığını hatırladı. Ya da daha fazla dayanamayana kadar ona binmeyi nasıl istediğini.

Elbette, keşfetmeleri gereken daha pek çok şey vardı ama bunun için hayatlarının geri kalanına sahiplerdi.

Uykusunda biraz inledi ve onun yanına sokuldu. "Uyanmak için çok erken," diye yakındı usulca, kolunu adamın beline atarak. "Uyumaya devam et."

Dudaklarına hınzır bir sırıtış yayıldı. "Önümde böyle nefis bir kahvaltı varken nasıl yapabilirim?"

Onun sözleriyle, parmakları kıvrımlarına doğru kayarken ve onu kendisi için sıcak ve ıslak bulurken, gözleri arzu ile karanlık, çırpınarak açıldı.

Yine de kaşları çatıldı. "Hâlâ uyuyamıyor musun?" diye sordu usulca. "Kabuslar başladı mı?"

Edmund başını salladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, gecenin büyük bir bölümünde -ya da sabahın erken saatlerinde- uyumuştı ve huzurunu bozan tek bir kâbus bile görmemişti.

Artık kulaklarında çınlayan silah sesleri ya da topların gürültüsü yoktu. Artık ayaklarının dibinde parçalanmış cesetleri hatırlamıyor.

Uzun zamandır ilk kez *huzur içinde* uyumuştı ve bunun için Mary'ye teşekkür etmeliydi. Ona uzun zamandır bulmaktan vazgeçtiği huzuru getirmişti.

Adam parmağını içine soktuğunda Mary yumuşak bir inilti çıkardı ve ıslak sıcaklığının parmağın etrafını sardığını hissetti.

"O halde," diye mırıldandı, "umarım kapıyı kilitlemişsindir. Anna'nın bizi görüp rezil olmasını istemem."

Güldü ve eğilerek onu derinden öptü, bu sırada hatasız bir şekilde onun tatlılığının derinliklerine kayd. "Elbette, tatlım. Bu sabah seni tamamen kendime istiyorum. Ve ondan sonraki sabah... ve ondan sonraki sabah..."

Anna bundan böyle her sabah kilitli bir kapıyla karşılaşmaya alışmak zorundaydı.

Mary ona doğru eğilirken gülümsedi. "Sonsuza kadar."

Başını salladı. "Sonsuza kadar."

Bir zamanlar sonsuzluğun şairler tarafından uydurulmuş bir hayal olduğunu düşünmüştü. Sonsuzluğu yanında sadece bir kişiyle geçirmek istemesi mümkün değildi.

yan.

Anlaşıldığı üzere, bir ömür bile yeterli değildi.

Son mu?

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

Mary ve Edmund'un ilişkisinin nasıl geliştiğini öğrenmek ister misiniz?
O zaman sevilen çiftin yer aldığı bu ücretsiz kısa öykünün tadını çıkarın!

Şimdi ÜCRETSİZ olarak okumak için BURAYA DOKUNUN! veya
bu bağlantıyı kullanın: [https:// go.sallyvixen.com/clZ0JUAO](https://go.sallyvixen.com/clZ0JUAO)
doğrudan tarayıcınızda.

Hayal kırıklığına uğramayacağınızı garanti ederim ♥

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.